Diane Wei Liang

OCHIUL DE JAD

DIANE WEI LIANG

Seria MEI WANG

Volumul 1

OCHIUL DE JAD

Original: *The Eye of Jade* (2007)

Traducere din limba engleză:
IRIS MANUELA ANGHEL

virtual-project.eu

NEMIRA

2010

Diane Wei Liang s-a născut la Beijing. Și-a petrecut o parte a copilăriei, împreună cu părinții, într-un lagăr de muncă dintr-o regiune îndepărtată a Chinei. În timp ce era studentă la Universitatea Peking în anii ’80, a participat la Mișcarea studențească pro-democrație și la revoltele din Piața Tiananmen. Diane și-a luat diploma în domeniul Administrație și Afaceri la Carnegie Mellon University și este profesor de management în SUA și Marea Britanie de peste zece ani. Locuiește la Londra cu soțul ei și cei doi copii ai lor.

1.

În colțul unui birou dintr-o clădire veche din cartierul Chongyang din Beijing, ventilatorul se învârtea zgomotos, protestând ca un bătrân supărat pe propria neputință. Mei și domnul Shao stăteau la birou, unul în fața celuilalt. Amândoi transpirau din abundență. Afară, soarele scălda orașul într-o căldură sufocantă, aproape palpabilă.

Domnul Shao își șterse fruntea cu o batistă. Refuzase să-și scoată sacoul.

— Banii nu sunt o problemă, spuse el, dregându-și glasul. Dar trebuie să vă apucați imediat de treabă.

— Lucrez la alte cazuri în momentul de față.

— Vreți niște bani în plus, nu-i așa? Vreți o garanție? Vă pot da pe loc o mie de yuani, continuă domnul Shao, scoțându-și portofelul. Produc falsurile mai repede decât reușesc eu să realizez remediile adevărate și le vând la jumătate din prețul meu. Am irosit zece ani din viață clădindu-mi reputația, zece ani de trudă și sudoare. Dar nu vreau să luați legătura cu prietenii dumneavoastră de la minister, ați înțeles? Nu vreau ca poliția să se implice în acest caz.

— Nu faceți afaceri ilegale, nu-i așa?

Mei se întreba de ce îi oferea, cu atâta generozitate, o garanție. Era un lucru cu totul neobișnuit, cu atât mai mult cu cât propunerea venea din partea unui om de afaceri abil, așa cum era domnul Shao.

— Vă rog, domnișoară Wang! Care e diferența dintre legalitate și ilegalitate în ziua de astăzi? Cunoașteți zicala: „Partidul are strategii, iar poporul contra-strategii.” Domnul Shao o scruta pe Mei cu ochii lui înguști. Medicina chinezească are puteri mai mult sau mai puțin magice. Regulile se aplică în cazul produselor care nu dau rezultatele scontate. Ale mele au puteri tămăduitoare. De aceea le cumpără oamenii. El izbucni în râs, apoi se opri brusc. Atmosfera rămase însă la fel de tensionată. Mei nu știa cum să-l catalogheze: drept un om de afaceri inteligent sau un escroc. Nu vreau să vă jignesc, domnișoară Wang, dar nu-mi place poliția; știu că ați lucrat acolo. Mi-am început afacerea vânzând plante medicinale pe stradă. Poliția mă vâna mereu, îmi confisca marfa și mă ducea la secție de parcă aș fi fost un criminal. Tovarășul Deng Xiaoping a spus *Ge Ti Hu* – comercianții individuali contribuie la clădirea socialismului. Însă poliția ținea oare cont

de asta? Sunt niște ticăloși. Acum lucrurile stau mai bine. Am prosperat și oamenii mă privesc cu respect. Dar, după părerea mea, nu s-a schimbat nimic în poliție. Când ai nevoie de protecție, nu te pot ajuta. Le-am cerut să investigheze produsele contrafăcute. Știți ce mi-au răspuns? Că nu ține de competența lor. Însă de câte ori intervine o schimbare de politică sau au loc inspecții, urmate de acțiuni represive, sar la gâtul meu ca niște câini flămânzi.

— Indiferent dacă vă place sau nu poliția, trebuie să respectăm legea, spuse Mei, cu o voce mai puțin convingătoare decât replica ei.

Detectivii particulari nu aveau drept de liberă practică în China. Mei, ca mulți alți colegi de breaslă, a apelat la o contra-strategie: și-a înregistrat agenția sub numele unei firme de consultanță.

— Desigur, încuviință domnul Shao, cu un zâmbet generos pe buze.

•

După ce domnul Shao a plecat, Mei se așeză lângă ventilator. Simți adierea răcoroasă a acestuia prin cămașa de mătase.

Ușa se deschise. Asistentul lui Mei, Gupin, care arăta ca un homar fiert, năvăli înăuntru. Fără să rostească vreun cuvânt, se năpusti la biroul lui din holul de la intrare și dădu pe gât o cană cu ceai rece, care stătea acolo de dimineață. Rucsacul de armată îi alunecă de pe umăr și căzu pe jos.

— Cel pe care l-am văzut plecând era domnul Shao, regele serului pentru creșterea părului? întrebă el, încercând să-și tragă sufletul.

Accentul abia perceptibil cu care vorbea îi trăda originile de la țară.

Mei încuviință din cap.

— Îi preiei cazul?

— I-am spus că da, dar acum stau în cumpănă. E un tip ciudat.

— Poartă meșă. Gupin se apropie cu un pachețel învelit în hârtie de ziar. Am strâns cinci mii de yuani de la domnul Su, spuse el, zâmbind, cu chipul radiind de mândrie, în ciuda oboselii vădite.

Ea luă pachețelul și îl strânse ușor. Era tare. Îi făcu loc lui Gupin în fața ventilatorului.

— Ți-a făcut probleme? întrebă Mei.

Gupin stătea acum lângă ea, atingând-o aproape cu brațul lui gol. Mei îi simțea mirosul de transpirație.

— La început. Dar nu mă sperie cu trucurile lui ieftine. Am mai văzut eu șmecherași ca el. Viața m-a purtat prin multe locuri. Oamenii încep să se îngrijoreze când văd un lucrător migrant[1] ca mine prin părțile acelea.

Cuvântul „șmecheraș” căpăta conotații negative așa cum îl pronunța Gupin.

Mei zâmbi. În momente ca acelea, se felicita pentru că îl angajase. Și, în mod straniu, trebuia să-i mulțumească surorii ei mai mici.

•

Când Mei și-a deschis agenția, a înfruntat criticile surorii ei mai mici, Lu.

— Ce știi tu despre afaceri? Uită-te puțin la tine – nu ieși în lume, nu te implici în politică, nu ai *Guanxi* – relațiile și cunoștințele necesare! Cum crezi că vei reuși? În ciuda opiniei tale, draga mea surioară, află că nu este chiar atât de ușor să conduci o afacere. Și eu știu foarte bine asta, pentru că m-am căsătorit cu un om de afaceri de succes. Mei își dădu ochii peste cap. Era prea obosită ca să se mai lupte. De când își dăduse demisia din Ministerul Securității Publice, toată lumea îi ținea prelegeri. Cred că ai ajuns la capătul puterilor, conchise Lu în cele din urmă. Dacă nu poți să mai lucrezi în minister, ce altă alternativă ai avea? Ai putea foarte bine să lucrezi pentru tine. Dar nu te voi lăsa să te arunci într-un râu învolburat fără să te învăț să înoți. Îți voi recomanda pe cineva care să îți explice regulile fundamentale ale afacerilor.

A doua zi, primi un telefon de la domnul Hua, care o invită pe Mei la biroul său. Acolo, se așeză pe o canapea de piele închisă la culoare, iar secretara lui frumoasă o servi cu cafea în timp ce domnul Hua îi vorbea despre *Guanxi*, despre procedurile care puteau sau nu fi evitate, despre contabilitate și organizare creativă, dar și despre importanța de a fi mereu ochi și urechi.

— Trebuie să fii foarte atentă din ce direcție bate vântul și să nu-ți scape nicio schimbare de strategie, spuse el. Trebuie, de asemenea, să nu-i pierzi din ochi pe cei care te-ar putea ataca pe la spate. Și atenție mărită – Mei a aflat repede că sintagma „atenție mărită” era una dintre expresiile preferate ale domnului Hua –, nu trebuie să ai încredere într-o persoană care nu-ți este prietenă! Dacă vrei să te bucuri de succes, atunci ai grijă să-ți creezi o rețea *Guanxi* cu membri sus-puși! Domnul Hua mestecă pentru a cincea oară în cafeaua sa. Ce faci cu secretarele? o întrebă el pe Mei.

— Adică?

— Te-ai gândit ce fel de secretară ți-ar trebui?

Mei îi spuse că nu avea de gând să angajeze secretară – nu înainte de a avea clienți.

Domnul Hua clătină din cap.

— Poți să încadrezi pe cineva pentru un salariu derizoriu. Sunt foarte mulți lucrători migranți din provincie dornici să muncească aproape pe gratis. Costurile serviciilor unei persoane care răspunde la telefon sau îndeplinește diverse sarcini sunt extrem de mici în comparație cu beneficiile obținute. Afacerea ta nu va da bine în ochii clienților dacă nu ai o secretară. Și atunci nimeni nu va mai apela la serviciile tale. Uită-te în jur și spune-mi ce vezi!

Mei privi de jur împrejur. Biroul era spațios și decorat cu piese de mobilier scumpe.

— Biroul dumneavoastră arată minunat, spuse ea.

— Exact. Se presupune că am „o companie care produce genți din piele”. Îi invit pe investitorii străini să se implice în afacerea mea. Toate firmele străine trebuie să aibă un partener chinez, după cum bine știi. Ne întâlnim aici și rămân impresionați de sediul companiei mele. Dar nu-și dau seama că nu am o fabrică sau o forță de muncă proprie. Mă consideră un om important, un adevărat boss în lumea afacerilor. Eu găsesc fabricile numai după ce primesc banii de la firma străină. Dacă reușesc să închei o afacere pe an, sunt asigurat. Dacă închei două, pot să-mi iau concediu tot restul anului. Este ușor să faci bani. Mai greu este să-i convingi pe oameni să plătească. De aceea îmi place să fac afaceri cu străinii. Este mult mai greu să lucrezi cu chinezii. Și atenție mărită – când angajezi pe cineva, gândește-te în primul rând la realizarea plăților ce ți se cuvin și ai grijă ca secretara ta să fie o persoană destul de tenace ca să recupereze banii pentru serviciile prestate!

Dându-i dreptate, Mei scoase la concurs un post de secretară pentru noua ei afacere. Dintre toți candidații, Gupin era singurul bărbat. Mei nu se gândise să angajeze un bărbat pe post de secretară, dar se hotărî să-l cheme la interviu.

Gupin venea dintr-un sat situat în provincia Henan și își câștiga existența lucrând pe șantierele din Beijing.

— Am fost șef de promoție la liceul din ținutul nostru, îi spuse el lui Mei cu accentul tipic vorbitorilor din provincia Henan. Dar am fost nevoit să mă întorc în satul meu, pentru că acolo eram înregistrat în acte. Am vrut să lucrez în oraș, dar primarul nu a fost de acord. A spus că satul nostru are nevoie de „un om cu carte”. Lui Mei îi trebui ceva timp ca să se obișnuiască cu accentul lui și să-l înțeleagă. Mama voia să mă căsătoresc. Dar eu nu-mi doream asta. Nu voiam să sfârșesc ca fratele meu. Se trezește în zori în

fiecare dimineață și lucrează ogorul toată ziua. La sfârșitul anului, tot nu are cu ce să-și întrețină familia. Și tata a avut aceeași soartă. A murit cu mult timp în urmă de tuberculoză. Toată lumea spune că banii se fac în marile orașe. Așa că m-am gândit să vin la Beijing. Cine știe ce mi se oferă aici?

Mei îl privi din cap până-n picioare. Era tânăr, abia împlinise douăzeci și unu de ani, și era lat în spate. Pe sub cămașă i se zăreau mușchii puternici. Când zâmbea, părea timid, dar sincer.

Îi spuse, cu regret, că nu se încadra în cerințele postului. Nu cunoștea Beijingul, iar accentul lui, care îi trăda originile, îi va alunga clienții.

— În momentul în care oamenii îți vor auzi accentul, vor scorni tot felul de lucruri despre tine și probabil despre afacerea noastră. Unii vor tinde chiar să creadă că este ilegală. Este stupid, o știu prea bine. Dar așa sunt oamenii. Același lucru mi s-ar întâmpla și mie dacă m-aș duce în Shanghai. Taximetriștii m-ar păcăli și m-ar purta numai în direcții greșite.

Gupin nu se lăsă păgubaș.

— Dați-mi o șansă! o rugă el. Prind repede și muncesc din greu. O să învăț să mă descurc prin Beijing. În trei luni vă promit că voi cunoaște toate străzile. Voi scăpa și de accentul meu. Credeți-mă!

În cele din urmă, Mei se hotărî să-i dea o șansă. Își aminti ce-i spusese domnul Hua și se gândi că – dacă nu va fi un secretar extraordinar – va juca mult mai bine rolul de recuperator de datorii, spre deosebire de ceilalți candidați. În plus, a cerut și cel mai mic salariu.

— Îți dau un an, îi spuse ea. Habar nu ai cât de mare este Beijingul.

După mai bine de un an, Gupin își dovedi calitățile: era într-adevăr harnic, inteligent și loial. Își petrecuse mult din timpul liber plimbându-se cu bicicleta prin *hutong*[2]-urile și străzile din Beijing și acum cunoștea anumite zone chiar mai bine decât Mei. Vedea și auzea totul pentru ea.

— Bravo! îi spuse Mei lui Gupin. Domnul Su nu se desparte prea ușor de banii lui. Hai să mergem!

Își împachetară lucrurile și verificară încuietorile ușilor. Era mai răcoare pe coridorul întunecat.

— Sper că nu va mai fi atât de cald la sfârșit de săptămână, spuse Gupin în timp ce ieșeau din clădire. Rucsacul militar îi sălta pe umăr. Ai ceva în program?

— Un picnic la Vechiul Palat de Vară.

— Te duci atât de departe pentru un picnic?

— Colegii mei de facultate au organizat o reuniune.

Afară, soarele era apăsător, iar aerul îmbâcsit ca un sirop. Cei doi își luară la revedere și se despărțiră. Gupin se îndreptă spre plopul de care își legase bicicleta Flying Pigeon, iar Mei spre mașina ei Mitsubishi cu două uși, parcată la umbra unui stejar bătrân.

2.

În noaptea aceea, o furtună puternică o trezi pe Mei din somn. Ferestrele subțiri ale apartamentului ei se zgâlțâiau violent. Tunetele mugeau înspăimântător, iar fulgerele luminau în noapte. Zgomotul ploii era asurzitor, trezindu-i gânduri și amintiri demult uitate.

Se gândi la vechii ei colegi de clasă, întrebându-se pe care dintre ei îi va revedea a doua zi. Își aminti de Li Vrăbioiul, băiatul mic de statură și trist, care cânta la chitară. Se gândi la Guang, uriașul înalt de 1,90 metri, căruia îi mirosea gura. Și chipul rotund al Surorii Hui îi reveni în minte. Își aminti dormitorul lor îngust cu patru paturi de cazarmă. Își aminti castanul din fața ferestrei lor și megafonul prins de una dintre ramurile copacului, de unde în fiecare dimineață, la ora șase și jumătate, se auzea muzică. Își aminti cât de tineri erau atunci.

Furtuna începu ușor să se domolească. Continua să plouă monoton. Mei se răsuci în pat. Văzu, cu ochiul minții, curtea unui templu. Se întuneca și Guang încerca să aprindă un mic aragaz de campanie. Mergea împreună cu colegii ei de clasă într-o excursie spre Munții de Vest. Nu se crăpase încă de ziuă și pășeau cu grijă, folosind lanterne, pe o potecă de pe marginea unei prăpăstii imense, așa cum au văzut mai târziu, la lumina zilei. Se țineau de mână și mergeau în șir indian.

Ea îl ținea de mână pe Yaping. Îi simțea atingerea caldă. Se lăsă purtată pe aripile viselor. Ajunseră în vârf, scăldați în lumina puternică a soarelui. În preajma lor nu vedeau decât șiruri nesfârșite de munți acoperiți de azalee roșii. Acum însă nu-l mai ținea pe Yaping de mână.

Avea șase ani. Îl ținea pe tatăl ei de mână.

Coborau pe o cărare de munte, călăuziți de paznicul lagărului de muncă. În spatele lor, tremurând ca o frunză bătută de vânt, mergea o bătrână care venise să-și vadă fiul și acum se întorcea acasă. Avea s-o ducă pe Mei la Qunming, capitala provinciei Yunnan. De acolo, o va prelua o cunoștință a mamei sale, care o va duce la Beijing cu trenul.

Tatăl lui Mei căra pe umăr o bocceluță gri, în care se aflau lucrurile lui Mei – hainele ei, două prosoape de mână obișnuite, tipice lagărelor de muncă, o periuță de dinți, o cană de aluminiu și câteva jucării confecționate din sârmă, carton și tuburi de pastă de dinți. Mai era și un carnețel pe care îl

făcuse tatăl ei dintr-o hârtie îngălbenită de timp și în care scrisese – din memorie – poezii clasice din timpul dinastiei Tang. Mei a presat între paginile carnețelului frunzele pe care le adunase.

Vorbeau – așa cum fac tații cu fiicele lor – despre momentele petrecute împreună și despre cele pe care le vor mai împărtăși cândva. Mei atingea în trecere azaleele roșii, făcându-le să danseze fericite ca niște fluturi.

La prânz, ajunseră la drumul de țară de la poalele muntelui. Lângă o stâncă, o cascadă rece se prăvălea într-o băltoacă, trecând apoi printr-o conductă ascunsă pe jumătate în beton, de unde se revărsa într-un râu. Poposiră lângă cascadă. Păsările cântau pe crengile copacilor. Drumul se întindea în fața lor printre stâncile învăluite în culorile aprinse ale sudului.

Cât de lung este drumul? se întreba Mei. Unde duce râul și cât dăinuie copacii și munții uriași?

Timpul trecea agale. Un autobuz vechi apăru la orizont. Îl priviră apropiindu-se până când se opri zgomotos în fața lor.

Tatăl lui Mei îi dădu bocceluța șoferului, care o puse pe acoperișul vehiculului alături de alte bagaje.

Bătrâna, căreia Mei trebuia să-i spună Mama-Mare, întinse mâna.

— Nu-ți face griji, tovarășe Wang! Micuța Mei va fi în siguranță cu mine, spuse Mama-Mare, vrând să se urce în autobuz.

Dar tatăl lui Mei nu-i dădea drumul.

— Spune-le mamei și surorii tale că mi-e dor de ele! Spune-le că mă voi întoarce în curând!

— Plecăm! strigă șoferul, urcându-se în autobuz.

Mama-Mare o trase pe Mei în mașină.

— Să fii cuminte, Mei! îi strigă tatăl ei. Ascult-o pe Mama-Mare! Ne vom revedea la Beijing. Îți promit!

Autobuzul începu să huruie și să se zgâlțâie. Mei se năpusti la fereastra murdară din spate și se așeză în genunchi pe bancheta de lemn, agitându-și frenetică mânuțele firave.

— La revedere, țipă ea, zâmbind cu gura până la urechi. Ne vedem la Beijing, tati.

Siluetele tatălui și paznicului său deveneau din ce în ce mai mici, pierzându-se în cele din urmă la orizont. Stâncile verzi se aplecau, gata parcă să-i zdrobească. Apoi autobuzul coti, iar ei dispărură.

Mei se trezi. Soarele orbitor îi inundase micul apartament închiriat, situat lângă șoseaua de centură aglomerată. Nu l-a mai văzut niciodată pe tatăl ei

după ce și-au luat la revedere pe drumul acela de țară în urmă cu douăzeci și trei de ani.

Mei se întoarse ca să se uite la ceasul deșteptător care ticăia pe noptieră. Era târziu. Dar nu se putea ridica din pat. Se simțea secătuită de puteri. Lângă ceas se afla o fotografie alb-negru, care înfățișa portretul tatălui ei. Aceasta purta amprenta timpului. După ce tatăl său a murit, mama ei i-a aruncat toate lucrurile – manuscrisele, fotografiile și cărțile. Acest portret a fost singurul lucru pe care Mei a reușit să-l salveze. L-a purtat cu ea, ascuns între paginile unui exemplar din *Jane Eyre*, la internat și apoi la universitate. Nu a arătat nimănui fotografia și nici nu vorbea vreodată despre tatăl său. Acesta era secretul ei – durerea și dragostea ei.

Mei îl văzu pe tatăl ei zâmbindu-i din rama fotografiei. Inima îi bătea pustiită și goală. Se gândi la fericirea pe care o trăise cândva.

•

Cumpărătorii adunați pe trotuarul de pe strada Universității se bucurau de aerul proaspăt și temperatura confortabilă aduse de furtună. Magazinele de îmbrăcăminte, saloanele de coafură și supermarketurile îi atrăgeau pe trecători cu noi stiluri și reduceri. Vânzătorii de fructe și legume, a căror marfă zăcea înțesată în cărucioare cu fundul plat, își strigau prețurile. O țărancă, îmbrăcată cu niște pantaloni largi, agita un evantai din paie deasupra unui maldăr de pepeni verzi. În zadar însă. Muștele continuau s-o deranjeze.

Oprindu-se la semaforul de la Răscrucea celor trei sate, Mei începu să bată darabana cu degetele pe volan. Nu putea să stea prea mult; întârziase deja. Pierduse prea mult timp spălându-se, uscându-și și aranjându-și părul lung și drept. Se machiase, apoi și-a șters fardul.

De ce să se mai sinchisească? se întrebă ea, clătinând din cap. Nu i-a păsat de asta nici când era la universitate. Atunci era o străină care nu căuta favorurile sau acceptul cuiva. Ce s-a schimbat până acum?

La căpătui străzii Universității, Mei coti spre nord, mergând paralel cu zidurile înalte ale Universității Qinghua. Traficul se mai împuținase. Bicicliștii circulau agale la umbra plopilor. Mei trecu de un grup de studenți ce mergeau pe biciclete. Păreau că se îndreaptă spre Munții de Vest, unde vor petrece sfârșitul de săptămână.

Își aminti că și ea a străbătut acest drum când era studentă. Universitatea Peking, unde învăța ea, și Universitatea Qinghua erau „înrudite”, motiv pentru care clasa lui Mei avea relații de prietenie cu o clasă alcătuită din

patruzeci și cinci de studenți la electrotehnică din cadrul Universității Qinghua. Viitorii ingineri, majoritatea băieți, organizau petreceri disco; clasa lui Mei era alcătuită în cea mai mare parte din fete. Își amintea cum stătea pe spatele bicicletei lui Yaping, în timp ce părul îi flutura în vânt. Aerul era cald în nopțile acelea, iar stelele licăreau minuscule. Felinarele scăldau bezna încărcată cu parfum de iasomie într-o lumină difuză, iar greierii cântau sub pagoda de lângă lacul Weiming.

De-a lungul anilor, Sora Hui i-a adus vești despre Yaping; s-a căsătorit; și-a luat diploma în Administrație și Afaceri; a început să lucreze; și-a cumpărat o casă.

Se mai gândea uneori la el, încercând să și-l imagineze îmbrăcat în costum și mergând cu metroul. Se întreba dacă mai purta aceeași pereche de ochelari cu rame negre. Își amintea uneori ochii lui inteligenți și zâmbetul timid. Când ura punea stăpânire pe sufletul ei, și-l imagina bătrân – un individ care își pierduse suplețea sau blândețea. Dar, de cele mai multe ori, nu și-l imagina deloc. Numele locurilor nu aveau nicio rezonanță pentru ea: Chicago, Evanston, North Shore. Nu putea invoca imaginea lor, așa cum nu și-o putea imagina nici pe soția lui Yaping sau viața lor împreună. Coti pe strada Qinghua de Vest și zări Vechiul Palat de Vară.

De când terminaseră facultatea, Sora Hui organizase reuniuni în fiecare an. Sora Hui a rămas la catedră – mai întâi ca asistentă, apoi ca lector. La început, Mei nu participa la aceste reuniuni pentru că nu voia să vorbească despre Yaping sau despre despărțirea lor. Apoi era prea ocupată. După ce șeful ei a fost promovat, Mei – care era asistenta lui personală – a început să umble în cercuri favorizate. A primit un apartament cu două camere și i s-au încredințat responsabilități care au adus-o în centrul atenției. A devenit o partidă atrăgătoare în ochii pețitorilor. Aceștia au prezentat-o fiilor demnitarilor de rang înalt sau viitoarelor personalități din cadrul serviciilor diplomatice. Ieșea cu ei la restaurante, concerte, premiere cinematografice și banchete oficiale. Stătea cu părinții lor în apartamente spațioase și aerisite care dădeau spre bulevardul Renașterii. Își petrecea timpul liber încercând să se cunoască reciproc.

Oricum totul s-a schimbat în clipa în care și-a dat demisia din minister. Oamenii cu care lucrase ani de-a rândul și pe care îi considera prieteni o evitau acum.

Poate de aceea îi păsa atât de mult astăzi – își spuse Mei – de felul în care arăta și de ceea ce ar putea să gândească despre ea foștii ei colegi de clasă.

Acești oameni erau vechi prieteni. Deși nu părea să fi avut vreodată nevoie de ei, simțea că acum viața sa depindea de ei.

3.

Sora Hui o aștepta la intrarea principală a Vechiului Palat de Vară.

— Nu-mi vine să cred! Tocmai tu, care te bucuri de luxul de a avea o mașină, ai întârziat! Te așteptăm de patruzeci de minute. Ding a dus-o în parc pe Micuța Po ca să alerge puțin. Un copil de patru ani seamănă cu un câine. Dacă nu aleargă, începe să muște.

Sora Hui slăbise, etalându-și acum silueta de invidiat. Era încântată de formele ei, pe care și le evidenția purtând o rochie mulată, în culorile curcubeului.

— Îmi cer iertare, spuse Mei. Am dormit mai mult.

— Este rezultatul vieții singuratice pe care o duci. Ar trebui să te căsătorești. Ți-ar prinde bine.

Sora Hui o luă pe Mei de braț și intrară în parc, ținându-se de mână ca niște vechi prietene. O adiere ușoară mângâia iarba înaltă care crescuse pe fundul lacului secat. Undeva în pădure, se iveau, pe jumătate ascunse, câteva coloane frânte. Maldăre de pietre zăceau împrăștiate pe cărările șerpuitoare. Înainte ca trupele britanice și franceze să-l ardă până în temelii în timpul Celui de al Doilea Război al Opiului, cu două sute de ani în urmă, cărturarii asemănau Vechiul Palat de Vară cu cel de la Versailles. Mei văzuse în cărți fotografii cu castelul de la Versailles, dar ruinele în mijlocul cărora stătea acum nu evocau nicidecum splendoarea de odinioară a palatului.

— Așadar, cum o mai duci, prințesă? întrebă Sora Hui, jovială ca de obicei.

— De ce-mi spui mereu „prințesă”?

— Dacă te-ai fi căsătorit cu vreunul dintre prinții revoluției cât timp ai stat la minister…

— Nu începe iar!

— Bine, bine, răspunse Sora Hui, ridicându-și mâinile de parcă s-ar fi predat. Povestește-mi despre munca ta!

— Munca merge bine. Multă lume apelează la serviciile mele pentru diverse probleme. Cred că astăzi oamenii au prea mulți bani și prea multe afaceri.

— Nu mă miră. Peste tot dai de bogătași. Uită-te la mașinile din trafic! Când eram la universitate, motocicletele erau la modă. Ți-o mai amintești pe Lan? Avea un prieten, posesor de motocicletă, pe care noi îl consideram cu toții un criminal.

Amândouă izbucniră în râs.

— Mă bucur că, în sfârșit, lucrurile merg bine și pentru tine, spuse Sora Hui. Ai trecut printr-o experiență cumplită la minister. Nu meritai asta.

Mei încuviință din cap și încercă să zâmbească.

Ajunseră la o răscruce. Părăsiră poteca și urcară un delușor. Din cauza căldurii, urcușul se dovedi extrem de greoi.

— Ce zăpușeală! Și e abia primăvară. Cred că cerul a cam încurcat lucrurile anul ăsta, spuse Sora Hui, gâfâind. Mei simți foșnetul ierbii uscate sub picioare. Când ajunseră în vârf, priviră pajiștea care se întindea în fața lor. Câțiva oameni se adunaseră acolo și stăteau pe folii din plastic. Aici am organizat ceremonia de absolvire, spuse Sora Hui, scăldându-se în soare. Îți mai aduci aminte?

O piatră în formă de scoică, ce făcuse cândva parte dintr-o fântână veche, zăcea acum în mijlocul poieniței. Marmura ei albă strălucea în soare.

— Firește, răspunse Mei încet.

Deodată, imaginile din ziua aceea începură să se deruleze prin fața ochilor ei. Stăteau în jurul resturilor de la picnic, fumând și cântând. Li Vrăbioiul cânta la chitară. Yaping citea o poezie…

— Hei! strigă cineva din grup, trezind-o din visare.

— E Grăsunul, spuse Sora Hui, făcându-i cu mâna în timp ce porniră să coboare dealul.

Li Vrăbioiul stătea pe o folie din plastic și fuma, bea o bere la cutie și cânta la chitară. Arăta mai mic și mai slab decât și-l amintea Mei. Chipul lui, care nu păruse niciodată tânăr, purta acum amprenta timpului.

— Ați întârziat.

— Nu e vina mea. E vina prințesei, spuse Sora Hui, așezându-se pe folie și arătând-o cu degetul pe Mei.

— Soră Hui! protestă Mei.

Grăsunul le salută pe fostele lui colege de clasă și le oferi băuturi. Mei luă o sticlă cu apă.

— Ce faci, Li? îl întrebă ea, așezându-se lângă Li Vrăbioiul, care se înroși până în vârful urechilor.

Toată lumea știa că el fusese întotdeauna îndrăgostit de Mei.

— Plec la Shenzhen. M-am săturat de Beijing și de agenția de știri Xinhua, răspunse Li Vrăbioiul.

— Poftim? exclamă Grăsunul. Nu mi-ai spus nimic despre asta. Renunți la cloșca cu puii de aur pentru un ziar privat de acolo? Ai înnebunit?

— De ce crezi că este extraordinar să lucrezi la agenția Xinhua? Nu ne oferă locuință, iar salariul este de mizerie. Când am terminat facultatea, visam la o slujbă în cadrul marilor ministere. Acum visez să câștig bani. Dacă ești bogat, ești cineva. Vreau să ajung redactor-șef și să obțin foarte mulți bani.

— Nu fi naiv! spuse Sora Hui, deschizând o cutie de bere Qing Tao. Ce înseamnă banii în comparație cu puterea? Mei avea un apartament elegant, cu două camere, când lucra la Ministerul Securității Publice. Mergea în delegații oficiale și lua masa la cele mai bune restaurante. Nu era bogată, dar avea o viață frumoasă. Uită-te la șeful tău! Nu trebuie să devină bogat. Slujba îi oferă toate cele necesare și poate chiar mai mult decât atât.

— N-o să ajung niciodată redactor-șef la agenția Xinhua. Ai nevoie de anumite calități ca să escaladezi ierarhia puterii, calități pe care eu însă nu le am. Vreau să mă îmbogățesc. Să am mașina și apartamentul meu.

— Eu nu am nevoie de mașină. Dar mi-ar plăcea să am un acoperiș deasupra capului, spuse Grăsunul, oftând. La *Beijing Daily* e și mai rău decât la agenția Xinhua. Nu-mi oferă nici măcar o garsonieră. Am treizeci de ani și locuiesc tot cu părinții. Așa că le-am spus pețitorilor că mă interesează doar fetele care au locuințe oferite de instituțiile unde lucrează.

— În Zonele economice speciale[3], ca Shenzhen, oamenii ca noi vor putea să-și cumpere propriile apartamente, spuse Li Vrăbioiul, pufăind din țigară.

— Dar ce faci cu locuința în care stai acum la Beijing? îl întrebă Mei pe Li. O s-o pierzi dacă pleci. Nu vrei să te mai întorci niciodată?

Mei se simțea tristă. Li Vrăbioiul a fost întotdeauna un romantic incurabil. Acționa doar mânat de pasiune, uneori fără să se gândească prea mult la consecințe. Din această cauză, nu s-a integrat niciodată în stilul de viață pragmatic al chinezilor. Din anumite puncte de vedere, Mei se simțea legată de el. Amândoi erau niște străini în lumea aceea – doi străini cu firi diferite. Li Vrăbioiul dorea acceptul celor din jur. Mei, pe de altă parte, considera că nimeni nu o înțelege, de aceea nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea.

— Cine nu vrea să se mai întoarcă? se auzi în spatele lor o voce răsunătoare.

Toți se răsuciră și îl văzură pe Guang, care îi domina cu statura lui uriașă și îi privea cu chipul murdar. Aprinsese un mic aragaz de campanie, ascuns după piatra în formă de scoică.

— Li Vrăbioiul. Pleacă la Shenzhen, răspunse Grăsunul, clătinând din cap.

— Bravo! spuse Guang, așezându-se pe jos și împrăștiind cu mâna fumul de la țigara lui Li. Vei fi, în sfârșit, în compania oamenilor de teapa ta, continuă el, râzând singur de gluma lui.

Deși Li Vrăbioiul provenea din ținutul uriașilor – provincia de nord Dongbei –, era cel mai mic de statură din clasa lor.

Sora Hui îl lovi pe Guang în spate.

— Nu fi ticălos!

Lovitura nu avu însă niciun efect. Guang izbucni din nou în râs.

— Dar să nu te gândești să fugi în Hong Kong! Peste câteva luni, Hong Kong se întoarce la patria-mamă, așa că nu vei avea scăpare.

Soția lui Guang îi aduse o cutie de bere. El o deschise, luă o înghițitură, apoi o vărsă.

— Nu ai răcit-o așa cum ți-am spus!

— Era rece când am cumpărat-o, răspunse soția lui, cu glas pierdut, evitându-i privirea.

— Adu-mi mai bine o sticlă cu apă! îi spuse el pe un ton imperativ.

În cele din urmă, soțul Surorii Hui, Ding, veni și el cu micuța Po, aducând plasele cu mâncare. Traversară dealul încet din cauza bicicletei încărcate. Soția lui Guang le făcu cu mâna și se duse să ia mâncarea ca să pregătească masa. Ding vorbea cu ea lângă aragazul de campanie. Micuța Po voia să se joace cu mama ei, așa că Sora Hui o luă cu ea și începură să caute flori prin iarbă.

Ceilalți așezau farfuriile, castroanele, bețișoarele, preparatele reci, chiflele și orezul gătit. Când Guang se duse să-și caute țigările, Mei îl însoți.

Cu opt ani în urmă, când terminaseră facultatea, proiectul de dezvoltare a insulei Hainan tocmai prindea aripi. Planul guvernului era să clădească cea mai mare zonă economică liberă pe insula Hainan, unde aveau să se construiască hoteluri de cinci stele, stațiuni internaționale și întreprinderi moderne. Guang, un membru de partid entuziast, a răspuns la prima chemare a guvernului și a plecat la Hainan imediat după absolvirea facultății. Experiența a lăsat însă urme adânci în sufletul lui.

— Guang, de ce te porți așa cu soția ta?

Guang aprinse o țigară și pufăi din ea.

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu ea, răspunse el, rezemându-se de un plop tânăr. Mi-am irosit viața în Hainan. Ne-am cunoscut și m-am gândit că – dacă mă voi însura – voi realiza și eu ceva. Îl înțeleg foarte bine pe Li. Și eu am alergat după bani. Am petrecut șase ani în Hainan, pentru numele lui Dumnezeu! Dar e o prostie să te visezi bogat. Nimeni nu se îmbogățește, cu excepția ticăloșilor de demnitari. Corupția a înghițit milioane de yuani. Cu ce m-am ales? Cu șase ani din viață irosiți și cu o soție pe care nu pot s-o sufăr.

— Dar nu este vina ta. Întregul proiect Hainan a fost corupt.

— Dar asta nu este o consolare.

— Nu, răspunse Mei, clătinând din cap. Dar faptul că te porți atât de urât cu soția ta îți oferă cumva vreo consolare?

— La naiba! spuse Guang, aruncând țigara. De ce nu poți să fii și tu mai tolerantă, măcar o dată în viață?

El stinse țigara cu piciorul și apoi se îndepărtă.

Când masa a fost gata, se așezară cu toții în jurul ei și se înfruptară după pofta inimii.

Soarele ardea sus pe cer, iar ziua devenea din ce în ce mai toridă.

Vechii colegi de clasă vorbeau despre viața și munca lor. Sub privirile vigilente ale Surorii Hui, au evitat subiectul plecării lui Mei din Ministerul Securității Publice. Mei îi zâmbi și îi mulțumi din ochi prietenei sale.

— Lan va veni puțin mai târziu, îi informă Sora Hui.

— Ea este amanta cea bogată? întrebă soția lui Guang.

Guang o ignoră.

— M-am întâlnit cu ea o dată la Lufthansa Centre. Șoferului nu i se mai vedea capul printre plasele de cumpărături pe care le căra pentru ea.

— L-am cunoscut pe iubitul ei, încuviință Sora Hui. Este un tip deosebit, care într-o bună zi o să dea marea lovitură în afaceri, la fel cum a reușit și cumnatul lui Mei. A cumpărat un apartament pentru Lan și încă unul pentru părinții ei. Aceștia s-au mutat la Beijing acum.

— Uite, la asta m-am referit! exclamă Li Vrăbioiul. Dacă ai bani, nu ai nevoie de o slujbă care să-ți asigure locuința. Poți să-ți cumperi propriul apartament și să-ți plătești asigurarea de sănătate.

— Dar se va căsători cu ea?

— O, Mei! spuse Sora Hui, râzând. Are deja o soție și o fiică.

— E frumoasă? Lan? Probabil că e, spuse soția lui Guang.

— Nici nu se compară cu Mei, răspunse Grăsunul.

— Și atunci cum de are atâta noroc? strigă soția lui Guang.

— Și noi am vrea să știm răspunsul la această întrebare, murmurară cu toții.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o mai invidiați atâta! Chiar nu vedeți că nu a realizat mare lucru? strigă Mei.

— Ba eu cred că a realizat destul, spuse Guang, ridicându-se în picioare. Are o educație solidă și este inteligentă – un atu pentru afacerea lui. Este evident că o apreciază. Și soția lui are de câștigat. Cu cât soțul ei se bucură de un succes tot mai mare în afaceri, cu atât viața ei devine mai îndestulătoare. Dacă relația nu mai merge, Lan rămâne cu banii și cu apartamentul. Este un aranjament foarte bun, în opinia mea.

Vântul aduse din pădure o aromă plăcută de pin și frunze de primăvară. Grăsunul se întinsese pe spate și urmărea cu privirea norii călători. Li Vrăbioiul cânta la chitară cântece de dragoste spaniole.

Gândurile lui Mei zburară din nou la perioada absolvirii când veniseră cu toții aici. Erau tineri, neprihăniți și aveau sufletul plin de idealuri. Erau gata să pornească în lume ca să-și împlinească visurile. Au cântat melodia rock-n-roll a lui Cujian – „Nu am nimic” – care se bucura de un succes răsunător în China.

Chiar nu avea nimic în vremea aceea – nici mașină, nici afacere și nici apartament. Dar era fericită. Și îndrăgostită.

4.

În drum spre casă, Mei nu și-l putea scoate din minte pe Yaping. Revederea vechilor ei prieteni după atâta amar de vreme părea să fi accentuat și mai mult absența lui, deși credea că l-a uitat de mult.

Mei l-a observat pe Yaping încă din prima zi de facultate. Era un băiat surprinzător de înalt, din sud, cu ochi tandri, un zâmbet timid și un păr moale ce-i cădea pe frunte. Nu le-a trebuit mult să descopere că Yaping era cel mai talentat student din grupa lor.

Mei și Yaping au început să iasă împreună în al treilea an de facultate. Vorbeau despre literatură pe malul lacului Weiming. Făceau drumeții prin Munții de Vest ca să viziteze templele și altarele din locurile acelea. Se duceau la cumpărături la Wangfujing și Xidan ca să răsfoiască paginile cărților și să mănânce specialități tradiționale din Beijing. Vedeau filme în aula universității, cel mai bun loc din Beijing unde puteai să vezi filme de avangardă din import, dar și din China. Au văzut astfel împreună *Love Story* și *Vacanță la Roma*, singurele filme din țările non-comuniste. După ce *Red Sorgbum* a câștigat Ursul de Aur la Berlin, regizorul Zhang Yimou a difuzat filmul la Universitatea Peking. După spectacol, regizorul și actrița care a interpretat rolul principal în film au urcat pe scenă. Mei își amintea cât de frumoasă era Gong Li și cu cât entuziasm au aplaudat-o spectatorii.

Dar mama lui Mei, Ling Bai, nu era de acord cu relația dintre fiica ei și Yaping. Îl considera un băiat chipeș – atât cât putea să fie un băiat din sud – și extrem de inteligent, dar era din provincie, iar asta însemna că trebuia să se întoarcă acolo după absolvirea facultății. Ling Bai nu ar fi lăsat-o niciodată pe Mei să plece din Beijing.

Ling Bai era pictoriță și lucra la departamentul de propagandă al revistei *Women's Life*. Era o angajată obișnuită, cu vechime mare în muncă, dar fără autoritate. În ciuda faptului că Ling Bai nu nutrea visuri mărețe pentru ea, își dorea ca fiicele ei să cunoască succesul în viață. Poate că ar fi trecut cu vederea problema legată de locul unde avea să lucreze Yaping, deoarece – cu puțin noroc și talent – ar fi putut să găsească o slujbă la Beijing. Dar nu-și putea schimba originile modeste. Părinții lui erau simpli profesori de școală. Yaping nu-i putea oferi lui Mei perspective și protecție.

— Poezia nu ține de foame, îi spunea mama ei.

Oricum, Mei a continuat să se întâlnească cu Yaping. Se iubeau nebunește.

În ultimul an de facultate, Yaping a câștigat o bursă oferită de Universitatea din Chicago. După absolvire, a plecat în America. La început, îi scria scrisori lungi, pline de entuziasm. Apoi, acestea au devenit mai scurte și mai rare. Un an mai târziu, după o tăcere îndelungată, Yaping i-a scris lui Mei, spunându-i că s-a îndrăgostit de altcineva.

— Te-am avertizat, i-a spus mama ei. Stătea pe un scaun pliant pe balconul apartamentului ei, ținând în mână o ceașcă de ceai verde. Înțelegi acum de ce m-am împotrivit relației voastre? Aș vrea să mă fi ascultat. Semeni cu tatăl tău, ești prea romantică.

Era tipic din partea mamei ei, se gândi Mei, strângând volanul în mâini. Reușea întotdeauna să-i creeze impresia că nu făcea niciodată ce trebuie.

•

Înainte de sfârșitul Revoluției culturale și înainte ca mama ei să lucreze la revista *Women's Life*, s-au mutat de colo-colo, în funcție de locuințele și slujbele temporare pe care le găsea. Mama ei a devenit din ce în ce mai fragilă odată cu trecerea timpului. Mei și sora ei au învățat să evite lucrurile care o deranjau. Asta însemna să nu facă zgomot, să păstreze tăcerea, să aranjeze lucrurile la locul lor, să nu facă mizerie și să nu-i spună veștile proaste. Dar indiferent cât de atente erau, mama lor plângea adeseori.

Se părea că numai sora ei reușea s-o facă pe mama lor să zâmbească. Lu era cu trei ani mai mică și extraordinar de frumoasă încă de la o vârstă fragedă. Era înzestrată cu un farmec și un talent aparte. Profesorii lui Lu aveau numai cuvinte de laudă pentru ea, considerând-o o persoană deosebită, inteligentă și generoasă. Mama lor o iubea atât de mult, încât Mei credea că pentru ea nu a mai rămas nicio fărâmă de dragoste.

Astfel, toată lumea a răsuflat ușurată când Mei a plecat la internat, deși nici acolo nu s-a integrat. Acest lucru a devenit evident în momentul în care diriginta clasei a chemat-o la școală pe Ling Bai. Mei a rămas în fața biroului doamnei Tang, plictisindu-se de moarte, deoarece mama ei nu părea să mai iasă vreodată de acolo. Oare despre ce puteau să vorbească atât de mult?

Se îndreptă spre ușă în vârful picioarelor și își puse urechea în dreptul găurii cheii. Îi auzi vocea doamnei Tang.

— Mei este o elevă bună. Dar nu este bine ca o fată de vârsta ei să fie mereu singură.

— Mi-e teamă că a moștenit temperamentul tatălui ei, răspunse mama sa. Era o persoană solitară, care s-a ghidat toată viața după idealuri și principii. Era un scriitor genial, dar nu a înțeles mecanismul după care funcționează lumea. În cele din urmă, personalitatea lui a fost cea care l-a distrus. De fiecare dată când o văd pe Mei, îl văd pe tatăl ei. Amândoi au aceeași ochi. I-a moștenit până și expresiile faciale. Sunt înspăimântată. Încerc s-o ajut, dar nu vrea să se schimbe. Cealaltă fiică a mea, Lu, este antipodul lui Mei. Se înțelege bine cu oamenii și pricepe totul instinctiv. Nu știu de ce Mei este atât de diferită. Nu din cauza mea, sper. Le iubesc și le tratez pe amândouă la fel. Dar Mei seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl ei – îi disprețuiește și îi judecă întotdeauna pe cei din jur. Se pare că nimeni nu este bun în concepția sa. Nimeni nu se ridică la standardele ei.

— Poate că ar fi bine s-o duceți la un fitoterapeut, îi sugeră doamna Tang. Poate vor găsi un leac pentru temperamentul ei.

— Măcar de-ar fi așa! spuse mama ei.

Când Mei o auzi venind spre ușă, se întoarse iute la locul ei.

Plantele medicinale și interpretarea *Qi*-ului ei nu au fost de niciun folos. Mei a continuat să trăiască în lumea ei, înconjurată de cărțile și gândurile sale. Citea tot ce îi pica în mână. Voia să devină scriitoare, ca tatăl ei.

— Nici nu se pune problema, spuse mama ei, punând piciorul în prag. Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap? Profesia de scriitor este cea mai periculoasă din China. Ori de câte ori are loc o mișcare politică, cei care ajung primii la închisoare sunt scriitorii.

Dar nu o putea opri pe Mei; și nici nu o putea convinge că pragmatismul era mai bun decât principiile.

•

Se aflau în sufrageria mamei ei când Mei îi spuse lui Ling Bai că și-a dat demisia din Ministerul Securității Publice.

Mei ridică din umeri, afișând o atitudine indiferentă.

— O să mă descurc. Există foarte multe companii private. O să-mi găsesc repede o slujbă. Și o să câștig și mai mulți bani.

— Dar nu vei mai avea același viitor. Nu înțelegi că în lumea noastră contează doar puterea pe care o ai? Când ai obținut slujba de la minister, eram atât de fericită și de ușurată! Doar știi foarte bine ce gândesc eu despre profesia de scriitor sau jurnalist. M-am bucurat că nu vei fi niciuna, nici alta. Am crezut că în sfârșit, vei fi în siguranță și nu va mai fi nevoie să-mi fac griji în privința ta. Dar îmi dovedești încă o dată că m-am înșelat. Mama

ei mergea de colo-colo prin fața lui Mei. Ai o latură autodistructivă. Dintre toți tinerii pe care i-ai cunoscut, niciunul nu s-a apropiat de tine. De ce oare? întrebă ea, oprindu-se pe loc și țintuind-o cu privirea pe fiica ei. Ce s-a întâmplat cu toate lucrurile despre care ți-am vorbit? Rețelele *Guanxi*? Compromisuri? Ți-a intrat totul pe o ureche și ți-a ieșit pe alta? Mei își mușcă buzele până când începură s-o doară. Ai putea să înveți ceva de la Lu, spuse mama ei.

Mei nu mai putea să tacă.

— Eu nu semăn cu Lu, ripostă ea. Ar fi trebuit să știi asta până acum. Și nici nu vreau să semăn cu ea. Nu vreau să fiu plapuma frumușică a nimănui.

— Este îngrozitor să spui așa ceva despre sora ta.

— Chiar crezi că i-a iubit pe toți prietenii pe care i-a avut? Chiar crezi că îl iubește pe Lining? Este îndrăgostită doar de banii lui.

— Ești geloasă pentru că e fericită.

— E fericită pentru că trăiește doar pentru clipa prezentă și se iubește numai pe ea.

— Nu e corect ce spui. Nimeni nu ți-a cerut să porți o povară pe umeri. M-am sacrificat toată viața pentru ca voua să nu vă lipsească nimic – să mergeți la cele mai bune școli și să nu duceți grija zilei de mâine. Tu ai ales drumul cel mai greu în viață. Ce rost au toate principiile și idealurile tale dacă nu te fac fericită?

Mei încercă să-i riposteze, dar nu-și mai găsea cuvintele. Se ridică de pe canapea și se duse la fereastră. Jos, cineva ieșea din ghereta unde se parcau bicicletele. Mei îl urmări urcându-se pe bicicletă și pierzându-se în depărtare. Privea în zarea după-amiezii pustii. Povestea se repeta – copilul ciudat, fiica rebelă, eșecul familiei sale.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău! Visezi idealuri mărețe. Te-ai așezat pe un piedestal și îi privești pe toți de sus. Nu-ți pasă cui faci rău.

— Îmi fac rău numai mie.

— Dar îmi faci și mie, mama ta. Sunt îngrijorată din cauza ta.

O mânie cum nu mai simțise vreodată puse stăpânire pe Mei. Se întoarse spre mama ei și își vărsă amarul cu o furie oarbă.

— Nu mai e cazul să fii atât de îngrijorată. Știu să-mi port singură de grijă. Am învățat să fac asta de când aveam doar cinci ani și trebuie să-ți fiu recunoscătoare. Știi oare prin ce-am trecut ori de câte ori îl vedeam pe tata bătut și umilit în fiecare zi? Dacă te-ar fi preocupat într-adevăr soarta mea, nu m-ai fi lăsat în lagărul de muncă. Nu l-ai fi lăsat pe tata să moară acolo.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? Ticăloasă mică și nerecunoscătoare ce ești! Nu ai niciun drept să mă judeci. Mama ei începu să tremure, cu vocea gâtuită de emoție, încercând să-și înăbușe lacrimile. Ce știi tu despre dragoste? Doar ce citești în cărți. Crezi că viața este un roman. Nu, realitatea este mult mai întunecată decât îți imaginezi. Nu v-am abandonat – nici pe tine, nici pe tatăl tău. Dacă aș fi putut să te iau cu mine, aș fi făcut-o. Dar nu aveam voie să iau decât un copil, iar sora ta nu avea decât doi ani și era foarte bolnavă… Lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii. Te-am luat de acolo în cele din urmă, nu-i așa? Nu știi cât de greu a fost. Am renunțat la foarte multe lucruri pentru tine și Lu. Nu-mi doresc decât să fiți fericite. Dar uite ce-ai făcut!

Ce făcuse, într-adevăr? se întrebă Mei, cotind pe strada Universității. Oare mama ei avea dreptate? Și-a distrus singură propria fericire? Nu, nu se poate – indiferent cât de greu i-a fost să plece de la minister, nu ar mai fi putut să rămână acolo. Minciunile și fericirea nu fac casă bună împreună. În timp ce străbătea șoseaua de centură, iar în depărtare se zărea Poarta victoriei morale, ajunse la concluzia că a luat o hotărâre corectă și nu mai avea niciun rost să-și irosească sfârșitul de săptămână gândindu-se la trecut.

5.

După două săptămâni, valul de căldură trecuse. Vântul rece bătea din nou din sud. Locuitorii au fost avertizați de pericolul unei alte furtuni de nisip.

Mei se afla la birou și își nota observațiile referitoare la cazul domnului Shao. Era fericită. După ce scrise și ultimul cuvânt, se gândi la satisfacțiile și diversitatea pe care i le oferea munca ei.

Telefonul sună pe holul ce juca rolul de anticameră. Câteva minute mai târziu, Gupin își strecură capul pe ușă.

— A sunat un domn Chen Jitian. Vrea să vină mâine să te vadă. A spus că este prieten de familie.

— Da, așa este, spuse Mei, cu un licăr vesel în ochi.

— Am stabilit întâlnirea pentru mâine-dimineață.

— Foarte bine.

Mei se rezemă de spătarul scaunului, adâncită în gânduri. Zâmbi. Era încântată să-l vadă pe unchiul Chen, deși se întreba care era scopul vizitei sale. Se uită pe fereastră. Cerul era întunecat. Vântul biciuia crengile goale ale copacilor. Își aminti ultima ei întâlnire cu unchiul Chen, de acum un an și jumătate, într-o zi frumoasă de toamnă.

•

Se spune că o fiică crește și se metamorfozează de optsprezece ori, devenind de fiecare dată tot mai frumoasă. Acest lucru era, fără îndoială, adevărat în cazul lui Lu. Când l-a cunoscut pe Lining, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, era probabil – ca să-l cităm pe viitorul ei soț – cea mai frumoasă femeie din Beijing. Frumusețea nu era singura ei calitate; era și inteligentă. A studiat psihologia la universitate, fiind considerată una dintre cele mai bune studente din anul ei.

După terminarea facultății, Lu a primit repartizare la Spitalul de Boli Nervoase din Beijing. Nu i-a plăcut să lucreze acolo. După un an, a plecat de la spital și s-a angajat ca profesor la Universitatea de Psihologie, pe care abia o terminase, ca apoi să obțină o slujbă în cadrul Ministerului Propagandei.

Migrarea ei de la un post la altul ar putea fi consecința unei minuni, dacă ținem seama de faptul că schimbarea slujbei trebuia aprobată de guvernul

central și asta doar în cazuri speciale. Dar Lu era o persoană cu totul deosebită, căreia ursitoarele i-au dăruit foarte mult noroc.

Slujba din cadrul Ministerului Propagandei a propulsat-o în mass-media. A devenit în curând invitata unei emisiuni pe teme de psihologie de la Beijing TV. Într-unul din studiourile de la Beijing TV, Lu l-a cunoscut pe Lining, un om de afaceri invitat la aceeași emisiune.

Cu trei săptămâni înainte de nunta ei, Lu a luat masa împreună cu Mei și mama lor la celebrul Restaurant al celor trei elemente.

Era într-o marți de dimineață. Localul era aproape gol. În afară de familia Wang, mai erau doar doi clienți: doi soți care vorbeau cantoneza și erau probabil oaspeții hotelului Shangri-La. Chelnerițele, îmbrăcate în portul tradițional chinezesc – rochii brodate *Qi Pao*, despicate într-o parte, cu gulere mandarin, înalte – roiau în jurul lor, aducând pe rând tăvile cu mâncare.

Printre castroanele aburinde cu melci în sos de curry, drob din carne de vacă și găluști cu creveți, membrele familiei Wang discutau despre locurile pe care le vor rezerva oaspeților de onoare de la nunta lui Lu.

— Vreau ca oamenii să nu uite prea ușor nunta mea, spuse Lu. Vreau s-o considere un eveniment de mare rafinament. Nu vreau să copiez nunta fiicei viceprimarului. Știți că tatăl ei a blocat drumul pe care aveau să-l urmeze nuntașii ca să-i organizeze o paradă cu o sută de mașini? Iar la restaurant au venit cinci mii de invitați. Nunta mea va fi cu totul diferită. Am restrâns lista invitaților la patru sute de persoane ca să fie cea mai exclusivistă nuntă a anului. Am invitat numai oameni puternici, celebri și bogați.

— Așa și trebuie, o susținu mama ei.

Sosiră alte feluri de mâncare. Mama lor alese meniul ei preferat: pește în saramură și budincă de arahide. Mei preferă un castron cu găluști preparate în abur.

— Cum e noul tău apartament? o întrebă Mei pe sora ei.

Lining cumpărase un apartament de lux în cartierul Ambasadelor. Renovările erau executate de cea mai bună firmă de construcții din Beijing, susținea Lu.

— Va fi gata când ne vom întoarce din luna de miere. V-am spus că renovările nu ne costă nimic? Da, ne-ai spus, se gândi Mei. Este un cadou de nuntă din partea companiei. Nu e un gest drăguț din partea lor? continuă Lu, zâmbind. Lining are foarte mulți prieteni, care îl adoră și vor să-l ajute. Când vom pleca în Europa, Lining mi-a spus să iau cu asalt toate

magazinele. Știe că îmi plac lucrurile frumoase. Dar să fac cumpărături în luna de miere – îngrozitor! „Nu”, i-am spus eu, „vreau să vizitez obiective turistice și să merg la muzee.” Abia aștept să văd Turnul Eiffel, Big Ben-ul și Colosseumul. În plus, i-am spus lui Lining că nu pot să fac cumpărături chiar dacă aș vrea. Avem deja prea multe lucruri, nici nu mai am unde să le pun. Am primit foarte multe daruri de nuntă – antichități chinezești, mobilier modern din Italia, aparate electrocasnice din Germania. Unde să mai pun noile achiziții? Adevărul e că unele dintre cadourile pe care le-am primit nici nu sunt pe gustul meu. Să nu mă înțelegeți greșit – sunt niște lucruri extraordinare, de primă clasă. Dar, în unele cazuri, aș fi preferat o culoare sau un model diferit.

Lu vorbea despre noul ei stil de viață, fluturându-și mâinile prin aer, vădit încântată. Degetele ei – subțiri, perfect îngrijite – păreau să-i exprime senzualitatea, dar să evoce parcă și o amintire – senzația unui prim sărut sau aura unei fete care devine femeie.

Purta o rochie lungă și albă. Sub sâni, rochia din șifon se strângea cu panglici din catifea. Când se mișca, faldurile dezvăluiau frumusețea misterioasă a formelor ei grațioase.

Chelnerițele aduseră alte tăvi cu gustări alese. Lu se aplecă să verifice meniul.

— Vreau copănele de pui, ceru ea.

Chelnerița scoase capacul și așeză castronul aburind pe masa lor. Notă ceva pe carnețelul ei și plecă.

— O, mama, era să uit! Lining mi-a făcut ieri un alt cadou.

— Ce anume? întrebă mama lor, luminându-se dintr-odată la față.

Lu își înclină capul într-o parte, mușcându-și buzele. Apoi își îndreptă spatele și spuse cu un licăr vesel în ochi:

— Un Mercedes-Benz adus din import.

— Bravo!

Ling Bai își împreună mâinile, de parcă s-ar fi rugat, afișând un zâmbet la fel de generos ca acela de pe chipul fiicei sale preferate.

— Nu e un tip minunat, mamă?

— Este evident că te iubește foarte mult, spuse Ling Bai, mângâindu-i mâna lui Lu.

— Ce-ai de gând să faci cu automobilul tău Mitsubishi? întrebă Mei, scoțând din gură un oscior dintr-un copănel de pui.

Lu avea o mașinuță cu două uși, pe care o primise cadou de la un fost prieten.

— Nu știu. Nu m-am gândit, răspunse Lu, ținând un bețișor în mână. Ling Bai o privi încruntată pe fiica ei mai mare, care turna – ca de obicei – apă rece într-o farfurie fierbinte. O vrei tu? Ți-o dau, continuă Lu, veselă. Încântată de ideea genială care-i venise, continuă s-o elaboreze. Da, ți-o dau ca să faci și tu ceva cu viața ta. Ai putea să… Își ridică ochii spre tavan, adâncită în gânduri. Ai putea să mergi cu ea prin Beijing ca să rezolvi crimele.

Apoi izbucni în râs.

•

Lu glumea, fără să știe cât de aproape de adevăr erau spusele ei. Mei se gândea de ceva timp să pună bazele propriei sale afaceri – o agenție de detectivi. Ideea îi venise în timp ce își căuta de lucru în industria privată. O afacere proprie i-ar fi conferit libertatea și prosperitatea pe care dorea să le obțină.

Rolul de detectiv era o alegere cât se poate de firească pentru ea. Lucrase ani de zile în cadrul Ministerului Securității Publice – în sediul poliției – participând la investigațiile crimelor. Devora întotdeauna cu plăcere cărțile cu Sherlock Holmes. Când era mică, își imagina că va ajunge și ea detectiv ca Holmes.

O asemenea agenție îi va dărui independența după care a tânjit întotdeauna. Îi va oferi, de asemenea, șansa de a le demonstra celor care o evitau acum că putea să obțină succesul lucrând pe cont propriu. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă de faptul că va putea să câștige bani cu agenția ei. Oamenii se îmbogățeau tot mai mult. Aveau proprietăți, bani, afaceri și mașini. Dar, odată cu libertatea și oportunitățile, apăreau și infracțiunile. Avea multe de făcut.

6.

Lu se gândise să organizeze nunta pe data de opt august, pentru că era o zi norocoasă: numărul opt – *Ba* – rima cu verbul „a te îmbogăți” – *Fa*. Dar Lu ura căldura, care în august putea fi devastatoare. A cerut, așadar, sfatul unui expert în arta Feng Shui, care i-a confirmat faptul că data de opt august a Anului Lunar era într-adevăr norocoasă. Căci în anul 1995, conform calendarului chinezesc, data de opt august cădea în septembrie.

Pregătirile pentru nuntă au durat câteva luni, din cauza schimbărilor care au intervenit pe parcurs. La început, Mei a fost aleasă ca domnișoară de onoare; apoi, însă, rolul a fost încredințat altcuiva. Mei a înțeles; firește că era sora lui Lu, dar nunta avea să fie un eveniment de proporții, difuzat la toate canalele de televiziune. Wei Wei, vedeta de film, era mult mai potrivită pentru rolul de *Pai Chang*. Va conferi mai multă splendoare acelei zile atât de importante.

Cu două zile înainte de nuntă, Mei primi un telefon de la Lu.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta la telefon. Sunt ocupată până peste cap și, în plus, a mai intervenit o problemă – bucătarul-șef de la restaurant a plecat în altă parte și m-a lăsat baltă. Am fost astăzi acolo și i-am spus domnului Zhang să-l convingă pe bucătarul-șef să gătească sâmbătă pentru oaspeții mei, pentru că altfel nu știu ce se va întâmpla. Îi cunoști pe invitații mei. Nu pot să apelez la serviciile unui bucătar oarecare. „Nu se va ridica la așteptările lor” – i-am spus eu domnului Zhang. Asta este problema restaurantelor din Beijing în ziua de astăzi: se deschid localuri în fiecare lună. Nu poți să ții pasul cu noua modă. Mei nu spuse nimic. De când nu mai lucra la minister, nu mai cunoștea „tendințele” modei în restaurante. Mă tot gândesc la un anumit lucru și am vorbit și cu mama despre asta, continuă Lu. Știi că îmi pare foarte rău de ce ți s-a întâmplat la minister, indiferent care ar fi adevărul.

— Cum adică „indiferent care ar fi adevărul”? Există doar un singur adevăr: cel pe care îl spun eu, răspunse Mei, pe un ton iritat.

— Adevărul nu este același pentru toată lumea. Bineînțeles că eu și mama suntem de partea ta. Firește că te credem. Dar nu toți oamenii văd lucrurile în felul acesta. Și nici nu poți să-i convingi că ai dreptate. Ne-am gândit, așadar, că nu vrei să fii în centrul atenției, jucând rolul domnișoarei de

onoare. Oamenii vorbesc și fac speculații legate de motivele pentru care ai plecat din minister. Nu cred că-ți dorești asta.

— Îl inviți pe fostul meu șef, nu-i așa?

— Draga mea surioară, dacă ar fi după mine, l-aș tăia pe porcul ăla de pe listă. Dar nu pot să-i retrag invitația. Cred că mă înțelegi; nu pot să mi-l fac dușman.

— Nu mi se pare că ești de partea mea, ripostă Mei. De când plănuiți asta – tu și mama? De când am plecat de la minister?

— Îmi pare rău, Mei. N-am vrea să te vedem că suferi, așa că ne-am gândit că ar fi mai bine să nu te propulsăm sâmbătă în centrul atenției. Încearcă să-ți pleci și tu capul măcar o dată în viață – pentru mine, pentru că este ziua nunții surioarei tale! o rugă Lu cu o voce onctuoasă. Știi foarte bine că nu am cum să schimb situația. Nu pot nici măcar să-l plasez pe fostul tău șef printre invitații de la etaj, deși mi-ar fi plăcut s-o fac, crede-mă! Mei abia își stăpânea lacrimile. Mei, nu uita că mai sunt și alții pe care îi urăști, cum ar fi doamna Yao, care a jucat la un moment dat rolul de pețitoare!

— Nu o urăsc. Doar că nu o simpatizez. M-ar fi cuplat cu oricine atât timp cât soțul ei ar fi fost promovat.

— Asta este problema ta, Mei. Nu ai încredere în nimeni. Oamenii încearcă să te ajute, dar tu crezi întotdeauna că o fac cu un anumit scop. Poate că da, poate că nu – ce mai contează?

— Contează. Este extrem de important să știi dacă oamenii sunt sau nu demni de încredere.

— Ești sora mea mai mare, dar ești atât de naivă uneori! Nu e de mirare că ți-ai făcut atâția dușmani.

— Ai prefera să nu mai vin deloc la nuntă? În acest fel, nimeni nu s-ar mai simți stânjenit.

— Firește că vreau să vii. Ești sora mea, faci parte din familia mea. Cum poți să te gândești la așa ceva? Lu făcu o pauză. Între ele interveni o răceală. Mei, îți admir principiile nobile, continuă ea apoi. Dar oamenii nu sunt atât de buni ca tine, nu se ridică la standardele tale. Tuturor le găsești nod în papură. Aș vrea să fii puțin mai tolerantă.

În seara aceea, singură în apartamentul ei, Mei privea pe fereastră spectacolul de lumini galbene și roșii de pe șoseaua de centură situată chiar în fața locuinței sale. Își analiza defectele. Și ea își dorea să fie mai tolerantă. Se întreba dacă așa-zisele standarde înalte și principii nobile erau

cauza situației ei nefericite – era singură și fără slujbă. Poate că Lu avea dreptate. Cine era ea să-i judece pe toți?

Încercă apoi să-și imagineze cum ar fi lumea dacă oamenii ar spune ce gândesc. Într-o lume perfectă ca aceea, Lu nu s-ar fi încadrat, căci nu ar fi corespuns imaginii ideale create de sora ei. Imaginea era totul pentru Lu. Într-o lume ca aceea, nimeni nu ar fi împiedicat-o pe Mei să-i spună doamnei Yao că nu era o rampă de lansare pentru cariera soțului ei și nimeni nu avea să-i negocieze fericirea ca pe un favor.

Mei cocheta cu ideea de a nu se duce la nuntă, imaginându-și șocul și mânia celorlalți. Știa că scenariul ei nu va putea fi niciodată pus în practică, dar îi plăcea să vadă spectacolul cu ochiul minții – ca o manifestare de protest.

În final, s-a dus la nuntă, așa cum se cuvenea.

Toate procedurile legale – obținerea aprobării din partea partidului (Lining avea acordul primarului, firește), analizele medicale și certificatul de căsătorie cu fotografia celor doi – au fost duse la bun sfârșit. Singurul lucru care a mai rămas era o recepție grandioasă.

Se anunța o zi perfectă. Cerul albastru ca oceanul își revărsa întinsurile nemărginite. Soarele te învăluia într-o aură diafană ca atingerea caldă a iubirii. Coronamentul stejarilor, care vegheau strada de-o parte și de alta, se agita în adierea blândă a vântului, răspândind în toate direcțiile puncte luminoase. Aerul era pur ca apa filtrată.

Două sute optzeci și șase de beculețe roșii atârnau ca niște ghirlande de acoperișul restaurantului. Alte două becuri uriașe străjuiau intrarea, ca o pereche de cercei, pe care erau scrise cuvintele „Dublă fericire”. Treizeci de valeți, îmbrăcați în cămăși roșii, cu guler mandarin, și pantaloni largi, întâmpinau invitații, agitându-se ca un roi de albine în jurul lor și parcând la loc de cinste mașinile elegante precum Mercedes sau Audi, iar pe cele modeste, cum era mașinuța roșie a lui Mei, undeva în spate. Erau lucrători migranți, tineri și puternici ca niște tauri, pregătiți să muncească și șaisprezece ore pe zi.

În fața ușii, o echipă alcătuită din patru bărbați trăgea salve de artificii încă de la sosirea primilor oaspeți. Aerul mirosea a fum și praf de pușcă.

— De câte ori vreți să vă spun să nu mai trageți salvele de aici? Este prea mult fum! le strigă celor patru bărbați una dintre organizatoarele nunții.

Aceasta era o femeie rotofeie, în vârstă de treizeci și ceva de ani, care purta un costum roz din mătase, de bluza căruia era prinsă o floare roșie,

chiar deasupra sânilor ei generoși. De fiecare dată când zâmbea – și o făcea destul de des – își dezvăluia dinții de un alb imaculat. O întâmpină pe Mei, salutând-o cu palmele împreunate sub bărbie. Mei se întreba de ce nu s-a gândit nimeni s-o împacheteze și s-o lege cu panglici roșii.

După ce trecu de fumul focurilor de artificii, Mei intră în restaurant, care îi oferi o priveliște liniștită și elegantă. Un covor roșu se întindea de la intrare până la scena înaltă de doi metri din spatele sălii. Covorul era străjuit, de-o parte și de alta, de scaune, care – după ceremonie – aveau să fie date afară. Se părea că toți invitații sosiseră deja. Nu se mai vedea niciun scaun gol.

Lângă scenă erau așezate șaisprezece mese de câte zece persoane, unde oaspeții stăteau câte opt, unul în fața celuilalt. Acestea erau destinate familiilor mirelui și miresei, dar și celor mai distinși nuntași. Una dintre cele optzeci și opt de chelnerițe, îmbrăcate în rochiile tradiționale *Qi Pao*, o conduse pe Mei la masa familiei Wang. O floare roz de lotus plutea într-o vază de cristal așezată în mijlocul mesei. Probabil că a fost adusă în ziua aceea pentru că arăta la fel de proaspătă ca roua dimineții. Pe masă erau împrăștiate petale roșii de trandafir.

Mătușica venise și ea din Shanghai. Era sora mamei ei, cu doisprezece ani mai mică decât Ling Bai. Lângă mătușica stătea fiul ei de șaisprezece ani, cu chipul plin de coșuri. Vorbea cu fiica unchiului Chen, care îl asculta cu un zâmbet încremenit pe buze. *Salvați-mă de aici*! părea să implore ea din priviri. Fratele ei mai mare, născut în același an ca Lu, îi răspundea cu *da* și *nu* mamei sale, mătușa Chen, într-un duel verbal. Dar mama lui îi riposta mereu. Avea să fie o zi lungă.

— Ai întârziat, îi șopti mama ei înainte ca Mei să se așeze la masă.

— Nunta începe abia peste vreo zece minute, răspunse Mei, ocupându-și locul.

— Dar tu faci parte din familie, ai responsabilități. Mulți invitați au venit să ne felicite, iar eu eram singură aici.

— Îmi pare rău.

Mei îl salută în treacăt pe unchiul Chen, care stătea lângă ea. În realitate acesta nu era unchiul ei, ci cel mai bun prieten al mamei sale. Se cunoșteau încă de când erau elevi la liceul din Shanghai. Când copiii erau mici, familiile lor se întâlneau, ieșeau împreună și se vizitau cu ocazia Anului nou chinezesc. După ce tatăl lui Mei a murit, unchiul Chen a continuat să le facă vizite, dar fără familia lui.

— Acum du-te și salută-i și pe membrii familiei lui Lining! o îndemnă mama ei.

— Bine, mormăi Mei, ridicându-se de pe scaun.

Traversă covorul roșu care-i despărțea și îi salută pe toți membrii familiei lui Lining. Îi mai întâlnise cu diverse ocazii: părinții lui, fratele mai mic, cumnata și cei doi nepoți, care locuiau la Vancouver, sora mult mai mică și prietenul ei american, care studiau arta cinematografică la UCLA. Lining crescuse în Dalai, centrul industrial din nord, considerat rampa de lansare a Chinei. Tatăl lui era directorul unei fabrici mici, producătoare de mașini-unelte, iar mama lui era asistentă medicală. Lining cunoscuse succesul făcând afaceri cu petrol, înainte de a-și îndrepta atenția spre industria transportului și cea imobiliară. Cumpărase o casă în Vancouver pentru părinții săi. Și îl desemnase pe fratele lui drept reprezentant în America de Nord.

— Hai, Mei, vino să mă uit mai bine la tine! spuse mama lui Lining, doamna Jiang, întinzându-i mâna lui Mei. De fiecare dată când vă văd pe tine și pe Lu, vă ridic mereu în slăvi – în fața mamei voastre – frumusețea neasemuită! Sunteți două *Qian Jin* neprețuite. O mie de monede de aur! exclamă doamna Jiang, volubilă ca de obicei. Valorați zece mii de monede de aur! Așa îi spun mereu!

— Mătușa Jiang exagerează, răspunse Mei exact așa cum cerea eticheta socială.

Nu se putea spune, așadar, că nu cunoștea ghidul bunelor maniere.

— Nu înțeleg cum de ești încă singură, spuse doamna Jiang, pe un ton aproape mânios. Copila mea, uneori îți impui standarde prea ridicate. Dacă vrei, dă-i mătușii Jiang de veste și-ți voi găsi un soț bun la Vancouver!

Domnul Jiang senior o întrerupse pe soția sa.

— N-o mai necăji, aducând tot timpul în discuție subiectul ăsta! Așa faci mereu! Las-o în pace să-și trăiască viața! spuse el, întorcându-se apoi spre Mei și întrebând-o: Am auzit că ai plecat de la Ministerul Securității Publice. Ce-o să faci acum?

— O să lucrez ca detectiv particular, răspunse Mei, timidă.

A crezut că venise la nuntă cu capul sus. A crezut că era mândră de noua ei viață. În schimb, se simțea stânjenită.

— Serios? strigă sora mai mică a lui Lining. Ce interesant! Ești primul detectiv particular din Beijing? Investighezi crime?

Mei se pregătea să-i răspundă negativ la ambele întrebări când apăru de nicăieri un individ solid, ce purta un costum închis la culoare și o cravată din piele maro.

— Felicitări! strigă el.

— O, domnule Hu! Asemenea și dumneavoastră! îl întâmpină fratele lui Lining în aceeași manieră. Domnul Hu – îi explică el tatălui său – este directorul Uzinei de artificii și praf de pușcă din Beijing.

— Vă plac focurile de artificii? întrebă domnul Hu, care nu părea să aibă nevoie de un răspuns ca să-și continue dizertația. Sunt cele mai bune artificii produse de compania noastră. I-am spus lui Lining să nu-și facă griji, să lase totul în seama mea. Mai am rezerve într-o mașină din parcare.

— Dar sunt în siguranță? întrebă domnul Jiang senior.

— La ce vă referiți?

— O încărcătură de materiale explozibile ținute în bătaia soarelui într-o zi toridă ca asta nu presupune un anumit risc?

— Nicio problemă. Le supraveghează doi puști, spuse domnul Hu, pe un ton indiferent.

Mei profită de această ocazie ca să plece. Imediat ce se așeză la masă, un pianist tânăr, cu o expresie gravă întipărită pe chip, execută primele acorduri ale marșului nupțial. Mirele și cavalerul de onoare își făcură apariția din spatele bannerului uriaș pe care scria „Dublă fericire”. Încet, domnișoarele de onoare, ce păreau niște îngerași îmbrăcați în rochii trandafirii, pășiră pe covorul roșu. În urma lor, la brațul vice-primarului din Beijing, Lu semăna cu o zeiță ce plutea pe nori albi.

Mirele și mireasa se potriveau perfect, în ciuda diferenței de vârstă dintre ei – îi despărțeau cincisprezece ani. Lining era potrivit de înalt și bine făcut. Degaja aerul încrezător al omului care a obținut succesul în viață. Nu-și trăda vârsta, părând mult mai tânăr decât era cu adevărat. Lu, pe de altă parte, era mult mai elegantă și mai rafinată decât fetele de vârsta ei – avea doar douăzeci și șase de ani. Cât privește personalitățile lor, Mei considera că aveau multe în comun.

Mei își amintea de prima întâlnire a lui Lu cu Lining. Ea a spus atunci că nu i-a plăcut deloc – era prea bătrân, divorțat și arogant. Un individ căruia fetele îi cădeau în brațe, un tip obișnuit să obțină întotdeauna ce-și dorea. Mei se întreba dacă aceasta fusese într-adevăr părerea lui Lu sau, prin descrierea ei, intenționase să-l determine pe Lining s-o vâneze cu și mai multă ardoare.

După ceremonia nupțială în stil occidental, mirii plecară să se schimbe. Starul de muzică pop Tian Tian se urcă pe scenă, unduindu-și șoldurile și cântând ultimele sale melodii de succes. Toate vorbeau despre dragoste și devotament. Tinerele îl priveau cu ochii în lacrimi, gata aproape să leșine, copleșite de extaz. Mei fredona și ea cântecele. Era fericită, se distra și se simțea, ca toți ceilalți invitați, impresionată de caracterul exclusivist al petrecerii.

Douăzeci de minute mai târziu, Tian Tian coborî de pe scenă la indicațiile doamnei corpolente, în costum roz. Mirele își făcu acum apariția purtând o robă lungă de mătase, de un albastru închis, cu broderii aurite. Lu purta o rochie roșie de mireasă, în stil chinezesc, și o mantie încrustată cu nestemate.

— Înclinați-vă în fața cerului! strigă maestra de ceremonii, cu o voce neașteptat de puternică.

Mirii se înclinară spre nord, stând cu fața spre bannerul pe care scria „Dublă fericire”.

— Înclinați-vă în fața pământului!

Se întoarseră și se înclinară cu fața spre sud.

— Înclinați-vă în fața părinților voștri!

Și se supuseră.

— Și acum înclinați-vă unul în fața celuilalt!

— Mâncați prune uscate! strigară invitații. Mâncați arahide!

Lu se îmbujoră până în vârful urechilor, ca o adolescentă de optsprezece ani.

— *Zao Sheng Zi*! strigară din nou oaspeții. Mâncați prune uscate și arahide crude!

Toți își exprimau astfel dorința ca însurățeii să fie în curând binecuvântați cu prunci.

Afară, se auziră alte salve de artificii.

Cuplul plecă pentru a doua oară să se schimbe. Pianul a fost din nou adus pe scenă. Chelnerițele grațioase, îmbrăcate în rochii mulate *Qi Pao*, îi invitau pe oaspeți la mesele de la etaj. Șeful de sală își chemă ajutoarele care aduseră două mese din lemn de palisandru. Pe una dintre ele așezară un castron mare de cristal, în care se aflau plicuri roșii înțesate cu bani, iar pe cealaltă, cadouri de diverse culori, forme și mărimi.

Oaspeții își aprinseră țigările, iar fumul umplu camera. Când toată lumea se așeză la masă, începu ospățul: o expoziție impresionantă de preparate

reci, supă din cuib de pasăre, căluți-de-mare marinați, meduze, carne de crab servită în coji de cocos, pește modelat sub formă de veveriță, castroane fierbinți cu pește sau scoici în sos condimentat și legume verzi.

Unchiul Chen se aplecă spre mama lui Mei și îi spuse:

— Toate preparatele sunt delicioase, iar nunta este minunată.

— Totul a ieșit perfect, nu-i așa? răspunse ea, radiind de fericire. Foarte mulți oameni ne-au onorat invitația – viceprimarul și toate personalitățile pregnante din oraș, familia ta, dar și familia lui Lining din Canada. Lu s-a descurcat bine.

— Știi cum se spune: „Mai bine norocos decât capabil”. Lu este o fată extraordinară: frumoasă și inteligentă, ea a obținut succesul prin propriile sale mijloace. Dar se poate spune că a avut noroc întâlnind o partidă atât de bună, preciză unchiul Chen, zâmbind. Mama zâmbi și ea. Haideți să bem pentru norocul lui Lu și al bătrânului Ling! spuse unchiul Chen, sculându-se în picioare și ținând în mână un pahar cu vin de orez.

— Noroc! strigară invitații, ridicându-și paharele.

— Noroc, noroc! răspunse mama miresei, cu un surâs generos pe chip, golindu-și vinul de orez din pahar.

Unchiul Chen se așeză din nou la masă.

— Probabil că ești foarte mândră de ea, spuse el, râzând. Acum te poți bucura în tihnă de norocul tău.

— Cât mi-aș dori să fie așa! răspunse ea, oftând. Niciodată nu mi-am făcut griji în privința lui Lu, trebuie să recunosc asta. A fost întotdeauna rațională și îngăduitoare cu oamenii. O vorbă din străbuni spune că trebuie să realizăm două lucruri în viață: să ne întemeiem o familie și să ne clădim o carieră. Ea le-a realizat pe amândouă.

Unchiul Chen încuviință din cap. Era prea ocupat să devoreze feliile de homar rece ca să mai poată să și vorbească.

Mei se hotărî s-o ignore pe mama ei, căci a înțeles foarte bine unde bătea aceasta. Pe Mei n-o interesau relațiile. Ea credea în propriile ei forțe. Considera că atâta timp cât o vor ține puterile va reuși să realizeze tot ce și-a propus.

Mirii își făcură din nou apariția. Lu purta acum un costum alb cu pantaloni și își strânsese părul într-un coc la spate, etalându-și cerceii strălucitori cu diamante. Împreună cu proaspătul ei soț, îmbrăcat acum într-un costum elegant, închis la culoare, ciocni paharele cu distinșii ei oaspeți. Lu, care în mod normal bea foarte puțin, se plimba printre mese și dădea

noroc cu invitații, ținând în mână un pahar de șampanie. Lining o urma fericit cu un pahar de vin chinezesc din orez. Mei știa că, după aceea, Lu își va schimba din nou ținuta înainte de a-și continua periplul la etaj, unde le va mulțumi și celorlalți oaspeți pentru că le-au onorat invitația.

— Te simți bine? întrebă unchiul Chen, care observă chipul trist al lui Mei.

Mei ridică din umeri și încercă să schițeze un zâmbet.

— Da, foarte bine.

— Nu e ușor să joci rolul surorii mai mari, nemăritate, spuse unchiul Chen. Mei auzea de pretutindeni discuții, râsete, cântece, clinchete de pahare și farfurii. În aer plutea miros de transpirație, fum de țigară și aromă de vin din orez. Unii meseni o țintuiau pe Mei cu priviri întrebătoare. Zâmbeau și dădeau din cap atotștiutori. Nu te lăsa tulburată de ce spun oamenii! auzi Mei glasul unchiului Chen.

— Mă simt bine. Nu mă interesează părerea lor, minți ea.

— Gura lumii e slobodă. Unii oameni parcă se hrănesc cu așa ceva. Îi bârfesc și îi judecă pe alții ca să se simtă superiori. Dar vreau să-ți mai spun ceva – continuă unchiul Chen în șoaptă –, întotdeauna ai fost preferata mea. Asta nu înseamnă că nu-mi place Lu, dar cred că tu ești cu totul aparte. Ești curajoasă. Nu vânezi lucrurile așa cum o fac ceilalți. Lu e fericită acum, dar oare pentru cât timp? În curând, o să-și dorească alte și alte lucruri.

— Dar măcar s-a căsătorit, răspunse Mei, încruntată.

— Te vei căsători și tu, îi spuse unchiul Chen, bătând-o ușor pe umăr.

În clipa aceea, o femeie destul de înaltă și bine îmbrăcată, în vârstă de cincizeci și ceva de ani, se apropie de ei, aplecându-se ca să-l vadă mai bine pe unchiul Chen.

— Bătrâne Chen, m-am gândit eu că tu ești! spuse ea, întinzându-i mâna dreaptă. Stăteam la locul meu și îmi spuneam ce bine semeni cu Chen Jitian.

Unchiul Chen privi mai întâi chipul rotund al femeii și apoi mâna ei albă, stând cu gura căscată de parcă încerca să spună ceva, dar nu reușea. Ridicându-se brusc în picioare, răsturnă scaunul și se lovi cu burta de marginea mesei. Își reveni însă și îi strânse mâna, cu un zâmbet jucându-i în priviri.

— Xiao Qing, ce surpriză! Ce faci? De când nu ne-am mai văzut?

— Din 1984, când am sărbătorit treizeci de ani de la terminarea facultății. Ce mai faci? Tot la agenția de știri Xinhua lucrezi?

Doamna Qing era la fel de înaltă ca unchiul Chen, dar spre deosebire de trupul lui rotofei și de începutul de calviție, era zveltă și avea părul bogat și ondulat, coafat în stil modern.

— Da, tot acolo, răspunse unchiul Chen, zâmbind.

— Bine. Sună-mă săptămâna viitoare ca să stabilim o întâlnire! spuse doamna Qing, dându-i o carte de vizită.

Mirii ajunseseră la masa ei. Trebuia să plece.

— Bineînțeles, răspunse unchiul Chen, dând din cap ca un cocoș.

Doamna Qing plecase deja.

Ospătarii strânseră resturile de mâncare ca să facă loc unui platou cu varză chinezească, pe care trona o rață umplută. Unchiul Chen luă o clătită subțire ca foița de țigară și o umplu cu carne de rață, sos dulce de grâu și câteva feliuțe de ceapă verde. O înfășură și i-o dădu lui Mei.

— Mulțumesc, dar mă simt atât de ghiftuită, spuse Mei, impresionată de gestul lui, pentru că era cel mai frumos lucru pe care îl făcuse cineva pentru ea în ziua aceea.

— Trebuie să mănânci. Mâncarea reprezintă una dintre marile plăceri ale vieții, insistă unchiul Chen, împingând farfuria spre Mei.

Ea zâmbi și luă o îmbucătură. Observă că unchiul Chen nu s-a atins deloc de rață.

— Cine e? întrebă Mei, indicându-i cu capul masa unde se afla doamna Qing.

— O cunoștință din facultate, răspunse unchiul Chen. Era cu un an în urma mea. Dar uite cu ce se ocupă acum! continuă el, arătându-i cartea de vizită. Doamna Yun Qing, Președintele companiei mixte Beijing Jeep și Chrysler. Mei, trebuie să-ți spun ceva. Este foarte bine că vrei să-ți începi propria afacere. Este timpul să preiei frâiele vieții tale. Nu aștepta până va fi prea târziu!

— Prea târziu?

— Uită-te la mine! Întotdeauna am urmat indicațiile partidului, mi-am făcut datoria și am așteptat toată viața ca cineva să-mi răsplătească eforturile. Anul viitor voi împlini șaizeci de ani și voi ieși la pensie. Cu ce m-am ales? Cu speranțe deșarte. Este prea târziu.

Mei nu-l văzuse niciodată pe unchiul Chen atât de nefericit. Se gândi că poate băuse prea mult.

Scrută din nou cu privirea mulțimea de oameni care mâncau, beau și vorbeau. O salvă de artificii explodă afară. Mei se simțea captivă, ca și când

ea și toți cei din jur erau ținuți prizonieri într-un oraș asediat. Cei de afară voiau să intre înăuntru, iar cei dinăuntru voiau să iasă afară.

7.

Trecuseră optsprezece luni de la nunta lui Lu și unchiul Chen părea și mai rotofei.

— Te întrebi, probabil, de ce am venit să te văd, spuse el, încercând cu greu să-și facă loc într-un fotoliu. Zâmbea, dar nu părea să se simtă în largul lui. Fursecurile astea sunt foarte bune. Fabricate în Belgia, după câte văd, continuă el. Părea să se mai liniștească dacă mânca. Zâmbea acum mai degajat și se mișca mai ușor în fotoliu. Gupin pregăti ceaiul Oolong într-un ibric din metal. Mei îl turnă în două cești – una pentru ea, iar cealaltă pentru unchiul Chen. Asistentul tău este bărbat? șopti unchiul Chen. Și-ți face ceai?

— Da, răspunse Mei pe un ton ferm.

Se obișnuise ca oamenii să-i pună întrebări ca acestea, de parcă relația dintre ea și Gupin era cu totul ieșită din comun. Unii o considerau o șefă dură, care își conducea subalternul cu o mână de fier. Cât despre Gupin, mulți îl priveau cu suspiciune.

— De unde este? Vorbește cu un anumit accent.

— Din Henan. Este lucrător migrant. Dar a terminat liceul. Și este foarte descurcăreț. Mama lui este paralizată. Trimite bani acasă.

Mei se opri. Își dădu seama că încerca să justifice motivul pentru care l-a angajat pe Gupin.

— Pare cumsecade, spuse unchiul Chen, încuviințând politicos din cap. Renunțară apoi să mai vorbească despre Gupin. De unde să încep? întrebă el. Probabil cu începutul, spuse, rezemându-se de spătarul fotoliului. Era în iarna anului 1968. Lucram de patru ani la agenția de știri Xinhua. Tocmai împlinisem treizeci de ani. Ți se pare greu de crezut, nu-i așa? Unchiul Chen flutură un fursec ca pe un steag și râse cu poftă, agitându-și burta proeminentă. Da, am fost și eu cândva de vârsta ta. Mei îi zâmbi. E plăcut să revezi un vechi prieten. Unchiul Chen, un omuleț rotund și cumsecade, semăna cu un Buddha surâzător. Era o iarnă grea, cu multă zăpadă, haos și vărsare de sânge. Gărzile roșii se luptau între ele, iar fiecare facțiune în parte susținea că era cea mai loială guvernului – adevărata reprezentantă a maoismului. Au ridicat baricade în universități, în fabrici și în clădirile

guvernului, trăgând unii asupra altora cu mitraliere. Dar cred că știi asta foarte bine.

Oricum, Mei nu-l mai asculta. Vocea unchiului Chen trecea pe lângă ea așa cum trece vântul prin scorbura unui copac. Îl scruta însă cu privirea. Vârsta își pusese amprenta asupra părului său, așa cum vara își pune amprenta asupra recoltelor. Mei îi vedea vopseaua. Nu era scumpă. I se uscase pe cap, conferindu-i înfățișarea pământului pârjolit de soare.

— Astăzi toată lumea știe ce s-a întâmplat în zilele acelea. Dar atunci Guvernul Central nu cunoștea amploarea evenimentelor. Membrii Gărzilor roșii și ai Partidului Tineretului au distrus toate sistemele de comunicare. Așa că agenția m-a trimis la Luoyang ca să relatez despre cursul incidentelor.

— De ce la Luoyang? întrebă Mei, sorbind din ceai și îndreptându-și din nou atenția spre povestea unchiului Chen.

— Cineva trebuia să se ducă la Luoyang și acela am fost eu. Știai că Luoyang a fost ultima capitală a dinastiei Han? Oricum, haosul domnea și acolo, așa cum se întâmpla în toată țara. Gărzile roșii au pătruns peste tot, inclusiv în muzeul din Luoyang. După ce au distrus relicvele, au aruncat claie peste grămadă tablourile, documentele și actele oficiale și au dat foc muzeului. Oamenii și-au închipuit, firește, că toate valorile muzeului au pierit mistuite în foc. Mei îi umplu din nou ceașca de ceai unchiului Chen. Mulțumesc, spuse el. Acum două zile, a apărut la Hong Kong un vas antic, ce a aparținut muzeului din Luoyang. Acum înțelegi unde vreau să ajung, nu-i așa? Exact! Dacă vasul a supraviețuit, atunci au scăpat și alte piese.

— Vrei să spui că le-a luat cineva înainte ca muzeul să fie mistuit de flăcări?

— Le-a furat! izbucni unchiul Chen. Muzeul din Luoyang avea într-adevăr o piesă de o valoare inestimabilă. Numai câțiva oameni știau de existența ei, și din câte am aflat, au fost fie uciși de Gărzile roșii, fie au murit mai târziu în lagărele de muncă. Vrei să-ți spun povestea? Unchiul Chen se simțea acum în largul lui. Mai luă un fursec. Împăratul Xian – continuă el – a fost ultimul împărat din dinastia Han. Avea doar cincisprezece ani când forțele rebele au ajuns în Chang'an în anul 194 d.Hr. Armatele regale i-au înfruntat săptămâni de-a rândul pe rebeli. Dar lupta era pierdută. Realizând că Poarta de Vest nu mai putea fi apărată, împăratul Xian și-a convocat toți sfetnicii la palat. Aceștia l-au sfătuit să fugă din capitală. Dar un singur om s-a opus ideii, spunând că vor pogorî rușinea

asupra străbunilor lor și a împăratului fondator Gao Zu dacă aveau să cedeze capitala Chang'an în mâinile rebelilor. El s-a oferit să conducă gărzile imperiale în lupta împotriva asediatorilor. Acesta era generalul Cao Cao.

— Regele Cao Cao al Celor trei regate?

— Da, viitorul rege al Chinei. Astfel, Cao Cao s-a întors la reședința lui ca să se pregătească de luptă. Ca orice soldat, era conștient de faptul că putea să nu mai apuce ziua de mâine. La urma urmei, gărzile imperiale erau alcătuite din opt mii de soldați – neînfricați, e adevărat – pe când forțele rebele numărau douăzeci de mii de oameni. Înainte de a pleca la luptă, Cao Cao a scris două scrisori. Pe una dintre ele i-a încredințat-o îngrijitorului său, care urma să i-o ducă soției lui, Ding, în Ann Hui. Pe atunci, dacă erai un aristocrat bogat, puteai să ai mai multe soții și concubine. Dar exista întotdeauna o soție moștenitoare, care era mai-mare peste celelalte. Ding era soția moștenitoare a lui Cao Cao. Cealaltă scrisoare era pentru Lady Cai Wenji.

— Celebra poetă! exclamă Mei.

— Da. Cao Cao l-a rugat pe unul dintre cei mai de încredere căpitani ai săi s-o escorteze pe Lady Cai din Chang'an în orașul ei natal. Apoi și-a desfăcut eșarfa de la brâu și i-a dat-o căpitanului împreună cu scrisoarea. Fursecurile dispărură. Unchiul Chen devenea din ce în ce mai înflăcărat. Căpitanul și oamenii săi s-au dus la reședința lui Lady Cai, continuă el. În Chang'an domina haosul. Un milion de locuitori plus zece mii de refugiați, care s-au retras din calea rebelilor, părăseau orașul. Mergeau pe jos, călare, în trăsuri sau în căruțe. La reședința sa, Lady Cai a citit scrisoarea. A ascuns eșarfa în mâneca ei largă și a poruncit ca scrisoarea să fie arsă. Ea a fost mai târziu capturată de rebeli și vândută regelui din Mongolia de Sud. A trăit timp de doisprezece ani în ținuturile din Mongolia, i-a dăruit regelui doi copii și a scris cele mai frumoase poezii în care își exprima dorința de a se întoarce în China. În ciuda sorții potrivnice, Cao Cao a înfrânt forțele rebele și a salvat vechiul oraș Chang'an. Dar nu a mai putut să salveze dinastia Han, iar țara s-a divizat în trei regate. Când a fost încoronat rege al regatului Wei, a descoperit că Lady Cai era în viață și trăia în Mongolia. A trimis acolo un sol, care trebuia să-i cumpere libertatea pentru un milion de galbeni. Regele mongol a acceptat s-o lase pe Lady Cai să plece, dar fără copii. Ea s-a întors acasă.

— Nu-mi vine să cred că a lăsat copiii, spuse Mei.

— Oamenii fac lucruri uluitoare din dragoste, răspunse unchiul Chen, ridicând din sprâncene.

— Vrei să spui că Lady Cai și Cao Cao erau iubiți?

Unchiul Chen încuviință din cap.

— Cheia unei legende vechi de peste o mie de ani m-a adus la tine. Intuiești ce se afla la muzeul Luoyang?

— Eșarfa?

— Bravo! Dar nu numai atât. Muzeul avea în posesia sa un lucru mult mai valoros, pe care Cao Cao l-a ascuns în eșarfă – sigiliul său din jad. În timpul dinastiei Han, demnitarii își țineau sigiliile în eșarfele de la brâu. Eșarfele lungi și colorate pe care le purtau la brâu le indicau rangul. De exemplu, eșarfa prim-ministrului era roșie și lungă de doi *zhang*.

În timp ce îl privea pe unchiul Chen sorbind din ceașca cu ceai Oolong, Mei se întreba ce legătură avea el cu piesa aceea antică și valoroasă și de ce venise la ea. Știa că el iubea arta, dar fără îndoială că nu-și putea permite un obiect atât de prețios.

Unchiul Chen se aplecă spre ea, șoptindu-i:

— Aș vrea să găsesc sigiliul de jad.

— Dar un obiect ca acesta face parte din patrimoniul național, spuse Mei, încruntată.

Obiectele din patrimoniul național aparțineau țării și nu puteau fi vândute sau cumpărate de indivizi.

— Exact, spuse unchiul Chen, bătând din palme. Acesta este și motivul pentru care nu am apelat la reporteri și nici la poliție. Dacă facem un singur pas greșit, sigiliul de jad va dispărea într-o clipită în Hong Kong. Mei nu se mișcă și nici nu rosti vreun cuvânt. Îl privi însă pe unchiul Chen cu ochii ei adânci ca lacurile de munte. Nu te teme! Nu-ți cer să faci ceva ilegal, continuă el. Cunosc un colecționar chinez care este dispus să plătească foarte mulți bani, dolari americani, ca să-l păstreze pe teritoriul Chinei. Unchiul Chen se cufundă în fotoliu, zâmbind. Te-aș pune eu în pericol? Totul este legal, am verificat. Ai încredere în mine, nu-i așa?

— Firește, răspunse Mei, stânjenită.

— Asta-i bine, spuse unchiul Chen, dând din cap. Se ridică de pe fotoliu și scoase o foaie de hârtie împăturită. Era o tăietură dintr-un ziar. Apelează la Pu Yan! spuse unchiul Chen. Lucrează la Institutul de cercetare a relicvelor culturale. Oferă consultanță în domeniul obiectelor antice.

Uneori, face evaluări și stabilește autenticitatea acestora. Te va îndruma pe calea cea dreaptă.

— Cât ar trebui să-i dezvălui din povestea asta?

— Pu Yan este un vechi prieten. Poți să fii sinceră cu el. Unchiul Chen se îndreptă spre ușă. Îți amintești că, atunci când ți-ai deschis agenția, ți-am spus că ai luat o hotărâre corectă? Îmi mențin părerea, copila mea. O să te bucuri într-o bună zi de glorie și avere, spuse el, zâmbind și dând din cap, de parcă se felicita pentru puterea lui de previziune. O să-i fac într-o zi o vizită mamei tale, continuă el, apăsând pe clanță. Dar aș prefera să nu-i spui nimic de întâlnirea noastră de astăzi.

8.

După masă, Mei îl sună pe Pu Yan.

— Da, bătrânul Chen mi-a spus că mă vei căuta, răspunse o voce moale, cu accent ușor, de la celălalt capăt al firului. Cauți un sigiliu de jad din timpul dinastiei Han, nu-i așa? Nu mai există niciunul.

— Dacă mi-ați putea oferi niște indicii, dacă mi-ați putea spune unde să mă duc și cum să caut…

— Îți răspund bucuros la întrebări. Dar dacă vrei un sfat din inimă, ți-aș spune să renunți, pentru că alergi după cai verzi pe pereți, continuă Pu Yan, cu vocea lui tărăgănată.

— Când credeți că ne-am putea întâlni? îl întrebă Mei, zâmbind.

— Când ai vrea?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Vremea nu e prea prielnică. Mei se uită pe fereastră și încuviință. În China World, există un patinoar, spuse Pu Yan. Știi unde este? Bine. Ne putem întâlni acolo mâine-seară la ora șase.

— Cum vă găsesc?

— Caută-mă la cafeneaua de lângă patinoar! Sunt în vârstă. Am cincizeci și șapte de ani. Mei se întreba cum o va ajuta o descriere atât de succintă. Mă vei găsi ușor, spuse Pu Yan, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nimeni de acolo nu are mai mult de treizeci și cinci de ani.

— În cazul în care nu voi putea să vă găsesc, spuse Mei, eu am treizeci de ani, o față rotundă și părul lung până la umeri. Am nasul puțin ascuțit, care îmi conferă o expresie mânioasă – cel puțin, așa îmi spun oamenii. Voi purta o pălărie roșie de lână.

•

Cafeneaua era plină când sosi Mei. Scaunele erau întoarse spre geamul cu vedere spre patinoar astfel încât clienții să-i poată urmări pe patinatori. Câțiva oameni de afaceri în costume închise la culoare se certau cu șeful de sală și cu o chelneriță ce părea supărată. Doi bărbați occidentali discutau încet la o masă din colț. Un grup de tineri o privi pe Mei când intră în cafenea. Probabil din cauza pălăriei, își spuse ea; se simțea ca un cocoș cu creastă roșie expus la o paradă. Îl căută de jur împrejur pe Pu Yan, dar nu

văzu pe nimeni care să aibă peste treizeci și cinci de ani, exact așa cum îi spusese el.

Mei se uită la ceas. Era șase și cinci minute. Găsi o măsuță și se așeză ca să poată privi spectacolul oferit de patinatori.

Gheața era albă, ca o bomboană delicioasă. O fetiță, în vârstă de aproape zece ani, patina într-un costum roz în mijlocul patinoarului. Părea că zboară cu ușurința unei coțofene și se rotea ca o lebădă cu gâtul lung. Deși se prefăcea că nu a observat privirile spectatorilor, era evident că îi plăcea să dea reprezentații pe gheață și patina de parcă se afla la o competiție olimpică.

Mei clipi. O dureau ochii din cauza luminilor prea puternice.

Sosi un chelner. Mei ceru ceai Oolong și scrută din nou camera cu privirea. Văzu doar tineri fericiți.

— Dumneavoastră sunteți domnișoara Wang? Mei se întoarse. Putea să jure că nu văzuse pe nimeni acolo cu două minute în urmă. Eu sunt Pu Yan, spuse bărbatul.

Era scund, îndesat și căra o geantă.

— Îmi pare bine de cunoștință, spuse Mei, ridicându-se în picioare.

Pu Yan arăta mai tânăr decât se aștepta ea. Avea trăsături blânde, tipice locuitorilor din sud – o gură ușor brăzdată și buze subțiri, vulnerabile. Purta mai multe rânduri de haine pe sub paltonul deschis: o jachetă închisă la culoare, o vestă gri, tricotată, un pulover maro și o cămașă. Le cumpărase din magazine universale – nu erau la modă, dar le asortase cu atenție. Când vorbea, blândețea trăsăturilor faciale părea și mai pregnantă. Mei îl îndrăgi pe loc.

Se așeză la masă în fața ei și îi arătă patinoarul.

— Te-am zărit de acolo. O vezi pe fetița în roz? Este nepoata mea. Nu e minunată? Face deja parte din echipa de juniori a orașului. Este un lux să patinezi aici; dar îi place să fie în centrul atenției.

— Vine des aici? întrebă Mei, zâmbind.

— O, Doamne, nu! Se antrenează de obicei la Patinoarul copiilor. Uite cât de fericită se simte pe gheață! Sărmana, părinții ei au divorțat! Tatăl său a plecat în Anglia. Pe mama ei abia o vede, pentru că fiica mea muncește din greu la o companie de publicitate din Hong Kong. Câștigă însă bine, așa că o mai aducem uneori aici ca să-i facem o bucurie. Locuim în apropiere, lângă Facultatea de Arte Plastice. Soția mea predă acolo.

Mei își aruncă din nou privirea spre patinoar și o văzu pe fetiță plutind pe gheață ca o nălucă în roz.

Chelnerul le aduse ceai. Mei ceru prune uscate și semințe prăjite de floarea-soarelui.

— Știi multe despre piatra de jad? o întrebă Pu Yan. Mei clătină din cap. Occidentalii s-au simțit întotdeauna atrași de piatra verde de jad. Populațiile maya foloseau jadul în fabricarea armelor pentru că este o piatră dură, mai dură decât fierul. Dar în China piatra albă de jad este mult mai prețioasă; se numește Piatra cerului. Ai auzit de jadul alb de Hetian? Pu Yan se aplecă pe sub masă și scoase din geantă două cutiuțe albe, din carton. Hetian este un orășel îndepărtat, situat la poalele deșertului Taklamakan din provincia Xinjiang. Jadul alb de Hetian provine dintr-un zăcământ din apropierea râului Kashgar. Jadul alb a devenit acum o raritate, pentru că – după mii de ani de exploatare – zăcământul a secat.

Chelnerul aduse comanda și le turnă ceaiul în cești.

Pu Yan deschise cutiuțele și îi dădu lui Mei două bucățele de jad. Amândouă erau de mărimea unei cărți de vizită, groase cam de doi centimetri. Când Mei le luă în mână, simți răceala pietrei. Erau fine, de culoare crem și străluceau puternic. Pe una dintre ele era gravat un peisaj din natură, iar cealaltă înfățișa o femeie îmbrăcată în veșminte tradiționale.

— Privește-le la lumină! spuse Pu Yan. Uită-te cât de neted și de transparent e jadul! Apoi privește gravurile! Jadul este o piatră foarte dură, greu de modelat. Dar imaginile gravate sunt redate până în cele mai mici detalii.

— Sunt noi? întrebă Mei, mângâind pietrele de jad, care păreau de o puritate desăvârșită.

— Din păcate, da. Este imposibil să mai găsim astăzi obiecte antice din jad alb de Hetian. Multe dintre ele au fost distruse în timpul Revoluției culturale. Dacă ai vinde măcar una pe piață, ai obține o avere. Chiar și cele noi sunt scumpe; costă câteva mii de yuani fiecare. Pu Yan îi făcu semn lui Mei să-i înapoieze pietrele de jad. Trebuie să le duc mâine înapoi la institutul de cercetare, spuse el pe un ton neutru, așezând pietrele în cutiile lor. Povestește-mi despre piesa pe care o cauți! Susții că datează din timpul dinastiei Han, nu-i așa? Mei îi spuse că era vorba de un sigiliu despre care se credea că îi aparținuse lui Cao Cao. Ar fi într-adevăr extraordinar, exclamă Pu Yan.

Mei îi relată povestea pe care i-o spusese unchiul Chen și îi arătă articolul din ziar despre vasul folosit în scopuri ritualice.

Pu Yan analiză fotografia din jurnal. Era un vas rustic, din ceramică, de culoare maro, care înfățișa cai în galop și scene de luptă. Apoi citi articolul. Mei bău ceaiul și mancă prunele uscate. La megafonul de afară cânta, asurzitor, melodia formației The Carpenters „Yesterday Once More”.

— S-a vândut cu șaizeci de mii de dolari americani! murmură Pu Yan. Asta înseamnă peste o jumătate de milion de yuani. Dădu din cap, dorind parcă să înregistreze această informație. Am auzit de vasul acesta. Uneori, mă ocup și de evaluarea obiectelor antice. Noi, cei care lucrăm în breasla asta, facem parte dintr-un cerc restrâns. Îi dădu înapoi lui Mei articolul din ziar. Cred că vasul a fost cumpărat de un comerciant din Liulichang. Acesta sau o cunoștință de-a sa a trecut ilegal granița, ducându-l în Hong Kong. Comerțul și exportul obiectelor de patrimoniu național reprezintă un delict grav, care se pedepsește cu treizeci de ani de închisoare. Oamenii continuă să-și riște însă pielea pentru bani.

— Cât credeți că a plătit comerciantul pentru vas?

— Între treizeci și cinci și patruzeci de mii de yuani. Este o sumă uriașă pentru un chinez, în special dacă vânzătorul este din provincii.

— Îl cunoașteți pe cel care a cumpărat vasul?

— Nu. Dar ai putea să afli. Nu este ușor să-i faci pe oameni să vorbească, dar totul are un preț – mai ales în zilele noastre. O! exclamă Pu Yan, cu un licăr în ochi, fluturându-și mâna dreaptă. Uite-o pe nepoata mea!

Mei își întoarse capul. Fetița în roz se apropia circumspectă. Avea obrajii îmbujorați din cauza efortului și respira rapid. În clipa în care îl văzu pe bunicul ei, care o aștepta cu brațele deschise, se năpusti spre el, agitându-și părul strâns în coadă de cal.

— Hong Hong, aceasta este domnișoara Wang, despre care ți-am vorbit. Hong Hong o privi pe Mei cu ochii ei mari. Vrei niște lapte din nucă de cocos? o întrebă Pu Yan, în șoaptă, pe nepoata lui, care încuviință din cap. Îi ceru apoi unei chelnerițe să aducă laptele și o rugă pe Hong Hong să se așeze lângă el. De unde îl cunoști pe bătrânul Chen? o întrebă el apoi pe Mei, așezându-se comod pe scaun.

— Unchiul Chen este un vechi prieten al mamei mele. Au făcut același liceu în Shanghai, răspunse Mei. Dar dumneavoastră de unde îl cunoașteți?

— Nu ți-a povestit?

— Nu.

Pu Yan se îndreptă pe scaun și dădu la o parte ceașca de ceai. Mei nutrea senzația că avea să-i spună o poveste lungă. Oamenilor din generația unchiului Chen și a mamei ei le plăcea să vorbească despre trecut.

— L-am cunoscut pe Chen Jitian la păstorit, mărturisi Pu Yan.

— La păstorit?

— Ai fost vreodată în Mongolia Interioară?

— Nu, răspunse Mei. Dar mi-ar plăcea să ajung acolo într-o bună zi.

— Ar trebui să te duci. Este un ținut frumos, pustiu pe alocuri, unde poți cugeta în tihnă. Am ajuns acolo în timpul Revoluției culturale. Ni se spunea pe atunci intelectuali puturoși. Președintele Mao susținea că avem nevoie de o reformă, așa că ne-a trimis în lagărele de muncă unde am lucrat pe brânci. Înainte de a ajunge acolo, credeam că Mongolia Interioară este un ținut mănos și luxuriant, cu pajiști bogate unde pășteau oi albe sub cerul albastru. Îmi imaginam cum florile de levănțică și păpădie învăluiau aerul într-un parfum îmbietor în timpul zilelor de vară. M-am înșelat amarnic! Viața nu era nici pe departe așa cum mi-o închipuiam. Mongolia Interioară este în cea mai mare parte un deșert – deșertul Gobi. Iernile sunt lungi și aspre; verile sunt scurte și toride. Primăvara și toamna au loc furtuni de nisip. Pentru ca lucrurile să fie și mai greu de îndurat, mâncarea noastră consta dintr-un singur ingredient – carnea de oaie: fiartă înăbușit, fiartă în clocot, prăjită sau gătită cum vrei. De fiecare dată când intrai în bucătărie, primul lucru care te izbea era mirosul puternic de carne de oaie. Singurul lucru care îmi plăcea cu adevărat era păstoritul. Îmi plăcea să duc oile pe pajiști bogate. Îmi plăcea să stau singur în pustietatea acelui tărâm fascinant. Dar cel mai mult îmi plăcea să stau cât mai departe de lagăr pentru ca nimeni și nimic să nu mă deranjeze. Mă însoțea mereu un câine bătrân și puturos – îl chema Bătrânu' – căruia îi plăcea să se întindă la picioarele mele și să tragă gaze. Și eu țineam la el. Într-o zi, m-am hotărât să explorez o stepă nouă despre care îmi povestise cineva. Am ajuns acolo pe la prânz. Soarele strălucea cu putere. Norii străbăteau cerul în fugă. Am lăsat oile să pască în voie și m-am întins pe iarbă. În imensitatea aceea, nutrești aceeași senzație ca atunci când te pierzi pe mare. Peisajul sălbatic se întindea cât vedeai cu ochii. E ușor să uiți cine ești în pustietatea aceea covârșitoare. Pământul are această putere – îți răpește simțul identității, creându-ți impresia că nu ești altceva decât o picătură de apă în oceanul vieții. Cred că am adormit după un timp, pentru că – atunci când m-am trezit – cerul era întunecat. Iarba înaltă se legăna în bătaia vântului. Mi-am trezit câinele nevolnic și am

început să adunăm oile ca să ne întoarcem în lagăr. Dar la scurt timp după ce am pornit la drum, furtuna de nisip ne-a prins din urmă. În curând, nu mai vedeam pe unde mergeam. La un moment dat, pentru că ne rătăciserăm – așa cum aveam să descoperim mai târziu –, ne-am intersectat cu o altă turmă de oi. Acestea s-au amestecat. Cealaltă turmă avea doi păstori – unul foarte tânăr, aproape un băiețandru, și un bărbat solid, complet debusolat și îngrozitor de speriat. Țipam unii la alții și încercam să despărțim turmele ca să pornim din nou la drum, deși habar nu aveam care era direcția corectă. Bătrânu' sărea de colo-colo, lătrând cu disperare. Încercările noastre au fost sortite eșecului, așa că, în cele din urmă, le-am mânat pe toate în aceeași direcție. Am reușit, printr-o minune, să ne întoarcem în lagăr. Îmi amintesc că toți oamenii ne-au sărit în ajutor. Mulți dintre ei ne așteptau de ceva timp. După ce, în sfârșit, am închis oile, i-am invitat pe cei doi păstori în camera mea, unde i-am servit cu ceai. Tipul corpolent era Chen Jitian. Am descoperit astfel că agenția de știri Xinhua avea un lagăr de muncă nu departe de al nostru. De atunci, eu și bătrânul Chen ne-am întâlnit des în timp ce păstoream oile. Ne împărțeam mâncarea și vorbeam despre viață. Acolo, în pustietatea aceea, ne omoram timpul vorbind despre tot felul de lucruri. Uneori, citeam *Cartea roșie* a lui Mao, singura carte pe care o aveam cu noi. Alteori, vorbeam despre istorie, artă sau relicve. Câteodată, ne simțeam frustrați de viață, așa cum era toată lumea. Am intuit însă că deziluzia lui Lao Chen avea rădăcini mult mai complexe. Dar pentru că era un om atât de cumsecade, de blând și de prietenos, nemulțumirile sale păreau o adiere de vânt în comparație cu furtunile din sufletul meu. Familia Chen s-a mutat la Beijing cu un an înaintea noastră. Dar am păstrat legătura.

— Vă mai întâlniți astăzi cu el și familia lui?

— Nu atât de des cum mi-aș dori. Suntem cu toții atât de ocupați. M-am bucurat să aflu că a ajuns în sfârșit redactor-șef. Își dorea asta de foarte mult timp. M-am bucurat, de asemenea, când m-a sunat. L-am ajutat să-și păstorească turmele – era, probabil, cel mai prost păstor din stepă, iar după doi ani, am înțeles că situația nu se va îmbunătăți.

Hong Hong părea obosită. Mei ceru chelnerului nota de plată.

— Vreți să vă duc acasă? îl întrebă Mei pe Pu Yan. Am mașină.

— Aha! Înseamnă că te descurci destul de bine! exclamă Pu Yan, continuând apoi cu vorbirea lui tărăgănată: Nu, mulțumesc. Pasajul de aici duce direct la stația de metrou. Ajungem repede acasă, spuse el, luând-o pe Hong Hong de mână.

9.

Nicio zi de primăvară nu este mai proaspătă ca cea care urmează după o furtună de nisip. În dimineața aceea, cerul era albastru și nemărginit ca mările încă neexplorate. Aerul era curat, presărat cu stropi de rouă, care acum se topeau sub razele calde de soare.

Mei purta o haină verde peste un pulover negru, cu guler, asortat cu pantaloni în aceeași nuanță de negru. Își strânsese părul într-un coc franțuzesc. De umăr îi atârna o geantă imitație Chanel, cu lanț auriu, pe care o cumpărase din piața de mătăsuri, iar în picioare purta pantofi cu tocuri înalte. Crea impresia unei persoane bogate, care își permitea să facă cumpărături în Liulichang.

Cartierul Liulichang, cea mai veche zonă comercială din Beijing, era cunoscut pe tot cuprinsul Chinei pentru operele de artă și antichitățile de valoare pe care le puteai găsi aici. La câțiva pași distanță de Piața Tienanmen, dincolo de Poarta Păcii, Liulichang a înflorit în timpul dinastiei Ming, când împăratul a interzis comerțul și teatrul în interiorul zidurilor orașului.

Mei își amintea că obișnuia să vină cu mama ei în jumătatea vestică a cartierului Liulichang – care se ocupa de cărți vechi, caligrafie și picturi tradiționale chinezești în tuș – ca să cumpere piatră de tuș și desene copiate prin frecare, cu ajutorul grafitului, dar și ca să confere picturilor mamei sale forma tradițională de sul. În timpul uneia dintre aceste vizite, mama ei i-a cumpărat un sigiliu pe care i-a gravat numele la *Rongbaozhai*, Studioul comorilor glorioase. Dar nu au mai venit aici în ultimii ani. Liulichang devenise atracția turiștilor străini și a oamenilor bogați.

Piața de antichități se întindea paralel cu jumătatea estică a străzii. Fusese reconstruită în anii ’80 în stilul secolului precedent: clădiri cu două etaje, cu acoperișuri gri și geamuri stacojii. Mei elimină din start atât magazinele deținute de stat, cât și pe cele de tip bazar, închiriate de micii comercianți. Numai cele private își puteau permite să cumpere și să vândă un obiect atât de scump ca vasul antic din timpul dinastiei Han.

Exista un asemenea magazin în partea de nord a străzii. Camera de la intrare era spațioasă și mobilată cu dulapuri din sticlă, în care erau expuse pietre de tuș și ornamente din jad și coral. Instinctul îi spuse lui Mei că

acesta era exact locul potrivit unde s-ar fi putut opri vânzătorul vasului aparținând dinastiei Han. În clipa în care intră în camera din spate, descoperi, dezamăgită, că era înțesată de picturi chinezești în tuș.

Pe perete, un afiș mare îl înfățișa pe autorul lucrărilor expuse în toată încăperea. Artistul era pictor în anul doi de facultate, membru al Academiei Chinezești de pictură. Camera era mobilată cu două mese mari, din lemn, pline cu suluri de hârtie, vopsea, tuș și pensule. Un bărbat, îmbrăcat într-o uniformă Mao – care semăna izbitor cu artistul din afiș – stătea pe o bancă lunguiață.

El îi răspunse lui Mei că era într-adevăr pictorul din afiș și putea să picteze orice la comandă.

— Ce ziceți de o pasăre phoenix ca aceasta? o întrebă el, arătându-i una dintre picturile expuse pe perete. Sau de un prun înflorit în zăpadă?

Mei îl refuză, mulțumindu-i, apoi plecă. Era supărată pentru că îl dezamăgise. Îi aducea aminte de mama ei. Și Ling Bai picta în tuș în stilul tradițional chinezesc. Spunea mereu că picturile ei nu erau frumoase, dar lui Mei îi plăceau și le-a agățat pe toți pereții apartamentului ei.

Mei traversă strada și intră într-un magazin de la parterul unei clădiri impresionante. Acesta era înțesat cu tot felul de articole – de la dulăpioare pentru medicamente, perne din lemn, lăzi de zestre și statuete din bronz care îl înfățișau pe Buddha până la pipe de opiu, tăblițe din piatră și obiecte din jad. Articolele păreau aranjate în funcție de mărimea și înălțimea lor: obiectele mari stăteau lipite de perete pe când cele mici erau expuse la îndemână. Camera era întunecată. Ca să compenseze lipsa luminii naturale, câteva veioze tradiționale, cu abajur din mătase, aruncau umbre pe pereți.

— Bună ziua, domnișoară, căutați ceva anume? auzi Mei o voce în spatele ei. Se întoarse și văzu un băiat cu ochi surâzători. Vă pot oferi tot ce vă doriți la un preț accesibil, spuse băiatul, apropiindu-se.

— Șeful tău e aici? îl întrebă Mei. Aș vrea să vorbesc cu el.

Băiatului i se citi dezamăgirea pe chip. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Unchiule, te caută cineva! strigă el.

O siluetă începu să se contureze prin întuneric. În lumina difuză din încăpere, apăru un profil – cu nas turtit, ochi mici, pete pigmentate și riduri accentuate – un chip obișnuit, care nu-ți atrăgea deloc atenția. Bătrânul purta o jachetă neagră Tang și pantaloni largi, tot negri, creându-ți iluzia că se putea strecura nevăzut printre umbre. Se uită de jur împrejur, mergând tăcut ca noaptea.

— Surioara noastră vrea să vorbească cu tine, strigă băiatul.

Când se apropie, Mei văzu că bătrânul era mai scund decât ea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Mei, scoțând fotografia vasului antic. Dar vreau să vă întreb dacă ați văzut obiectul acesta?

— Trebuie să vorbiți mai tare, pentru că unchiul nu aude prea bine, spuse băiatul. Surioara noastră te întreabă dacă ai văzut vasul acesta.

Bătrânul studie fotografia, ținând-o foarte aproape de ochi. O analiză cu multă atenție de parcă încerca să găsească un cod invizibil.

— Ești de la poliție? întrebă el, apăsând pe cuvinte, în stilul locuitorilor din Beijing.

— Nu. Sunt colecționară, strigă Mei.

Vânzătorul se uită la ea cu aceeași intensitate cu care studiase fotografia. Mei îi susținu privirea, încercând să-i citească gândurile. Dar nu reuși. Era un om tăcut, își spuse Mei, care făcea totul încet, fără să se grăbească.

Bătrânul îi dădu înapoi fotografia, spunându-i:

— Îmi pare rău, dar nu l-am văzut niciodată.

Apoi se întoarse și se pierdu în întuneric.

Mei își mușcă buza. Îl revăzu apoi pentru o clipă pe bătrân aranjându-și marfa. Băiatul o conduse la ușă, spunându-i:

— Vă rog să plecați în liniște!

•

Același lucru s-a întâmplat în toate magazinele în care a intrat. Nimeni nu voia să-i spună nimic.

Dezamăgită și frustrată, se hotărî să facă o pauză ca să mănânce. Se îndreptă spre est, unde existau sute de restaurante – de la cel mai scump – *Original Peking Duck* – până la localuri mici, unde se serveau preparate gătite acasă.

Hutong-urile înguste erau înțesate de magazine micuțe. Marfa atârna de acoperișurile joase ca steagurile Națiunilor Unite. Oameni din toate categoriile sociale veneau să facă cumpărături aici. Bunicuțe, cu coșuri din bambus, cumpărau articole casnice de mici dimensiuni, precum baterii, detergent de vase și cuțite din oțel, dar și cărămizi. Studiau cuțitele, ținându-le în aer, apoi le testau în palmă.

— Nu sunt ascuțite, le spuneau ele vânzătorului.

— Glumiți! Producătorul lor face săbii pentru călugării Shaolin, răspunse tânărul vânzător, luând un băț de bambus și tăindu-l în bucăți.

Grupuri de muncitori din diverse provincii, purtând cu toții uniforme Mao și fumând, se plimbau, încântați, printre prăvălii, vorbind tare în dialectul lor. Călătorii veneau și ei aici să facă cumpărături înainte de a lua trenul spre destinația lor din gara situată în apropiere. Vânzătorii de produse alimentare și bicicliștii aflați în trecere țipau cât îi țineau plămânii:

— Kebab din carne de miel mongol! Dacă nu vă place, nu vă luăm banii!

— Cât costă geanta?

— Nu dau atât nici să mă omori!

— Opt straturi de clătite! Gustoase, cum numai în vechiul Beijing se mai făceau!

Mei găsi un mic restaurant, cu mese curate, și se așeză la fereastră. Comandă o porție de ciorbă de văcuță, cu tăiței și condimente, ce i-a fost servită într-un castron de mărimea unei găletușe. Mâncă ciorba și îl privi prin perdeaua din dantelă pe băiatul care o urmărea. Învăluiți într-un nor de fum, trei bărbați discutau cu voce tare la masa alăturată, cu chipurile roșii din cauza băuturii.

Mei părăsi restaurantul, îndreptându-se cu pași repezi spre vest. La un moment dat, dădu colțul și se opri, uitându-se înapoi. Își continuă din nou drumul, mergând și mai repede. Ajunse în cele din urmă în strada din Liulichang, destinată numai pietonilor. Se opri în pragul primului magazin pe care îl întâlni în cale și așteptă.

— Hei! De ce mă urmărești? întrebă ea, rezemându-se de stâlpul din lemn de la intrare.

Întrebarea ei îl luă prin surprindere pe tânărul care o urmărea. El încremeni pe loc.

— Așa mi-a spus unchiul meu, răspunse băiatul, cu un zâmbet stânjenit pe buze.

— Atunci să mergem la el! îi spuse Mei.

•

Stând pe un scăunel din lemn de palisandru, în camera din spate, Mei numără opt bancnote de câte o sută de yuani, dar nu se grăbi să-i dea.

— Deci *l-ai văzut*?

— Nu chiar. Am văzut doar niște fotografii. Dar cred că era vorba de același vas.

— Nu ești sigur?

— La vârsta mea, nu mai pot fi sigur de nimic, spuse bătrânul. Acum mai bine de două săptămâni, un tânăr a venit aici și mi-a arătat fotografiile

vasului, întrebându-mă cât aș plăti pentru el. Omul își freca mâinile în timp ce vorbea. Când spun tânăr, am în minte de fapt un bărbat în jur de cincizeci și ceva de ani.

— Și ce i-ai răspuns?

— Susținea că vasul aparține dinastiei Han. Asta înseamnă că este vechi de peste 1800 de ani – o marfă cu care te poți „arde”, cum zicem noi! Legea spune că orice obiect care datează de dinainte de 1794 nu poate fi exportat, ceea ce înseamnă că străinii nu-l pot achiziționa. Chinezii nu-și permit să cumpere un lucru atât de scump. Dar găsim întotdeauna o cale prin care să-l vindem. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa? Este riscant să încerci să-l scoți din China – afacerea asta te poate costa viața. I-am spus, așadar, că – dacă vasul aparținea într-adevăr dinastiei Han, lucru pe care îl susținea în continuare, jurând pe mormântul mamei sale – putea să obțină chiar și douăzeci de mii de yuani. Oricum, nu s-a mai întors.

Vânzătorul vorbea încet, oprindu-se uneori ca să caute cuvinte elevate.

Mei îl analiză pe bătrân din cap până în picioare. Părul i se rărise, părând uscat ca iarba lipsită de rădăcină. Pe chip afișa mereu o expresie umilă. Avea un magazin măricel, cu articole care nu stârneau interesul nimănui. Continua să adune însă obiecte în speranța că, într-o bună zi, se va îmbogăți, iar nababii din breaslă îl vor privi cu respect. Mei se gândea la modul elaborat cu care își vindea „marfa”. În realitate, era doar un negustor de doi bani, în haine de afacerist, își spuse ea. Vorbea de „căi” și de marfă cu care te poți „arde”. Dar dacă-l studiai cu atenție – și pe el, dar și magazinul lui –, îți dădeai seama că nu avea nici mijloacele, nici curajul să facă afaceri riscante.

— Sincer să fiu, n-am crezut nicio iotă din ce mi-a spus, continuă bătrânul. Nu mai există antichități de valoare în ziua de astăzi. Familia mea este de trei generații în Liulichang. În anii ’50, au cumpărat tot ce-a fost de valoare din magazine. Apoi Revoluția culturală a distrus tot ce-a mai rămas.

Încetă să-și mai frece mâinile când rosti sintagma „Revoluția culturală” și, pentru o clipă, își lăsă ochii în pământ.

— Despre cine vorbești?

— Despre guvern – muzee, biblioteci, universități și toate celelalte instituții, răspunse el. Astăzi, mai există doar două modalități prin care mai poți găsi ceva prețios. Fie jefuiești morminte și ai noroc să dai peste ceva de valoare, fie ești cercetător și ai noroc ca prin peregrinările tale să găsești antichități care valorează o avere. Individul ăsta nu era niciuna, nici alta.

— De unde știi?

— Cei care jefuiesc morminte nu acționează singuri și vând de obicei mai multe lucruri. Tipul ăsta era pe cont propriu și avea un singur obiect de vânzare. Nu era nici cercetător. Nu știa nimic despre antichități. L-am pus la încercare; era un ageamiu.

— Știi cum îl cheamă sau la ce hotel a stat?

Bătrânul clătină din cap.

— A spus doar că este din Luoyang.

— Ai putea să-mi spui cum arăta?

— Să vedem – un tip potrivit de înalt, dar puternic. Avea brațe musculoase – făcea muncă fizică, fără îndoială, poate era muncitor într-o fabrică. Ar fi arătat bine dacă n-ar fi avut o cicatrice.

— Unde avea cicatricea?

— Pe partea stângă a frunții, chiar deasupra ochiului. Cred că a deranjat foarte tare pe cineva.

Bătrânul întinse mâna după bani.

— Încă ceva, spuse Mei. Cui crezi că a vândut vasul în final?

— N-am de unde să știu. Mei nu se grăbi să-i dea banii. Bine, continuă el, în clădirea aceea din josul străzii locuiește un individ dubios, căruia i se spune Bunicul Wu. Nu este un comerciant extraordinar, dar se pare că îi merge foarte bine. Eu cred că face afaceri necurate.

10.

Bunicul Wu stătea în foaierul magazinului său spațios, afișând o ținută impozantă. O privea pe Mei cu ochi goi. Nu era înalt, dar era bine făcut. Proaspăt ras și tuns foarte scurt, avea în jur de patruzeci de ani, se gândi Mei, deși era greu de stabilit vârsta exactă. Nu o întrebă cine a trimis-o la el sau de ce a venit. Stătea încremenit pe loc, scrutând-o cu o privire de gheață.

Ea îi spuse că lucra pentru un colecționar bogat și voia să-i ceară câteva informații referitoare la una dintre achizițiile lui recente, apoi îi arătă fotografia pe care le-o arătase și celorlalți comercianți.

Bunicul Wu privi în treacăt imaginea și rămase împietrit. Speranța că Mei avea să-i devină clientă îi dispăru din ochii întunecați și goi.

Mei îl privi îndreptându-se spre un tânăr care stătea în spatele unor reproduceri de vase Ming. Nu-și dezlipiră nicio clipă privirea de la ea în timp ce vorbiră. Apoi, după câteva minute, cei doi bărbați se despărțiră, luând-o fiecare în altă direcție. Bunicul Wu dispăru în spate. Tânărul veni direct la Mei. Ea schiță o grimasă. Știa că nu mai avea ce să caute acolo. La urma urmei, era doar o femeie într-o postură delicată. Nu mai avea de ce să rămână. Așa că plecă.

•

Vizavi, se afla un bazar care vindea articole de mici dimensiuni precum sigilii din piatră și bijuterii antice. Erau expuse într-o vitrină sub forma unui dreptunghi în interiorul căruia vânzătorii stăteau pe scaune înalte sau pe scaune pliante.

Mei își scoase haina și își desfăcu părul. Se prefăcu interesată de niște desene copiate prin frecare cu ajutorul grafitului, fără să scape însă nicio clipă din ochi intrarea de la magazinul Bunicului Wu.

Acesta se afla într-o clădire cu două etaje, a cărei intrare era străjuită de ferestre înalte și de un balcon la primul etaj. Ferestrele și balustrada balconului erau construite din șipci subțiri din lemn gravate cu modele chinezești.

Douăzeci de minute mai târziu, Mei îl văzu pe Bunicul Wu ieșind afară, îmbrăcat cu o geacă neagră din piele cu gulerul ridicat. Se opri în capul scărilor și își aprinse o țigară cu mișcări lente, studiate îndelung. Pufăind

din țigară, privi strada de la un capăt la altul, apoi coborî treptele, scrută din nou strada în lung și-n lat, scuipă între picioare și o luă la dreapta.

Mei profită de ocazie și se strecură printre șuvoiul de cumpărători care se îndreptau spre strada Xinhua de Sud, fără să-l piardă din ochi pe Bunicul Wu.

Un taxi de culoare roșie făcu un ocol și se opri la intrarea în zona destinată pietonilor. Șoferul stinse farurile, iar pasagerii – o chinezoaică și un bărbat alb – ieșiră din mașină. Bunicul Wu flutură țigara pe care o ținea între degete, făcându-i semn șoferului să se apropie. Când acesta trase mașina lângă el, Bunicul Wu aruncă țigara cu o smucitură a mâinii și se urcă în taxi. Șoferul aprinse farurile. Apoi porni la drum spre Poarta Păcii, scoțând un nor negru de fum.

Mei se duse la mașina ei.

•

Oamenii, încărcați cu sacoșe de cumpărături, urcau treptele spre intrarea centrului comercial Lufthansa Centre. Peste tot domnea haosul. Cumpărătorii își căutau prietenii. Familiile se certau, propunând diverse variante ca să ajungă acasă. Un bărbat mergea în zigzag prin mulțime, încercând să-și vândă ceasurile pe care le ținea în haină. Din când în când, în fața centrului comercial, oprea câte o mașină de lux din care ieșeau o fată frumoasă și *Dakuan*-ul ei – nababul care o întreținea.

Bunicul Wu ieși din taxi și urcă încet treptele, uitându-se de jur împrejur. Părea să caute ceva sau pe cineva.

Mei opri mașina în locul de parcare. Când ajunse în capul scărilor, Bunicul Wu se opri și își aprinse o țigară.

Dintr-un chioșc de ziare, cineva anunța la microfon apariția ultimei ediții a unui ghid TV. Șoferii de taxi încercau să se strecoare printre trecători, iar mașinile particulare să găsească un loc de parcare.

În scurt timp, așteptarea Bunicului Wu luă sfârșit. Stinse țigara cu călcâiul și veni să întâmpine o mașină mare, de culoare neagră. Cineva deschise portiera. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o geacă sport, elegantă, ieși din mașină, urmat de o femeie tânără, cu picioare lungi, la fel de înaltă.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și începură să vorbească. Personajul înalt i-o prezentă Bunicului Wu pe tânăra care îl însoțea. Oamenii își întorceau privirile după cuplul acela atât de frumos. Șoferul le arătă un loc de lângă intrare și îi spuse ceva bărbatului, dându-i de înțeles probabil că

avea să-i aștepte acolo. Când mașina se îndepărtă, Mei observă că era un Audi cu număr de Beijing.

Bunicul Wu și cei doi tineri fermecători intrară în centrul comercial.

Mei ieși din mașină ca să-i urmărească.

11.

Singurătatea ne însoțește până la capăt, își spuse Ling Bai în clipa în care se prăbuși la pământ. Auzi zgomotul vaselor de porțelan care se prefăcură în țăndări, scoțând mai întâi un bubuit asurzitor, apoi un sunet cristalin. Supa tofu se împrăștie toată pe jos, iar găluștile albe ca niște jeleuri înotau acum pe podea. Două găluști preparate în abur se rostogoliră spre bibliotecă. În cameră plutea un miros amețitor de mâncare.

Ling Bai întinse mâna, încercând să se agațe de piciorul mesei ca să se apropie de telefonul roșu, care se afla – acoperit cu o batistă – pe măsuța din hol. Își dădea seama că durerea începea să se diminueze în partea stângă a trupului și știa că, în câteva minute, nu se va mai putea mișca deloc. Inima îi bătea cu putere. Icni de câteva ori, fără să reușească să-și recapete însă suflul. Întinse mâna ca un înecat care cere ajutor.

Își rezemă capul de podeaua rece. Simțea cum aerul proaspăt de primăvară pătrundea prin fereastra de la bucătărie – un gemuleț de un metru pătrat dintr-un apartament cât o cutie de chibrituri de la etajul șase. Se gândi la pictura rămasă neterminată în studioul ei. Înfățișa un subiect tradițional: o pisică ce se juca cu o minge într-o grădină cu stânci. O privise îndelung, gândindu-se la tematica ei, în timp ce chiftelușele din carne fierbeau pe aragaz.

Soarele se strecura în sufragerie. Ziua devenea acum străvezie și inconsistentă. Ling Bai simțea cum pășește ușor spre lumina și pacea lumii de dincolo. Închise ochii și încetă să se mai împotrivească.

Durerea însă, palpabilă și violentă, o readuse înapoi, amintindu-i de întunericul morții. Ling Bai tresări involuntar și gemu. Nu o tulbura faptul că avea să moară. Dar nu voia să plece fără să obțină iertarea.

12.

Când ajunse în capul scărilor, lui Mei îi sună telefonul mobil, făcând-o să tresară. Dar în loc să răspundă, deschise ușa din sticlă a centrului comercial și intră într-un raion de cosmetice. O întâmpinară afișe cu produse Shiseido și Dior. Vânzătoarele, perfect machiate, vorbeau în șoaptă despre creme și rujuri. Bunicul Wu și prietenii ei dispăruseră fără urmă. Mei privi, furioasă, de jur împrejur, întrebându-se cum au reușit să se facă nevăzuți atât de repede și unde ar fi trebuit să-i caute. Telefonul sună din nou.

De data aceasta, răspunse, încercând să vorbească în șoaptă.

— Cine sunteți?

Era Gupin, care țipa disperat, dar care – din cauza accentului său puternic – nu reușea să se facă înțeles.

— Liniștește-te! Nu înțeleg ce-mi spui.

— Mei, vino repede! Mama ta a pățit ceva.

•

Douăzeci de minute mai târziu, Mei străbătea în viteză străzile aglomerate din Chaoyang cu Mitsubishi ei cel roșu. La intrarea pe șoseaua de centură, se opri, blocată în trafic din cauza taxiurilor și mașinilor particulare care încercau să ajungă pe autostradă. Mei claxonă – tare și îndelung.

Șoseaua se eliberă în fața ei, ca norii care dispar de pe cer după furtună. În drum spre apartamentul mamei sale, Mei trecu de Podul celor trei elemente și de alte locuri pe care și le amintea atât de bine.

Cu ani în urmă, când era studentă la universitate, a făcut un tur cu bicicleta pe coasta de est. A răspuns la un anunț pe care îl văzuse la avizierul din campus, care spunea: „Trei studenți la Facultatea de Științe Politice caută trei studente care să-i însoțească într-o drumeție cu bicicleta ca să participe la comemorarea celor care și-au pierdut viața în cutremurul din Tangshan. O să avem parte de distracție și aventură.”

Două sute de mii de oameni au murit în cutremurul din 1978. „Distracția” și „aventura” nu erau cuvintele cele mai potrivite pentru evenimentul acela. Dar Mei a răspuns invitației. Călătoria i-a purtat, pe toți șase, dincolo de Tangshan. După trei săptămâni și opt sute de kilometri, două din bicicletele lor s-au stricat iremediabil. Fetele erau epuizate. Ultima parte a călătoriei au

făcut-o într-un camion, ajungând în cele din urmă la Podul celor trei elemente din Beijing plini de mușcături de țânțar și răni ușoare. Mai avea încă o fotografie, care îi înfățișa pe toți șase, zâmbind triumfători pe pod, lângă bicicletele lor, prefăcute acum într-un maldăr de fiare.

Era drumul ei spre casă. Pe atunci, reprezenta simbolul noii prosperități a Beijingului. Spre nord, șoseaua era încă străjuită de lanuri verzi. Unde era casa ei acum? se întrebă Mei. Ea și Lu s-au mutat din apartamentul mamei lor cu mult timp în urmă. Odată cu noile construcții tot mai înalte, peisajul a devenit de nerecunoscut. Ca și viața lor.

Mei nu reușise să afle ce i s-a întâmplat exact mamei ei. Menajera, care sunase la biroul lui Mei, era isterică. Mei a chemat imediat o ambulanță la locuința mamei sale, apoi a format numărul mătușii Zhao. Mătușa și unchiul Zhao erau vecinii lor de aproape douăzeci de ani.

Au schimbat doar câteva cuvinte când mătușa Zhao a sunat-o apoi ca s-o anunțe de sosirea ambulanței, spunându-i apoi că se va duce și ea la spital.

— Ne vedem acolo, îi zise Mei, închizând telefonul.

Mei părăsi șoseaua de centură la Grădina de Vest și ajunse în curând pe străduțele înguste și aglomerate din cartierul Haidian. Drumul era străjuit, de-o parte și de alta, de magazine și chioșcuri. Bicicliștii treceau cu sutele, umplând adesea spațiile dintre autobuze și mașini. Căruțele trase de cai abia se mișcau, în ciuda țăranilor care își fluturau biciurile și strigau „Ja Ja”.

După ce lăsă în urmă Palatul de vară, Munții de Vest se iviră semeți la orizont. Marele Canal, mărginit de plopi albi, curgea lin la poalele munților. Nu se mai vedeau construcții înalte și magazine aglomerate. Nimic nu mai amintea de omogenitatea orașului. Aerul era proaspăt și rece.

Pe malul tăcut al râului, în adâncul crângului de plopi, Mei – pe atunci o fetiță de zece ani – căuta ciupercile albe, care tocmai apăruseră după o ploaie caldă de vară.

— Mama, acestea sunt bune? întrebă ea, venind într-un suflet la mama ei, cu ochii mari și codițele în vânt.

— Exact pe astea le căutăm, îi spuse mama ei, luându-le și trăgând adânc aer în piept.

Fiica și mama semănau atât de bine: amândouă schițau o grimasă în colțul gurii atunci când vorbeau și amândouă aveau nasul drept – cam prea ascuțit, spuneau unii.

Ce frumos i-a zâmbit mama ei atunci! Cât de tânără era! Cât de tinere erau amândouă! Mei începu să gâfâie, iar inima îi bătea din ce în ce mai

tare. Abia mai reușea să conducă. Simțea că avea să cedeze în curând. Lacrimile îi brăzdau obrajii. Imaginile acelor zile fericite se estompau încet.

•

Spitalul nr. 309 era unul dintre cele patru spitale militare din Beijing. O secretară își dădu mânioasă ochii peste cap atunci când Mei o întrebă unde era departamentul de urgențe.

— La primul etaj, se răsti ea.

Mei urcă scările fără să mai aștepte liftul. Străbătu patru coridoare întunecate. Rudele obosite ale pacienților stăteau pe bănci, ghemuite pe vine sau pe podea. Unii mâncau.

Ca să ajungă la departamentul de urgențe, Mei trecu pe o pasarelă între două clădiri. Un zgomot asurzitor se auzi venind spre ea, făcând-o să sară într-o parte. O măsuță cu rotile cobora panta în viteză, vărsând apa fiartă din ibrice. Învăluit într-un nor de abur, un infirmier alerga pe lângă măsuță, încercând s-o oprească. Un alt infirmier ținea cât putea de tare de mânere ca să-i încetinească viteza.

Mătușa Zhao stătea în fața ușii pe care scria „Urgențe”. Când o văzu pe Mei, veni spre ea, rezemându-se în baston. Mei încercă s-o ajute, dar se trezi că mătușa Zhao o strângea cu putere la piept. Forța acestei femei atât de firave o lăsă fără cuvinte.

— Sărmana de tine! spuse mătușa Zhao, strângând-o la piept. În brațele acestei doamne plăpânde, pe care o cunoștea de douăzeci de ani, Mei avea senzația că a ajuns la capătul unei călătorii. Nu mai auzea vuietul oceanului învolburat pe care plutise până atunci în derivă ca o barcă bătută de vânt și, întocmai ca un naufragiat, se prăbuși pe mal, sleită de puteri. Este înăuntru de ceva timp, înconjurată de o armată de doctori și asistente, continuă mătușa Zhao cu lacrimi în ochi.

Își întoarse capul într-o parte, încercând să și le ascundă, și apoi o întrebă pe Mei dacă venea și Lu.

Lu! În dorința de a ajunge cât mai repede la spital, Mei nu s-a mai gândit s-o sune.

Îi răspunse asistentul lui Lu. El îi spuse lui Mei că sora ei era în studio, unde înregistra o emisiune.

— O anunț imediat cum termină, o asigură asistentul cu vocea lui neutrală.

Mei se așeză pe bancă alături de mătușa Zhao.

— Când am ajuns acolo, am găsit-o zăcând pe podeaua din sufragerie, iar micul dejun era împrăștiat peste tot prin cameră, spuse mătușa Zhao. Făcuse spume la gură și avea spasme. Am încercat să vorbesc cu ea. Am crezut că voia să-mi spună ceva, dar n-a reușit să rostească niciun cuvânt. I-am zis să nu-și facă griji pentru că ambulanța avea să sosească imediat. Menajera plângea și voia să plece acasă. I-am spus să tacă din gură și să strângă mizeria. Apoi a venit și ambulanța.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. În special, pentru că ai mers cu ea la spital.

— N-ai pentru ce.

Ușile salonului de urgențe se deschiseră, făcând loc unui pat cu rotile înconjurat de trei asistente. Una dintre ele împingea patul, alta ținea perfuzorul, iar a treia ducea oxigenul. Doi doctori le urmau îndeaproape.

— Mama! strigă Mei, oprind patul.

Dar mama ei nu-i răspunse. Avea tuburi atașate de nas, brațe și gură. Semăna cu un aparat stricat dus la depanat.

— Este încă inconștientă. Sunteți fiica ei? întrebă doctorul mai tânăr.

— Ce-a pățit? întrebă Mei, fără să-și desprindă ochii de la mama sa, care părea lipsită de viață.

— A suferit un accident cerebral foarte grav. Putem să vorbim în biroul meu?

— Unde o duceți? întrebă Mei, ținându-se de pat.

— În salonul 206 din clădirea cu numărul 3.

— Mă duc eu cu ei, spuse mătușa Zhao, mergând în baston.

Biroul tânărului doctor era o cameră fără ferestre situată la capătul coridorului. Trei bărbați în halate albe se uitau la un televizor mic prins de perete.

— Ieșiți afară cu toții! le spuse doctorul. Trebuie să vorbesc cu rudele pacienților.

Bărbații în halate albe nu-i acordară atenție lui Mei. Își luară încet ceștile de ceai și părăsiră camera, discutând între ei.

Doctorul părea să aibă treizeci și ceva de ani. Purta o pereche de ochelari cu rame negre, care nu-i stăteau deloc bine pe nas.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință. Acum totul depinde de ea. S-ar putea sau nu să-și revină, spuse doctorul, după ce s-au așezat pe scaune.

— Și când vom ști asta? întrebă Mei.

— Lucrurile se vor mai clarifica în următoarele câteva zile – însă este greu să precizăm cu exactitate când se va întâmpla asta.

— Ce șanse are?

— Nici asta nu putem spune, îi răspunse doctorul. Om trăi și om vedea. Își drese apoi glasul, pregătindu-se să rostească un discurs pe care îl mai ținuse și altă dată. Îmi pare rău că trebuie să aduc în discuție problema costurilor tratamentului. Dar sunt convins că mă înțelegeți. Dacă starea mamei dumneavoastră se va înrăutăți, va avea nevoie de terapie intensivă și de tratament corespunzător. Veți suporta cheltuielile aferente? Dacă le veți putea plăti personal, vom putea folosi imediat medicamente din import.

Doctorul își ridică privirea, dar nu se uită la Mei. Își fixă ochii într-un punct mort.

— Dar asigurările ei medicale? Mama a lucrat toată viața pentru guvern, a fost membru de partid. Trebuie să se bucure de niște beneficii. Sau, cel puțin, așa ar fi normal.

— Din păcate nu a avut o funcție prea înaltă, spuse doctorul, privind-o de această dată pe Mei.

Ea simțea intensitatea ochilor lui goi. Păreau să-i spună că mama ei nu era o persoană importantă, că viața ei nu avea nicio valoare.

— Când trebuie să vă dăm un răspuns? întrebă Mei, încercând să-și stăpânească mânia.

Voia ca mama ei să aibă parte de cel mai bun tratament și de cea mai bună îngrijire. Dar nu avea atâția bani. Costurile medicale – care depindeau de perioada de tratament și spitalizare a mamei ei – puteau ajunge la sume amețitoare. Trebuia să vorbească cu Lu.

— Oricând. În momentul în care veți lua o hotărâre, trebuie doar să veniți la mine ca să semnăm hârtiile.

În drum spre salonul mamei sale, Mei o sună din nou pe Lu. Îi răspunse tot asistentul ei, pe un ton ceva mai prietenos de această dată.

— Chiar acum iese din studio.

Mei îi povesti surorii sale ce s-a întâmplat. O auzi apoi pe Lu plângând la celălalt capăt al firului.

— Firește, plătesc toate costurile. Mama trebuie să se bucure de cel mai bun tratament. Voi semna tot ce trebuie. Vin cât pot de repede.

13.

Când Mei ajunse în salonul 206 din clădirea cu numărul 3, mama ei dormea. Pe noptieră se aflau o cană uzată, gălbuie, din aluminiu și o lingură tot din aluminiu. Cineva lăsase la piciorul noptierei un termos mare, roșu, pictat cu flori de prun.

Pacienta din patul alăturat, o femeie în vârstă, se pregătea să mănânce. Avea chipul ars de soare și bătut de vânt pentru că muncise o viață întreagă pe ogor. Deși avea părul foarte scurt, și-l prinsese cu agrafe la spate. Nu i-a fost ușor să-l prindă, se gândi Mei. O fată tânără, care părea nepoata ei, îi adusese o geantă plină cu mâncare. Ea scoase un măr și i-l aruncă bătrânei. Aceasta, obișnuită cu munca pe câmp, îl prinse din zbor. Mei se întreba de ce boală gravă suferea dacă a fost internată aici. Judecând după accentul lor provincial, Mei se gândi că erau rudele unor oameni care lucrau în armată și erau staționați la Beijing. Și-au folosit, probabil, toate cunoștințele ca s-o interneze pe bătrână aici; saloanele pentru pacienții grav bolnavi erau mai bine echipate decât celelalte și puteau fi ocupate doar de două persoane.

Mei o conduse pe mătușa Zhao la ușă și îi mulțumi din nou. Se întoarse apoi la căpătâiul mamei sale și se așeză pe un scaun din plastic.

Bătrâna începu să primească tot mai mulți vizitatori, care îi aduseră chifle dulci, cârnați și clătite. Poate din cauza râsetelor și a discuțiilor lor zgomotoase sau poate pentru că efectul anestezicului trecuse, Ling Bai gemu și se trezi.

— Mama! strigă Mei, luând mâna osoasă a mamei sale și ridicând vocea ca să fie sigură că va fi auzită. Sunt aici.

Ling Bai deschise încet ochii, încercând din greu să se concentreze.

— Lu, murmură ea cu o voce slabă, dar răspicată.

Avea buzele uscate și pline de bășicuțe – ca rănile unui animal mort, își spuse Mei.

— Nu, mama, sunt eu, Mei.

O ținea în continuare de mână, simțindu-i pielea moale și căldura trupului. Voia s-o strângă cu putere în brațe.

În clipa aceea, în salon intră o asistentă ca să verifice perfuzorul și pulsul pacientei. Ea aranjă tuburile de oxigen.

— Nu o lăsați să se miște prea mult! îi spuse ea lui Mei, fără să-i ofere alte explicații. Hei! strigă ea mânioasă, întorcându-se spre mulțimea de vizitatori din jurul patului alăturat. Liniște! Pacienta aceasta are nevoie de odihnă.

Apoi, fără să-i mai adreseze niciun cuvânt lui Mei, ieși din salon.

Ling Bai alterna între momente de luciditate și inconștiență în timp ce Mei îi mângâia mâna pe care o ținea într-a sa.

— Mei, o strigă mama ei.

— Da, mama. Sunt aici.

Ling Bai deschise ochii. De data aceasta, o privi cu mai multă luciditate.

— Unde e Lu? o întrebă ea.

— E pe drum, mama. Vrei niște apă? spuse Mei, ștergând picăturile de sudoare de pe fruntea mamei sale.

Ling Bai păru să dea din cap și apoi închise din nou ochii.

Mei luă o linguriță de apă fiartă și răcită din cana de aluminiu și o duse la buzele uscate ale mamei sale. Ling Bai înghiți cu greutate un strop de apă.

— E suficient? o întrebă Mei când văzu o grimasă pe chipul ei.

I se păru că Ling Bai a spus „Da”, dar nu era sigură, își apropie urechea de buzele ei uscate, dar cele câteva cuvinte pe care le-a rostit o istoviră.

Mei puse pe noptieră cana și lingura de la spital și se îndreptă spre mulțimea din ce în ce mai zgomotoasă din jurul patului bătrânei.

— Vă rog să faceți liniște! Mama mea tocmai a suferit un accident cerebral. Are nevoie de odihnă. Chiar nu vă pasă? spuse ea, ridicând vocea ca să acopere zgomotul pe care îl făceau.

Dar Mei știa că nu le păsa. Nu putea să-i sufere pe oamenii care nu-și respectau semenii. Mama ei îi spunea mereu că îi judeca prea dur pe cei din jur. „Fie nu scoți niciun cuvânt, fie vorbești prea aspru, jignindu-i pe oameni cu atitudinea ta. Nu e de mirare că nu ai noroc.”

Nu, așa e, își spuse Mei. Nu am noroc nici în viață, nici în dragoste.

Ușa se deschise deodată și Lu intră în cameră. Arăta minunat în costumul ei bej, cu sprâncenele arcuite și machiată impecabil. Își vopsise părul într-o nuanță de castaniu deschis, cu șuvițe aurii, care îi încadrau chipul. O urma îndeaproape asistentul ei personal, cel cu care Mei vorbise mai devreme. Purta un costum negru, avea o tunsoare impecabilă, era tânăr și chipeș.

— Mama, am venit, spuse Lu, ducându-se imediat la căpătâiul mamei sale, luându-i mâna într-a sa și apropiind-o de obrajii ei trandafirii. Totul va fi bine.

— Mi-a sunat ceasul, spuse Ling Bai, oftând.

O lacrimă îi apăru în colțul ochilor. Nu voia să moară la urma urmei.

— Nu, mama. Stai liniștită! O să am grijă de tine.

Lu îi ceru asistentului său să-i cheme pe doctorul care se ocupa de cazul mamei ei și pe asistenta-șefă. Tânărul plecă imediat. Mei îi oferi surorii sale ultimele noutăți, menționând și deranjul pe care îl creau vizitatorii celeilalte paciente. Zece minute mai târziu, doctorul veni personal ca s-o invite pe Lu în biroul său.

După întâlnire, Lu o luă pe Mei la fereastră, spunându-i:

— Doctorii cred că mama are puține șanse de recuperare. Știi foarte bine că are multe probleme de sănătate. Doctorul mi-a spus că ficatul și rinichii cedează și ei. Nu se știe din ce cauză. Toate organele sunt afectate. Făcu o pauză, apoi continuă: Doctorul ne sugerează să luăm legătura cu toate rudele și prietenii mamei. Îl voi ruga pe asistentul meu să facă asta. Trebuie să fim pregătiți.

Mei nu știa ce să spună. Se întreba dacă te poți pregăti vreodată pentru moartea mamei tale.

Asistenta-șefă veni și ea în curând și le sfătui să angajeze o infirmieră particulară.

— Nepoata mea face acest lucru de câțiva ani, zise ea. Știe cum să procedeze în astfel de cazuri – cui să ceară ajutor și cum să aline durerea. Și poate să vină oricând după mine.

Acceptară, așadar, s-o angajeze pe nepoata asistentei-șefe. Ei îi revenea sarcina de a le aduce mâncare lui Mei și Lu, de a aduce apă fiartă din camera unde se aflau boilerele, de a-i masa brațele și picioarele lui Ling Bai și de a petrece, în ture, nopțile la spital.

Bătrâna din patul alăturat plecă din salon la ora șase în seara aceea. Dacă aceasta era data când trebuia să se externeze sau dacă Lu făcuse uz de influența ei, Mei nu avea nici cea mai vagă idee.

După masă, Ling Bai adormi din nou, iar Lu plecă acasă. O aștepta soțul ei. Mei hotărî să rămână. Deși era absurd, se temea că – dacă nu stătea de veghe – mama ei va dispărea în noapte, la fel ca tatăl ei, și o va pierde pentru totdeauna.

În plus, pe ea nu o aștepta nimeni.

14.

A doua zi, starea lui Ling Bai rămase neschimbată, alternând între momente de luciditate și inconștiență. Zăcea în pat ca o păpușă inertă și abandonată. Uneori deschidea ochii, fără ca ceva anume să-i capteze atenția. De tavan era prins un ventilator. O muscă se muta de pe noptieră pe perete, apoi pe tavan și pe fereastră. Plictisindu-se să urmeze aceeași rută, rămase în final pe tavan, ca o pată permanentă.

Mei îi dădea mamei sale să bea apă cu lingura. Infirmiera pe care o angajaseră a cumpărat linguri noi de la magazinul aflat în incinta spitalului, o ceașcă de ceai din porțelan alb, două prosoape de față și un lighean crem, decorat cu bujori roșii și galbeni, floarea națională a Chinei. Când era studentă, Mei a avut și ea un lighean asemănător. Dimineața și seara, îl lua cu ea la baie ca să se spele pe față sau ca să-și spele uneori părul lung și mătăsos. Deși nu-și mai amintea culoarea sau modelele florale pe care le avea, își amintea ce frumos strălucea când mama ei l-a adus acasă. Mirosea a nou și a proaspăt, așa cum era și viața ei la început de drum.

Lângă pat, infirmiera turnă apă fiartă dintr-un termos în lighean, stârnind nori de abur. Când apa se răci, înmuie un prosop în ea. Apoi îl stoarse, îl împături de câteva ori și i-l dădu lui Mei. Aceasta îl puse pe fruntea mamei sale, aplecându-se deasupra ei.

— Te doare ceva? o întrebă ea.

— Piciorul, răspunse Ling Bai cu o voce pierdută.

Mei ridică pătura de la capătul patului. Simți miros de transpirație. Ling Bai avea picioarele umflate și unghiile groase și înnegrite. Nu mai simțea nimic pe partea stângă a corpului. Mei îi masă cu blândețe gamba, genunchiul și coapsa piciorului drept.

— E mai bine acum? o întrebă ea.

Ling Bai încuviință din cap și oftă încet.

La ora unsprezece, asistenta veni să vadă ce face. Urma aceeași procedură de fiecare dată. Mai întâi, număra – cu ajutorul ceasului de la mână – picăturile care cădeau în perfuzor, apoi îl regla. Verifica tuburile și temperatura pacientei. În final, se uita cu o lanternă în ochii lui Ling Bai și o striga pe nume. Părea mulțumită când ea îi răspundea.

— A urinat? întrebă asistenta.

După ce aceasta plecă, Ling Bai adormi. Infirmiera o sfătui pe Mei să mănânce, dar acesta îi spuse că nu-i era foame.

— Soră Mai Mare… Infirmiera era mai mare decât Mei, dar insista să i se adreseze cu apelativul de Soră Mai Mare în semn de respect. Soră Mai Mare, continuă ea, lucrez în spitale de doisprezece ani. Și am învățat un lucru extrem de important: trebuie să mănânci când ai ocazia. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla și când vei mai avea șansa asta. Era o femeie plăcută, cu părul scurt și o față pătrată, îmbrăcată cu o jachetă Mao, bleumarin. Mei zâmbi și îi dădu niște bani. Nu cumpăr mâncare de la cantina spitalului, pentru că nu este bună. O să iau de la chioșcul din fața porții principale, spuse ea.

Îndesă banii în buzunar și plecă. Se întoarse puțin mai târziu cu trei chifteluțe din carne de mărimea unei palme și cu o sticlă de apă minerală. Mei mâncă totul.

•

După masă, Mei ieși să se plimbe puțin prin incinta spitalului. Pacienții în convalescență pășeau încet, printre razele calde de soare, ca niște jucării stricate, însoțiți de familie și prieteni. Un bărbat bandajat din cap până în picioare mergea șchiopătând, cu pași șovăitori, oprindu-se adesea. Două femei de la țară, de vârstă mijlocie, îl ajutau pe un bărbat corpolent, îmbrăcat într-o haină militară de iarnă, să-și recapete puterea picioarelor; pășea cu greutate, scuipând în jur cu furie, copleșit de frustrare. Totul părea să se deruleze cu încetinitorul, totul părea să aibă un ritm aparte. Minutele și orele treceau îngrozitor de lent.

Deprimată, Mei se îndreptă spre poarta principală, trecând de intrarea destinată cazurilor de urgență. Șoferii opreau adesea acolo, invocând necesitatea unor îngrijiri speciale, în timp ce doi paznici în uniformă strigau și înjurau mânioși, încercând să elibereze drumul pentru ambulanțe.

În stradă, Mei coti la stânga, ținându-i la distanță pe șoferii care practicau ilegal taximetria. La câțiva metri, se afla un mic restaurant, singurul pe o distanță de câțiva kilometri. Avea mese din plastic, cu fețe de masă murdare, la care te servea o chelneriță mereu îmbufnată. Mei se duse în spate și văzu că micul ei Mitsubishi roșu era încă parcat acolo. Judecând după numărul mașinilor, ajungeai la concluzia că restaurantul câștiga bine de pe urma pacienților suferinzi.

Infirmiera îi sugerase lui Mei să-și parcheze mașina acolo peste noapte, lucru care s-a dovedit mult mai costisitor decât dacă și-ar fi parcat-o la

teatrul din Beijing. Alternativa nu era însă deloc agreabilă – singurul loc unde ar mai fi putut s-o lase era pe marginea drumului, dar cu siguranță că cineva i-ar fi spart geamurile cu o cărămidă. Asta însemna capitalismul, se gândi Mei – cerere și ofertă, totul se justifica sub acest slogan. Intră în restaurant și plăti parcarea pentru încă o noapte.

Când se întoarse în salonul 206, doi bărbați așteptau la ușă. Mei îl recunoscu imediat pe unchiul Chen; purta o geacă sport, de culoare bej, care – fiind prea scurtă – îi dezvăluia cureaua uzată. Mei nu-l cunoștea pe celălalt bărbat. Era înalt, cam de 1,80 metri, estimă Mei; purta un costum gri și o pereche de ochelari fără rame. Era proaspăt bărbierit și afișa o ținută sobră; părea un tip pedant, care nu a făcut nicio greșeală în viața lui.

— M-a sunat Lu. Îmi pare atât de rău, spuse unchiul Chen.

— Regret nespus să aflu vești atât de triste despre mama dumneavoastră, spuse individul cel pedant, strângându-i mâna lui Mei. Am intrat s-o vedem, dar dormea. N-am vrut s-o deranjăm. Vorbea cu o voce caldă. Era cam de aceeași vârstă cu mama ei, își spuse Mei. Continua să-i strângă mâna, plin de compasiune. Era probabil un secretar de partid de la instituția unde lucrase mama ei sau poate unul dintre directorii Afacerilor tovarășilor vârstnici de partid – aceștia făceau adesea vizite prin spitale. Am vorbit cu doctorul, spuse el. Nu trebuie să vă faceți griji. Partidul nu și-a uitat membrii. Ne vom ocupa de tot ce trebuie.

Îi eliberă în cele din urmă mâna din strânsoare. Nu era greu să-ți dai seama că a fost un bărbat frumos în tinerețe.

— Domnul Song Kaishan este un tovarăș care a lucrat împreună cu mine și cu mama ta, spuse unchiul Chen.

— Bătrâne Chen – îl întrerupse domnul Song – trebuie să plecăm acum. Apoi i se adresă lui Mei, spunându-i: Vă rog să-i transmiteți mamei dumneavoastră cele mai bune urări din partea mea.

Îi strânse din nou mâna lui Mei, de data aceasta însă foarte scurt.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! murmură unchiul Chen.

Mei simți că mai voia să-i spună ceva. Ezită, se întoarse și porni după domnul Song, care mergea cu pași eleganți. Mei îi privi dispărând pe coridorul întunecat. O cuprinse o senzație ciudată. I se părea că aerul a devenit dintr-odată mai rece și o nălucă a atins-o cu mâna ei invizibilă.

•

Lu veni în după-amiaza aceea însoțită de mătușa mai mică a mamei sale, care sosise din Shanghai. Își adusese cu ea o geantă mică din piele cu

lucruri necesare pentru o noapte. Avea ochii roșii.

Mei îi oferi scăunelul din plastic și îi luă geanta.

— Am venit, surioară, spuse mătușa lor, în dialectul din Shanghai, luându-i mâna care zăcea inertă pe pat.

— Nu pe aceea. Toate perfuziile sunt atașate de brațul stâng, spuse Mei, sfătuind-o pe mătușa ei s-o țină pe Ling Bai de mâna dreaptă, pe care încă o mai simțea.

Verifică apoi acele ca să se asigure că totul era în regulă. Brațul era vânăt și umflat. Mătușa mângâia cu blândețe mâna surorii ei.

— Nu te lăsa învinsă, surioară! O să te faci bine și apoi ne vom întoarce la Shanghai. Vom mânca împreună supă won ton și vom vizita mormântul mamei noastre din satul natal, spuse ea, cu vocea gâtuită de lacrimi.

Ling Bai deschise încet ochii.

— Micuța mea surioară, murmură ea, părând că mai voia să spună ceva, dar buzele ei refuzară să mai rostească vreun cuvânt.

— Surioară, am venit să am grijă de tine, așa cum și tu ai avut de mine atât amar de vreme. Te vei face bine, spuse mătușa lor, cu hotărâre în glas, lăsându-i ușor mâna pe pat.

Apoi își luă geanta și se ridică în picioare. Cele trei femei se îndreptară spre dulăpiorul pacientei de lângă ușă.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Mei. Nu ai probleme la serviciu?

— Deocamdată, nu este foarte multă treabă în laborator. Dacă lipsesc o săptămână, nu va fi nicio problemă.

Mătușa lor era inginer laborant la Institutul de Cercetări Biologice din Shanghai.

În clipa aceea, în salon intră asistentul lui Lu, care îi spuse că rezervase o cameră pentru mătușa ei la hotelul spitalului, unde va sta o săptămână.

— Nu este elegant, dar este curat, spuse el pe un ton neutru, oferindu-i lui Lu o cheie. Poftim cheia! Bagajele sunt deja în cameră.

După ce Lu vorbi cu mama ei – povestindu-i despre Lining, care se pregătea să plece, așa cum făcea în fiecare an, în America de Nord și apoi despre noua ei emisiune de la televizor – se duse împreună cu asistentul ei să-l caute pe doctor. Mei i-o prezentă pe infirmiera lor și îi arătă mătușii cum să-i dea mamei sale să bea apă. Îi spuse apoi că Ling Bai se plângea că o durea piciorul și îi arătă cum să-l maseze.

Lu se întoarse în curând, spunându-le că doctorul nu-i oferise alte noutăți.

— Tot ce pot să facă este să monitorizeze în continuare starea mamei, zise ea.

— Duceți-vă să vă odihniți! Amândouă aveți treabă mâine, spuse mătușa lor, așezându-se pe scăunelul din plastic. Rămân eu aici.

— Dacă se întâmplă ceva, sună-mă de pe mobilul pe care ți l-am dat! îi spuse Lu.

— Stați liniștite! răspunse mătușa lor, dând din cap.

— E bine că mătușa a reușit să vină atât de repede, îi spuse Mei surorii sale, în timp ce ieșeau din clădire.

Lu încuviință.

— I-am spus că banii nu sunt o problemă pentru mine. Pot să-i plătesc toate cheltuielile – zborul, hotelul și masa. Problema mea este timpul. Dacă n-ar fi venit astăzi, una din noi ar fi trebuit să rămână la spital. Poate că tu ai reuși cumva, de vreme ce ești propria ta șefă, dar eu trebuie să respect programul. Trebuie să iau interviuri oamenilor și să trec în revistă anumite cazuri.

Mei o conduse pe Lu la mașina ei. Asistentul o aștepta deja.

— Mama a lucrat vreodată cu unchiul Chen? o întrebă Mei.

— Nu. De ce?

— Unchiul Chen mi-a dat de înțeles că ar fi fost colegi cândva.

— Imposibil, spuse Lu, pe un ton ferm. N-ar fi făcut un secret din asta dacă ar fi fost adevărat.

Mei încuviință din cap. Lu avea dreptate. Probabil că unchiul Chen a făcut o greșeală. Dar tot drumul spre casă, gândurile negre nu-i dădură pace. Imaginea străinului elegant continua s-o bântuie, tulburându-i liniștea.

15.

Mei dormi prost. Chipul răvășit de suferință al mamei ei îi bântui somnul. A doua zi de dimineață, când se trezi din coșmar, capul îi pocnea de durere. Era epuizată.

O sună imediat pe mătușa ei la spital. Vorbiră doar un minut. Mama ei se trezise. Mătușa o asigură pe Mei că nu intervenise nicio schimbare.

Mei își făcu o ceașcă de cafea pe care o bău în timp ce urmărea știrile de dimineață. Cafeaua nu-i alină durerea de cap. La ora nouă și jumătate, plecă la birou; era gata de muncă – trebuia să se adâncească în muncă. Trebuia să facă ceva ca să nu se mai gândească la mama ei. Altfel, se va prăbuși sub povara grijilor și temerilor – era sigură de asta.

•

Mei își parcă mașina sub stejar. Vizavi, bicicleta Flying Pigeon a lui Gupin stătea legată de plop în poziția ei obișnuită. Soarele strălucea la fel de puternic ca în ultimele două zile. Mei rămase un timp în mașină, cu motorul oprit. I se păru că aude păsările cântând, dar când ascultă cu mai multă atenție, nu auzi decât zgomotul orașului creat de oameni și mașini. Viața se derula ca de obicei; lui Mei îi venea să plângă. Va mai vedea mama ei soarele și zilele ce vor urma?

Îngrijitorul stătea cu picioarele pe masă în camera boilerelor și asculta radioul.

— Apa caldă s-a consumat deja, îi spuse el lui Mei când o văzu trecând.

Ea încuviință din cap.

Gupin scria ceva la computer. Când dădu cu ochii de Mei, se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Mama ta se simte bine? o întrebă el.

— A suferit un accident cerebral, răspunse Mei, clătinând din cap. Acum stă mătușa mea cu ea la spital.

— Am fost foarte îngrijorat. M-am gândit că s-a întâmplat ceva grav dacă n-ai venit ieri la serviciu. Gupin făcu o pauză, privind-o cu ochii lui calzi. Dar nu trebuie să-ți faci griji. O să vezi că se va face bine. Pari obosită. Mă duc să-ți aduc niște ceai.

Mei dădu din cap. Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

Intră în biroul ei. Vedea de la fereastră vârful stejarului și, la cincizeci de metri distanță, o altă clădire cu patru etaje, identică cu cea în care se afla biroul ei. Cele două imobile au fost construite de Armata de eliberare a poporului la începutul anilor ’70, când intelectualii și copiii lor adolescenți au fost trimiși în lagăre de muncă și în Comunitățile colective ale oamenilor. Erau funcționale, nimic mai mult. De-a lungul anilor, graffiti și poluarea le-au degradat fațadele.

Mei deschise fereastra. O adiere blândă pătrunse înăuntru ca o amintire de mult uitată.

Gupin îi aduse ceaiul, scrisorile și mesajele.

— Mama a avut la un moment dat o tumoare, îi spuse el. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Se plângea tot timpul de migrene cumplite. Am dus-o la doctorul din oraș, domnul Yao, care ne-a spus că avea o tumoare pe creier. Nimeni nu credea că va supraviețui. Dar mama a trăit. Nu-și mai poate folosi picioarele și unul din brațe, dar trăiește. Doctorul susține că această minune se datorează faptului că a muncit toată viața. Mama ta seamănă cu mama. Are un trup rezistent și un psihic bun. Se va face bine.

Mei știa că el încerca să-i ridice moralul. Optimismul și veselia făceau parte din personalitatea lui Gupin. Cele mai mărunte lucruri îl făceau fericit – cerul albastru, bicicletele care claxonau dimineața, schimbarea anotimpurilor, chiar și înălțimea zgârie-norilor.

— Din păcate, mama nu are un psihic chiar atât de bun, spuse Mei, gândindu-se la lacrimile pe care mama ei le vărsase de-a lungul timpului. A dus pe umeri multe poveri. Și nu este deloc optimistă.

Parcă mă descriu pe mine însămi, se gândi ea.

— Nu ai nevoie de optimism. Nu-și are rostul. Trebuie doar să asculți vocea destinului. Asta a făcut mama. Iar destinul a hotărât să-i prelungească viața și să-i dăruiască un fiu devotat ca fratele meu. Ea crede că tot destinul a hotărât ca fratele meu să se căsătorească cu Lotus, cumnata mea. Lotus o urăște pe mama. Abia așteaptă să moară ca să devină stăpâna casei. Dar n-am s-o las. Susține că sunt un fiu rebel și că nu am grijă de mama. Dar trimit bani acasă. Altfel, cum ne-am putea permite tratamentele naturiste ale mamei sau cum am reuși să reconstruim casa?

— O ajuți foarte mult, Gupin. Chiar dacă nu ești acolo să ai grijă personal de ea. Sunt convinsă că și mama ta gândește la fel, îi spuse Mei pe un ton blajin.

Cuvintele stârniră o avalanșă de gânduri. Și eu sunt o fiică devotată, își spuse ea, și mama o știe foarte bine.

Dar încrederea dispăru rapid, făcând loc îndoielilor și sentimentului de vinovăție. Da, o iubea pe mama ei și avea grijă de ea. Dar i se și împotrivise. O făcuse să sufere din cauza încăpățânării și eșecurilor ei. Îi provocase temeri și neliniști. Se certaseră adeseori. Se răniseră reciproc prin faptele și cuvintele aspre pe care și le-au aruncat una alteia.

Capul începea s-o doară din nou, de parcă ar fi fost gata să-i pocnească.

— Hai să ne apucăm de treabă! spuse ea deodată.

Nimeni nu putea s-o consoleze. Nimeni nu putea să-i aline temerile. Timpul trecea implacabil. Timpul de care avea nevoie ca să recâștige dragostea mamei ei i se scurgea printre degete ca nisipul.

•

Mei se închise în birou aproape toată ziua. Studie dosare vechi și refăcu evenimentele petrecute în ultimele două zile. Reciti notițele care descriau vizita ei la Liulichang și la Lufthansa Centre. Mei își dorea să-l fi analizat cu mai multă atenție pe bărbatul cu care s-a întâlnit Bunicul Wu. Își amintea că era înalt, îmbrăcat elegant, avea pielea albă și era cam de aceeași vârstă cu Bunicul Wu. Mașina, șoferul și prietena fotomodel îi trădau statutul – era, fără îndoială, un om bogat. Mei încercă să-și imagineze conversația pe care au purtat-o în timp ce beau un ceai la una dintre cafenelele de la subsolul centrului comercial. Au vorbit probabil despre vasul antic din perioada dinastiei Han, dar și despre întrebările puse de Mei.

Trebuia să-l găsească pe cel care a vândut vasul cât mai repede cu putință.

Deschise ușa și-l strigă pe asistentul ei:

— Gupin, vrei să vii puțin, te rog?

Când acesta intră în biroul ei, îi făcu semn să se așeze pe canapea.

— Ce știi despre trenul care vine de la Luoyang la Beijing?

— Știu foarte multe – cu ăsta am venit și eu. Este un singur tren pe zi. Ajunge în Gara de Vest din Beijing la ora cinci și jumătate dimineața. Îmi amintesc de parcă totul s-a întâmplat ieri. Am venit în februarie, după Anul Nou Chinezesc. Când am ajuns la destinație, era încă întuneric și am așteptat în gară până s-a crăpat de ziuă. Când s-a luminat și autobuzele au început să circule, am urmat indicațiile pe care le primisem. Am mers cu trei autobuze ca să mă întâlnesc cu un tânăr dintr-un sat învecinat, care venise la Beijing cu un an mai devreme. Mi-a spus că puteam să stau cu el

și să lucrez pe același șantier. Eram atât de încântat că vedeam Beijingul pentru prima oară – clădirile înalte, autobuzele, străzile mari și mașinile care mătură străzile. Nu văzusem niciodată mașini care mătură străzile.

— Dacă nu l-ai fi cunoscut pe acest bărbat din satul învecinat, unde ai fi stat?

— M-aș fi dus probabil la unul dintre hotelurile ieftine din jurul gării. Mulți călători procedează așa. Uneori, localnicii închiriază camere pentru o sumă modică – cel mult cincisprezece yuani pe noapte. Este ilegal, firește, să le închirieze, deoarece nu aparțin localnicilor, ci instituțiilor unde lucrează. Dar oamenii au nevoie de bani, așa că sunt dispuși să încalce legea.

— Caut o persoană din Luoyang. A venit la Beijing acum două săptămâni ca să vândă un obiect antic de o valoare inestimabilă. Cineva mi l-a descris sumar. S-ar putea să fi stat undeva pe lângă gară, așa cum spui tu. Sunt convinsă însă că nu mai stă acolo. Este bogat acum, după ce și-a vândut piesa de antichitate.

— Dar poate că cineva de la gară își amintește de el, se gândi Gupin. O chelneriță sau personalul de la un hotel. S-ar putea să știe cineva încotro a plecat. Mei reflectă o clipă. Ai putea, de asemenea, să ceri câteva informații personalului de la gară, care lucrează la Depozitul pentru obiecte de valoare, adăugă Gupin. Trebuie să-și fi lăsat într-un loc sigur obiectul antic. Hotelurile ieftine sunt conduse de indivizi particulari, care fac adesea afaceri necurate – numai un prost și-ar lăsa acolo lucrurile prețioase.

— Cred că ai dreptate, spuse Mei. Voi începe investigațiile la gară.

— Vrei să vin cu tine? o întrebă Gupin. Nu este un loc prea sigur noaptea. Este plin de călători și indivizi periculoși.

— Drăguț din partea ta, dar cred că sarcina asta îmi revine mie. Uneori, oamenii sunt dispuși să vorbească mai liber în prezența unei femei singure. Gupin era vădit dezamăgit. Își lăsă capul în pământ. Încântarea îi dispăru din priviri. Poate data viitoare, îi spuse Mei, zâmbind. Ne vedem mâine.

16.

Afară se lăsa înserarea. Era timpul când forfota din oraș începea să se domolească. După o zi în care au jucat cărți sau fotbal pe trotuarele străzilor, copiii se întorceau acasă. Oamenii așezau masa. Printre ferestrele pe jumătate deschise răzbăteau arome amețitoare de mâncare.

Era momentul prielnic să suni pe cineva.

— O, Mei! exclamă mătușa Chen când ridică receptorul. Sărmana mea copilă! spuse ea, oftând. Sper că nu te lași copleșită de griji. Unchiul Chen tocmai s-a întors de la spital. Se pare că mama ta se simte bine. Încearcă să-ți păstrezi speranța!

Unchiul Chen veni la telefon. Îi oferi lui Mei ultimele noutăți referitoare la starea mamei sale.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai dus s-o vezi, îi spuse ea. Sper să ajung și eu mâine.

— Nu-ți face griji! Cum a decurs întâlnirea cu Pu Yan? o întrebă unchiul Chen, în șoaptă. Ai descoperit ceva?

— Acesta este și motivul pentru care te sun, spuse Mei. Am fost la Piața de Antichități din Liulichang, deoarece Pu Yan a auzit că vasul a fost vândut unui comerciant de acolo. Am vorbit cu o persoană care mi l-a descris pe cel care a încercat să-i vândă vasul. Era din Luoyang, așa cum ai bănuit tu. Dar asta e tot ce-am obținut – o descriere sumară. Comerciantul este un individ căruia i se spune Bunicul Wu, un tip destul de periculos. L-am urmărit până la Lufthansa Centre, unde s-a întâlnit cu cineva. Din păcate, le-am pierdut urma. Dar am notat numărul mașinii și am rugat-o pe o prietenă de la Biroul de permise auto să-l verifice. Cred că omul nostru din Luoyang este încă în Beijing. Pu Yan mi-a spus că vasul antic i-a adus în jur de patruzeci de mii de yuani. Este o sumă imensă. De ce-ar pleca din Beijing fără să guste din plăcerile luxoase ale vieții?

— Dar cum ai să-l găsești? Sunt zece milioane de oameni în Beijing, o întrebă unchiul Chen îngrijorat.

— Îmi încep investigațiile de la Gara de Vest din Beijing. Poți să-mi găsești un *Guanxi*[4] la gară? Cu cât are o funcție mai înaltă, cu atât mai bine.

— Când vrei să te duci?

— În seara asta. Trebuie să ne grăbim. E bine să acționăm pentru că altfel se vor retrage la timp.

— Lasă-mă să dau câteva telefoane! îi spuse unchiul Chen. Unde ești?

— La birou.

— Te sun eu imediat.

O căută peste o jumătate de oră. Mei notă informațiile pe o bucată de hârtie, pe care o împături și o băgă în portofel. Puse apoi într-o geantă neagră din nailon portofelul, un spray paralizant și o lanternă mică. Verifică mobilul, convingându-se că era încărcat. Își aranjă apoi geanta pe umăr și ieși afară.

•

Vântul încetase să mai bată. Norii se adunau pe cer ca o pătură pufoasă. Gara de Vest din Beijing era scăldată în lumină – o clădire nouă în formă de pagodă cu patru turnuri. În fața ei, oamenii stăteau pe bagaje și așteptau autobuzele. Vânzătorii ambulanți treceau prin mulțime, strigând:

— Vă este foame? Poftiți la chifteluțe fierbinți cu carne!

În gară, călătorii priveau cu ochi uimiți frumusețea decorului strălucitor. La megafoane se anunțau mereu plecările și întârzierile trenurilor, dar și copii și adulți care se rătăciseră. Lucrătorii migranți alergau de colo-colo, cu rucsacurile în spinare. Membrii familiilor stăteau cuibăriți unii într-alții în sălile de așteptare, oferindu-și unii altora farfurii cu orez și carne stir-fry. Alții dormeau, întinși ca niște cadavre pe băncile lungi.

Mei se opri în fața biroului șefului de gară. Pe ușă era scris: Accesul interzis călătorilor!

Deschise ușa. Înăuntru se aflau opt oameni care stăteau pe o bancă lungă lipită de perete. Mei se îndreptă spre funcționara tânără de la birou și îi spuse că voia să vorbească cu șeful de gară.

— Vreți să depuneți o plângere? o întrebă ea, punând de-o parte o revistă lucioasă și privind-o cu ochi mari. Completați un formular și așteptați acolo!

— Nu vreau să depun nicio plângere. Am o problemă personală, spuse Mei.

Ea o privi, dându-și ochii peste cap.

— Ce problemă aveți? o întrebă funcționara, pe un ton mai puțin tăios.

Mei se aplecă peste birou.

— Vă rog să-i spuneți că sunt prietena domnului Rong Felin de la Biroul căilor ferate.

Femeia se ridică în picioare și dispăru pe o ușă din spatele biroului ei. Mei auzi apoi scârțâitul unui scaun. Ușa se deschise din nou și un bărbat corpolent, îmbrăcat în uniforma căilor ferate, în nuanțe de gri și roșu, veni în întâmpinarea ei, având pe chip un zâmbet generos. Îi întinse mâna, spunându-i:

— Vă rog să poftiți!

Apoi își strânseră mâinile.

— Sunt Wang Mei, spuse ea.

— Numele meu este Li Gou. Sunt șeful adjunct de gară. Șeful de gară a plecat acasă. Cu ce vă pot ajuta? o întrebă el, cu același zâmbet generos, care îi dezvăluia dinții gălbui. Xiao Yang, îi spuse el funcționarei de la birou, te rog să ne aduci niște ceai! Xiao Yang dădu din cap și plecă. Vă rog să luați loc! Ce zi friguroasă e astăzi! continuă domnul Li, trăgând un scaun ca să se așeze lângă Mei. Ce mai face tovarășul Rong? Am lucrat împreună. Nu în mod direct. El era șef la gara din Beijing, iar eu eram unul dintre directorii responsabili cu siguranța și modernizarea transportului feroviar. Apoi tovarășul Rong a primit o funcție de conducere la Biroul căilor ferate. Nu știu dacă își mai amintește de mine. Înainte de a veni aici, am lucrat pe ruta Beijing-Guangdong. Mei zâmbi, fără să spună nimic. Ei bine, continuă el, arătându-i din nou dinții lui Mei și aranjându-și uniforma, să vorbim acum despre scopul vizitei dumneavoastră!

— Caut un bărbat care a venit la Beijing din Luoyang acum două săptămâni. S-ar putea să fi lăsat ceva de valoare la Depozitul pentru lucruri de valoare. Aș vrea să văd registrele.

— Firește, spuse domnul Li, ridicându-se în picioare și ducându-se la biroul său ca să verifice registrele.

Xiao Yang aduse ceaiul, turnă o ceașcă pentru domnul Li și una pentru Mei și apoi plecă.

Domnul Li deschise un dosar mare și își plimbă degetul pe paginile acestuia. După ce găsi pagina pe care o dorea, spuse:

— În seara asta, la depozitul de bagaje, este de serviciu… Tang Yi. Xiao Yang vă va conduce acolo. Luă ceașca de ceai și se întoarse să se așeze lângă Mei. Mi-e teamă că funcționarul care a îndeplinit formalitățile de înregistrare a bagajelor călătorilor nu este aici în seara asta. Se lucrează de obicei în două schimburi – unul dimineața și celălalt seara. Nu știu sigur dacă ei își respectă turele. Uneori, mai fac schimb de tură. Tang Yi vă va oferi mai multe detalii.

— Aș putea să mă duc acolo acum? întrebă Mei, fără să se atingă de ceai.

— Bineînțeles, cum doriți, spuse domnul Li, ridicându-se în picioare.

A— Îi voi menționa tovarășului Rong că mi-ați fost de mare ajutor, zise Mei.

— Vă mulțumesc. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog să mă anunțați, preciză el, zâmbind și etalându-și dinții gălbui.

•

Mei o urmă pe Xiao Yang la depozitul de bagaje. În fața ghișeului se strânseseră mai mulți oameni. Era greu să spui unde se sfârșea rândul sau dacă exista vreunul. Două femei care semănau ca două picături de apă încercau să dirijeze mulțimea fără prea mult tact. Uniformele le stăteau neglijent. Se răsteau la clienți ca două pisici agitate. Se aflau la sfârșitul turei.

— Nu v-am spus să stați într-o parte? Nu am nevoie *acum* de cartea dumneavoastră de identitate. Trebuie să completați mai întâi acest formular, strigă una dintre gemene, care părea mai în vârstă decât cealaltă.

Xiao Yang se duse la ea și o întrebă unde era șeful lor. Aceasta îi răspunse că se afla în spate.

Domnul Tang sări în picioare când Xiao Yang și Mei intrară înăuntru. Încercă să-și stingă țigara cu o mână, în timp ce cu cealaltă își puse șapca pe cap.

— Xiao Yang, ce vânt te-aduce pe la mine? întrebă el cu un zâmbet generos pe buze.

— Domnișoara Wang este de la Biroul căilor ferate, spuse Xiao Yang cu o voce glacială. Vrea să vadă registrele tale. Șeful de gară Li te roagă să-i oferi ajutorul și vrea să știe cum au decurs lucrurile.

Apoi își luă la revedere de la Mei pe un ton prietenos.

Domnul Tang o urmă cu privirea pe Xiao Yang. Își aruncă din nou șapca pe birou și își aprinse altă țigară. Nu era deloc dornic s-o ajute pe Mei sau pe oricine altcineva. Era vădit supărat pentru că șeful lui îi încredințase o sarcină atât de obositoare. Avea chipul palid și părea să aibă nevoie de o băutură.

Se rezemă de marginea biroului, suflând fumul printre degetele îngălbenite.

— Ce căutați?

— Aș vrea să văd registrele Depozitului pentru lucruri de valoare de acum două săptămâni, spuse Mei. Și aș vrea să vorbesc cu funcționarii

dumneavoastră.

Domnul Tang trase din țigară. Se îndreptă spre un dulap de unde scoase mai multe dosare.

— Le păstrez aici doar pe cele din ultimele patru săptămâni, murmură el, în timp ce țigara i se bălăngănea în colțul gurii. Fumul subțire îl învăluia ca o iubită geloasă. Pe celelalte le trimit la arhivă. În ziua de azi, prea puțini oameni mai au lucruri de valoare pe care le țin în siguranță la noi contra unei sume de bani. Veți descoperi cu surprindere câte vechituri își depozitează oamenii aici.

Domnul Tang trânti un maldăr de dosare pe birou în fața lui Mei. Se întoarse apoi la locul lui, ținând o altă țigară în gură.

Mei începu să le studieze. Oamenii lăsau tot felul de obiecte la Depozitul pentru lucruri de valoare – o scrumieră, un plic sigilat, un pachet înfășurat într-o pânză grosolană, o pasăre vie într-o colivie. Veneau din toate colțurile țării ca să depoziteze aici o bucățică din viața lor: lanurile de orez din sud, pădurile înghețate din nord-est, pășunile mănoase, caii și munții din vest. Unii erau din Luoyang, unde începea Drumul mătăsii. Mei puse deoparte aceste dosare.

Unul dintre becurile cu halogen începu să pâlpâie. Domnul Tang luă o mătură dintr-un colț și îl atinse, fără rezultat însă.

— În cadrul cărui departament al Biroului căilor ferate ați spus că lucrați? o întrebă el.

— N-am spus nimic, răspunse Mei. Domnul Tang nu mai întrebă nimic timp de douăzeci de minute. Mei își ridică în cele din urmă privirea, zicându-i: Ați putea s-o rugați pe una dintre funcționarele dumneavoastră să vină să vorbesc cu ea?

Domnul Tang stinse țigara în scrumieră. Își puse șapca pe cap și ieși afară, trântind ușa cu zgomot.

Mei așteptă. După un timp destul de lung, domnul Tang se întoarse însoțit de una dintre gemene. Avea în jur de treizeci și ceva de ani, nu era prea drăguță, dar o remarcai datorită ochilor ei extrem de expresivi. Avea obrajii roșii după orele petrecute în spatele ghișeului și pielea uscată din cauza aerului stătut din gară. Ea intră năvalnică în birou.

— Ce faceți, tovarășă Wang? o întrebă ea cu o voce tăioasă, întinzându-i mâna. Bătrânul Tang mi-a spus că sunteți de la Biroul căilor ferate. Eu mă ocup de Depozitul pentru lucruri de valoare. Pot să mă așez pe scaun?

Trase un scaun și așteptă.

Mei se întoarse spre domnul Tang.

— Ați putea să ne lăsați singure? El o privea pieziș, curățându-și dinții de tutun cu degetele. Vă rog! insistă Mei pe un ton imperativ.

După ce mai trase o dată din țigară, domnul Tang aruncă mucul pe podea și îl zdrobi cu piciorul. Își luă apoi șapca și ieși din încăpere.

— Ți-l amintești pe acest bărbat, Zhang Hong? o întrebă Mei, arătându-i o foaie de hârtie. Aici scrie că pe data de întâi aprilie a depozitat o cutie mare din lemn, pe care a luat-o cinci zile mai târziu. Cutia ar fi trebuit să fie cam așa de mare, continuă Mei, desenând prin aer un dreptunghi. Cred că are o constituție solidă, este de înălțime medie și are o cicatrice deasupra ochiului stâng. Vorbește cu accentul tipic locuitorilor din Henan. Femeia dădu din cap și îi susținu privirea lui Mei. În timp ce asculta, afișa expresia unei persoane adâncite în gânduri. Avea un obiect valoros în cutie. Poate că era nervos sau agitat, comportându-se anormal, continuă Mei. Cred că a venit să ia cutia cam pe la ora șase seara. Lucrezi în tura de la ora opt când două trenuri pleacă spre Hong Kong și Shenzhen, nu-i așa?

Conform calculelor lui Mei, în acest interval de timp, personajul nostru a reușit să încheie tranzacția cu vasul antic și să prindă următorul tren spre Hong Kong.

Funcționara își țuguie buzele, aplecându-și capul într-o parte și închizând ochii. Mei își imagina cum derula cu ochiul minții filmul evenimentelor din zilele acelea, scrutând chipuri care n-au avut nicio semnificație până atunci.

Mei continuă să vorbească, sperând că ceva îi va trezi amintirile femeii.

— A venit la Beijing pentru prima oară. Avea un plan măreț. Voia să se îmbogățească. Și-a cumpărat o garderobă nouă – pantofi noi, haine noi, o coafură nouă, genți noi – tot tacâmul.

Femeia deschise ochii. Păreau lipsiți de expresie. Îi închise și îi deschise din nou. Apoi spuse:

— Cred că îmi amintesc acum. Avea o cicatrice mare, urmarea unei răni făcute parcă de un aparat. Da, avea un costum nou, dar părea ieftin, continuă ea cu ochii întredeschiși. Avea o borsetă din piele, de genul celor pe care le poartă oamenii din provincie. Lucrez la căile ferate de foarte mulți ani, îi spuse ea lui Mei, zâmbind cu subînțeles. Se întâmplă întotdeauna la fel, continuă ea. Avusese loc declicul. Amintirile începeau acum să se reverse în cascadă. Cu toții încearcă să arate cât mai elegant cu putință atunci când vin într-un oraș mare ca Beijingul. Își schimbă frizura și își cumpără haine noi, care sunt la modă în orașele lor. Dar seamănă în final

cu niște animale de la grădina zoologică. Simt cum duhnesc de la un *li*[5] depărtare. Așa că la început nu i-am acordat atenție acestui Zhang Hong.

— Dar l-ai observat.

— Mi-a atras atenția, în cele din urmă. De ce? Da, îmi amintesc foarte bine acum. În seara aceea, era aglomerație la ghișeu. I-am spus că toată lumea se grăbea și trebuia să aștepte să-i vină rândul. Era agitat și se plângea tot timpul – ba de serviciul funcționarilor, ba de orice altceva. Îi urăsc pe oamenii ăștia. Cu ce drept ne spun ei că nu ne facem treaba cum trebuie? Îmi amintesc acum de parcă a fost ieri. Când i-am adus în cele din urmă cutia, a țipat la mine cu un accent puternic – posibil din Henan, nu știu – spunându-mi să fiu atentă, pentru că este un obiect extrem de prețios. Toți cred că dețin aur sau comori inestimabile când, de fapt, averile lor nu valorează nimic. Ne confruntăm tot timpul cu asemenea oameni. Știați că aceasta este cea mai mare gară din Asia? Uneori, suntem trei funcționare; alteori, doar două, ca astăzi. Oamenii nu știu sau nu înțeleg ce se întâmplă, vin târziu și își cer lucrurile. Înjură și încearcă să ne dea ordine. Îi servim pe oameni, dar nu suntem servitorii lor. Ochii îi străluceau în timp ce vorbea tot mai năvalnic. Așa cum vă spuneam, atitudinea lui m-a scos din sărite. Am pus cutia pe tejghea și l-am rugat să semneze actele de predare. A țipat la mine, negru de furie: „Nu trânti cutia!” Nu făcusem asta, firește. Eram sătulă până aici, spuse ea, ducându-și mâna dreaptă sub bărbie. I-am spus să citească anunțul de pe perete: „Depozitarea lucrurilor se face pe propria dumneavoastră răspundere. Gara de Vest nu-și asumă responsabilitatea pentru eventuale pagube.”

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Nimic. Persoana care îl însoțea i-a spus că trebuiau să plece. Au luat cutia și au dispărut.

Mei își ridică privirea.

— Îl însoțea un prieten? Un individ musculos, tuns foarte scurt?

— Nu, răspunse funcționara, clătinând din cap. Era în compania unei tinere.

— O tânără? Mei nu se așteptase la asta. Cum arăta? Câți ani avea?

— În jur de optsprezece. Genul celor care își fac părul permanent – o târfă.

— Era din Beijing?

— N-am observat să aibă accent provincial.

Mei trase adânc aer în piept. Aflase tot ce își dorea.

— Îți mulțumesc. Mi-ai fost de un real folos, spuse ea. Te-aș ruga totuși să nu spui nimănui despre ce-am vorbit acum.

— Firește. Este de datoria noastră să ne ajutăm tovarășii de la Birou.

Fata se ridică în picioare și îi strânse mâna lui Mei. Ea observă că acestea îi tremurau de încântare.

După ce plecă, domnul Tang se întoarse în birou, ținând o țigară strâns lipită între degete, creând astfel impresia că avea șase degete. El o analiză pe Mei cu o expresie gânditoare.

— Vă mulțumesc, domnule Tang, spuse ea. Nu vă voi mai deranja.

Când îi strânse mâna osoasă și îngălbenită, Mei simți cum un fior îi străbătu șira spinării.

17.

Deși guvernul cerea ca toți cei care aveau de gând să stea mai mult de trei zile la Beijing să se ducă la poliție pentru a fi luați în evidență, majoritatea eludau legea. Un individ ca Zhang Hong nu ar fi făcut, fără îndoială, acest lucru. Chiar dacă Mei ar fi avut numărul cărții sale de identitate, era puțin probabil să-l găsească în dosarele poliției.

Oricum, vestea că se afla în compania unei fete din Beijing suna promițător. Faptul că îl cunoștea pe Zhang Hong înainte ca acesta să vândă vasul antic era un indiciu care îi sugera lui Mei că lucra undeva în zonă – era fie chelneriță, fie cameristă la vreun hotel din apropiere. El s-a lăudat probabil că avea să câștige o sumă importantă de bani și i-a promis câte în lună și în stele.

Mei privea în urmă în timp ce străbătea străzile întunecate din jurul gării. Aici, aleile înguste și casele cu grădini din vechiul Beijing au fost înlocuite cu clădiri din beton armat ridicate în anii ’50 și ’60 când guvernul a pus în aplicare Noile planuri cincinale. Timpul își pusese implacabil amprenta asupra lor, transformându-le în ruină. În curând aveau să fie dărâmate pentru a da viață unei noi viziuni.

Noaptea devenise rece și amenințătoare. Printre maldărele de mobilă veche aruncată la întâmplare se auzeau șoapte înspăimântătoare. Siluete întunecate se mișcau tăcute ca niște umbre. Un bec galben atârna deasupra intrării unei pensiuni mici, luminând un anunț care spunea „Nu mai avem locuri libere”.

Pensiunea cu pereți cenușii din ipsos avea două etaje. Fusese probabil construită în grabă, cu materiale proaste, ca o extensie a unei alte clădiri. Mei nu-și dădea seama care a fost scopul ei înainte de a fi transformată în pensiune. Undeva la dreapta, la primul etaj, o lumină palidă răzbătea de la o fereastră.

O femeie bătrână stătea la recepție și tricota mâneca unui pulover minuscul. Din când în când, se oprea din tricotat și așeza puloverașul pe genunchi. Măsura lungimea mânecii, folosind distanța dintre degetul mare și cel mijlociu.

— Pentru *waisun*-ul dumneavoastră – fiul fiicei dumneavoastră? o întrebă Mei.

Puloverașul minuscul și chipul femeii o trimiseră cu gândul la mama ei.

— Nu, pentru *sunzi* – fiul fiului meu.

Femeia vorbea cu accentul moale al celor din sud – care îți evoca sunetul pârâurilor limpezi ce străbăteau pășunile verzi. Mândria i se citea pe chipul brăzdat de riduri.

— Câți ani are?

— O, nici nu s-a născut încă. Ea mângâie puloverul de parcă era un copilaș. Dar, dacă va semăna cu tatăl lui, va fi un prunc mare.

— Știți sigur că va fi băiat?

— Este băiat, fără doar și poate. Nora mea are o burtică extrem de proeminentă. Cu siguranță este băiat. Bătrâna dădu din cap cu o încredere nețărmurită. Toată lumea spune asta.

— Bunica este foarte norocoasă, spuse Mei, bucuroasă să vadă un chip fericit.

— Ce pot să fac pentru tine, copila mea? întrebă femeia zâmbitoare.

— Unde aș putea să mănânc pe aici prin jur?

— Sunt câteva cafenele de noapte la două blocuri distanță de aici. Dar nu toate sunt curate – cred că înțelegi ce vreau să spun. Du-te la localul nurorii mele, care se numește *Lai Chun* – Venirea primăverii! Femeia puse puloverașul tricotat într-un coș și se ridică de pe scaun. Era mică de statură, dar iute în mișcări. Era evident că îi plăcea să muncească, iar activitatea o menținuse tânără. Fiul meu este la restaurant unde mai dă câte o mână de ajutor. Poți să-i transmiți un mesaj din partea mea? Numele lui este Lao Da. Spune-i că sunt obosită și că ar trebui să vină aici ca să închidă pensiunea pe timpul nopții!

— Fiul dumneavoastră este proprietarul hotelului?

— O, nu, nici vorbă! Nu avem atâția bani. Este al vărului meu, unchiul lui de-al doilea. Fiul meu îl ajută să-l administreze, ca să spunem așa. Este o afacere bună. Când am ajuns la Beijing, ne-au oferit aici o cameră gratuită. Lai Chun este localul lor – o afacere destul de prosperă. Nora mea este o bucătăreasă foarte bună. I se spune Regina Supei Won Ton. La început, făcea curățenie la pensiune. Acum conduce restaurantul. Este o femeie descurcăreață – nora asta a mea! Când nu este aglomerat aici, o ajută și fiul meu la restaurant. Încearcă să-și plătească datoriile cât mai repede cu putință ca să cumpere în cele din urmă afacerea unchiului său.

Femeia stătea în lumina becului galben, arătându-i drumul. Mei îi mulțumi și se pierdu din nou în întuneric.

După câțiva pași, Mei se trezi în pragul unei alei murdare, așa cum îi spusese bătrâna. Părea o altă lume. Aleea mirosea a urină și a mâncare. Căsuțe sărăcăcioase, cu acoperișuri din smoală, construite cu spatele spre stradă, străjuiau pe partea dreaptă. La baza zidului format de pereții căsuțelor, zăceau munți de mizerie, gunoaie, cărămizi și resturi de metal provenind de la tigăi wok vechi sau biciclete stricate. Pe partea stângă, se vedeau căsuțe similare, construite însă cu fața spre stradă, oferindu-le trecătorilor lumină și animație. Acestea erau cafenelele de noapte unde își petreceau serile majoritatea oaspeților de la pensiuni.

Mei străbătu drumul scăldat în lumina gălbuie ce răzbătea de la ferestre. Umbra ei, proiectată pe zid, era lunguiață și înclinată. Cele mai multe geamuri erau aburite, camuflând siluetele aflate înăuntru.

Se deschise o ușă. Un tânăr ieși afară, cărând un lighean cu apă murdară, pe care o azvârli lângă zid. Îi aruncă lui Mei o privire stăruitoare, care o făcu să se simtă stânjenită.

Lai Chun se afla la capătul aleii. Era un local mic, dar aerisit, cu mese și scaune albe din plastic. În jur de doisprezece clienți se înfruptau zgomotos din castroane mari de supă. Un tânăr se deplasa iute între sala de mese și bucătăria ascunsă în spatele unei perdele cu modele florale. Avea pe chip aceeași expresie fericită ca bătrâna de la pensiune.

— Băiete, mai vreau niște sos de soia! strigă unul dintre clienți.

Tânărul aduse, cu sufletul la gură, sticla cu sos, o lăsă pe masă și se întoarse spre Mei, spunându-i:

— Îmi pare rău, dar nu mai avem nicio masă liberă. Vă rog să așteptați cinci minute. Se va elibera o masă peste cinci minte.

Vorbea la fel de repede cum se mișca.

— Nicio problemă. Mama ta m-a rugat să-ți transmit un mesaj, spuse Mei.

— Mama mea? întrebă el, încremenind pe loc.

— Mi-a spus că este obosită și te roagă să te duci să închizi pensiunea pe timpul nopții. Nu s-a întâmplat nimic. *Mama mea*? o întrebă el cu ochii lui veseli și strălucitori. Da, mama ta. Nu ești Lao Da? Am trecut pe la pensiune, continuă Mei.

El izbucni în râs de parcă abia atunci înțelesese despre cine era vorba.

— Da, spuse el. Mama vrea să închid pensiunea. Vă mulțumesc.

Se întoarse în grabă în bucătărie, adunând de pe mese castroanele goale și bețișoarele murdare.

După ce plecă el, perdeaua de la bucătărie se dădu la o parte, făcând loc unei femei gravide, care își ștergea mâinile pe șorț. Îi salută pe clienții obișnuiți, folosind apelativele „bătrâne Huang” sau „unchiule Ma”.

— Regina Supei Won Ton, mai trage-ți și tu sufletul! îi spuseră ei.

— Mă simt bine, le răspunse ea, zâmbind. Mâncați încet, nu vă grăbiți!

Când trecu pe lângă clienți, se înclină în fața lor.

Îi aduse apoi un scaun lui Mei.

— Îți mulțumesc, surioară, pentru mesaj. Lao Da trece de obicei pe la pensiune ca să vadă ce face mama lui, dar în seara asta am avut foarte mult de muncă. Acum suntem mai liberi. Aceștia sunt călători care au venit cu trenul de noapte. Te deranjează dacă stai aici? O să-ți pregătesc specialitatea casei – supă cu colțunași won ton.

— Sună bine. Sunt lihnită de foame, răspunse Mei, zâmbind.

— Bun, spuse ea, bătând din palme.

Avea pete cafenii pe obraji, provocate de sarcină. Cu toate acestea, era extrem de fermecătoare, își spuse Mei.

Supa era delicioasă. Colțunașii erau făcuți dintr-un aluat subțire ca foița de hârtie și umpluți cu carne proaspătă și pește sau scoici. I se topeau în gură. Supa avea o aromă deosebită – rezultatul oaselor fierte la foc mic zile de-a rândul.

Lao Da se întoarse în bucătărie. Regina Supei Won Ton se așeză lângă Mei și o întrebă dacă îi plăcea supa. Ceilalți meseni, obișnuiți ai localului, beau vin din orez și vorbeau în tihnă.

— Este delicioasă, cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată, spuse Mei.

Complimentul îi făcu plăcere Reginei Supei Won Ton.

— Mă bucur, răspunse ea. Vino mai des, o să-ți ofer și alte bunătăți! Își mută scaunul mai aproape, aplecându-se deasupra lui Mei și vorbind cu familiaritatea unei surori mai mari: Știu că nu este treaba mea, dar nu ne calcă pragul prea multe femei tinere neînsoțite. Adică, ba da, uneori, dar nu pari genul…

— Nu, nu am fugit de acasă și nici nu sunt căsătorită… spuse Mei, clătinând din cap. Dar ai dreptate; am venit aici cu un scop. Caut un bărbat pe nume Zhang Hong, un tip dur și musculos, cu o cicatrice deasupra ochiului stâng. Sunt o rudă îndepărtată a soției lui. Ei locuiesc în Luoyang. Soția lui este îngrijorată pentru că el n-a mai ajuns acasă. A venit la Beijing să vândă un obiect antic și apoi trebuia să se întoarcă acasă cu banii.

— De cât timp ar fi trebuit să se întoarcă?

— De peste două săptămâni.

— Poate că nu și-a terminat treburile.

— Ba și le-a terminat. Și a luat și banii.

— Înțeleg. Eu sunt mai tot timpul la bucătărie. Dar dacă acest Zhang Hong a trecut pe aici, clienții mei obișnuiți trebuie să-l cunoască. Stai puțin!

Se rezemă cu o mână de masă și cu cealaltă de scaun și se ridică în picioare. Se duse apoi, cu pași greoi, să vorbească cu ceilalți meseni.

Îi făcu în curând semn cu mâna lui Mei să se apropie.

— Poate că ar trebui să-l cauți la „Norocul îți surâde”. Acolo se duc oamenii care au bani, nu-i așa?

Cel care îi vorbea era unchiul Ma, un bătrânel agil, cu ochi ca niște mărgelițe.

— „Norocul îți surâde” este un local scump – interveni bătrânul Huang, cu o expresie onctuoasă –, dar este înțesat de clienți în fiecare seară, deși nu știu de ce. De fapt, cred că știu de ce. Este singurul local unde te poți distra toată noaptea. Are un aparat karaoke și animatoare fermecătoare. Ai zice că amărâții din provincie nu-și permit să se ducă acolo. Dar localul este înțesat în fiecare seară de oameni, care se distrează de parcă ar fi ultima noapte din viața lor.

— Și localnicii îl mai frecventează, adăugă unchiul Ma, privindu-și prietenul peste masă. Indivizi perverși și periculoși.

— Băutura este scumpă acolo, spuse bătrânul Huang, ridicând din umeri, dar un călător singuratic se poate bucura de distracție și femei. Dacă are bani, poate să joace poker. Cu puțin noroc, poate să și câștige. Conform politicii partidului – o politică corectă, aș spune eu – jocurile de noroc sunt nocive și ilegale. Dar câte o partidă din când în când nu face rău nimănui. Eu și bătrânul Ma ne ducem uneori acolo ca să jucăm *Ma-jiang* – pentru treizeci sau patruzeci de yuani. Uneori mai și câștigăm. Dar nu suntem dependenți. Dacă devii dependent de ele, jocurile de noroc te omoară în final. *Ma-jiang* este cu totul diferit. Este un joc complex, unde nu depinzi doar de noroc.

— Ați putea să mă duceți la „Norocul îți surâde”? întrebă Mei, zâmbind. Ochii îi străluceau ca niște licurici într-o noapte de vară. Se pare că Zhang Hong se întâlnește cu o femeie tânără, continuă ea. Soția lui vrea să-l aducă acasă înainte să cheltuie toți banii.

— Dacă e un împătimit al jocurilor de noroc, nimic nu-l va mai lecui, spuse bătrânul Huang, cu o privire șireată. Părea să-i facă plăcere faptul că o domnișoară îi cerea ajutorul. Se întoarse apoi spre prietenul lui, întrebându-l: Vrei să mergi și tu? Dacă află soția ta…

— Da, răspunse repede unchiul Ma, aplecându-și capul în pământ și ațintindu-și privirea stânjenită asupra mâinilor ce i se odihneau pe masă și asupra ceștii goale de ceai. Vin și eu.

18.

Porniră astfel toți trei spre „Norocul îți surâde”.

Era un loc întunecat, singurele surse de lumină fiind beculețele roșii de pe mese. În aer plutea un miros puternic de vin fiert din orez. La o masă din stânga lui Mei, patru bărbați puneau pariu că fiecare dintre ei putea să bea mai mult decât ceilalți. Pe masă zăceau pungi cu arahide sărate și sticle goale de bere. La dreapta, doi bărbați cântau melodii cu eroi bețivi și râdeau zgomotos. Voiau să le atragă și pe însoțitoarele lor la mica lor petrecere, dar femeile se mulțumeau doar să chicotească și să clatine din cap ca niște mori stricate. La bar, două chelnerițe vorbeau în șoaptă și schimbau între ele priviri amenințătoare. Păreau să discute despre bărbatul din colț care bea singur.

La masa mare din mijlocul sălii, se afla un grup de tineri. Fumau, beau și afișau cu toții pe chip expresii agresive. Printre ei era și o fată – fie prietena liderului grupului, fie lidera însăși. Cu excepția unui tânăr chipeș, toți ceilalți manifestau o atitudine umilă în preajma ei, arătându-și astfel respectul.

Directorul localului îi salută cu căldură pe bătrânul Huang și unchiul Ma. Întrebă ce face doamna Ma și cum avea să fie vremea a doua zi. Le indică o masă goală din colț. Bătrânul Huang îi șopti ceva la ureche, iar directorul dădu din cap, spunând:

— Firește, poftiți!

Trecură prin bucătărie. Doi bucătari stăteau în fața farfuriilor pline de bucăți de carne de pui și legume gătite stir-fry – luau cinci în ciuda orei târzii. Nici nu-și ridicară privirea din farfuriile lor când Mei și escorta ei trecură pe acolo. Tigăi wok goale, acoperite cu straturi groase de grăsime, zăceau pe sobele reci. Peste tot vedeai împrăștiate cutii de carton și sticle de sos pe jumătate folosite. Un pui decapitat zăcea pe un fund de lemn lângă un cuțit masiv din oțel.

Din bucătărie, ajungeai în sala de jocuri. Tuburile cu halogen luminau aerul îmbâcsit de fum de țigară și miros de bere. Tavanul era scund și podeaua rece, dar nimeni nu părea deranjat de asta. În cameră domnea o atmosferă calmă, ca într-un local unde se consumă opiu, iar clienții fumau deja a treia pipă.

Jocurile de noroc erau opiul acestor oameni. Ziua, ocupau funcții respectabile – puteau fi profesori sau angajați ai guvernului. Puteai, de asemenea, să întâlnești o bunicuță cumsecade, cu dinți falși, sau un tată care își domină copiii cu o mână de fier. Unii îți aruncau probabil minciuni – spuneau că erau în vizită la niște prieteni și îi însoțeau pe aceștia în oraș. Alții nu au putut să scape de reproșurile soțiilor lor isterice sau ale soților mânioși și stăteau la masă copleșiți de rușine și deznădejde. Dar pe chipurile celor mai mulți se citeau ușurarea și degajarea. Aceștia erau călători care străbătuseră mii de kilometri din provinciile lor natale, convinși fiind că în acest oraș imens își vor putea pierde urma cu multă ușurință.

— Hei, dragi vecini, ați venit să mai jucați o partidă de *Ma-jiang*? îi întâmpină un bărbat mic de statură, în vârstă de cincizeci și ceva de ani, fără să se prefacă încântat să-i vadă.

El o privea suspicios pe Mei. Avea o burtă rotundă de parcă înghițise o roată de rezervă.

— Acesta este Lao Xia, șopti unchiul Ma. Se ocupă de mesele de joc.

Bătrânul Huang scoase un pachet de Marlboro pe jumătate gol și îl deschise cu o smucitură din mână în așa fel încât țigările să iasă afară în linie dreaptă, cu capetele în exterior. Lao Xia luă una din pachet. Bătrânul Huang i-o aprinse.

— Nu-ți face griji! Este o prietenă a Reginei Supei Won Ton, spuse bătrânul Huang, băgând pachetul în buzunar.

Mei își aminti că fumase niște țigări mai ieftine la cafenea.

— Miza e mare? întrebă bătrânul Huang, arătând cu bărbia spre mesele de poker.

Bătrânul Xia pufăi din țigară, dar nu-i răspunse. Privea mesele și oamenii din jurul lor cu o expresie gravă, care le sugera că se întâmpla ceva important.

Erau trei mese cu câte patru persoane. La una dintre ele, o animatoare cu sâni generoși avea grijă de doi polițiști în uniformă. Zhang Hong nu se afla printre jucători.

La una dintre mesele unde se juca *Ma-jiang*, o femeie strigă deodată „Full house” și își etală piesele de joc. Se ridică în picioare, radiind de fericire și își strânse banii pe care îi câștigase. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani și era o femeie corpolentă, în ciuda staturii sale mici. Avea buzele subțiri, cea de sus fiind mai subțire și mai alungită decât de cea de

jos. Pleoapele groase i se lăsau cu greutate pe ochi, zdrobindu-i aproape și creându-ți impresia că își ținea ochii mereu întredeschiși. Bluza mulată îi scotea în evidență sânii mari ca niște pepeni.

Unchiul Ma se aplecă spre ea.

— Doamna Xia câștigă din nou.

Partenerii de joc ai doamnei Xia păreau descumpăniți. Se ridicară să plece, cu priviri mohorâte, de parcă își pierduseră pofta de viață.

— Bătrâne Huang, bătrâne Ma! strigă doamna Xia, făcându-le cu mâna.

Se îndreptară toți trei spre masa pătrată de *Ma-jiang*. Bătrânul Huang și unchiul Ma își ocupară locurile. Doamna Xia se uită la Mei, apoi la scaunul gol de lângă ea.

— Joci și tu?

— Nu, răspunse Mei încet. Însă nu spunea adevărul gol-goluț. A mai jucat pe când lucra la minister. Dar nu i-a plăcut niciodată jocul. Nu pentru bani, adăugă ea.

— E-n regulă. Oricum nu stabilim o miză de la prima rundă, spuse doamna Xia, care începuse deja să așeze piesele de joc. Stai jos! Soțului meu nu-i place că joc aici. Își face griji în privința banilor. Dar mie nu-mi pasă de bani. Vin să joc *Ma-jiang* și asta e. Își mișca foarte calmă degetele groase ca niște cârnați de parcă făcea treburi casnice. Cum ai ajuns să-i cunoști pe porcii ăștia doi? întrebă ea.

— La Lai Chun, răspunse bătrânul Huang, fumând de data aceasta o țigară ieftină.

Doamna Xia începu să-și așeze piesele. Apoi, i se adresă lui Mei, privind-o pieziș:

— Ești din Beijing, nu-i așa? Ce căutai la Lai Chun?

Mei nu se grăbi să răspundă, așezându-și cu grijă piesele de joc. După ce termină, își ridică privirea și văzu că doamna Xia aștepta un răspuns.

— Am venit să găsesc pe cineva și m-am împrietenit cu Regina Supei Won Ton, spuse Mei.

— Îl caută pe un tip din Luoyang, pe nume Zhang Hong, adăugă mânios bătrânul Huang. Ticălosul a venit la Beijing să vândă vechituri și…

— Piese antice, îl întrerupse bătrânul Ma, aproape imperceptibil, retrăgându-se apoi imediat în cochilia lui.

— Mă rog. Și fii atentă! Individul obține banii – chiar foarte mulți bani –, dar nu se întoarce la soția lui. Agață în schimb o fată tânără și duce o viață de lux la Beijing.

Bătrânul Huang suflă fumul de țigară și puse o piesă pe masă, pe care o luă Mei.

— Așa carevasăzică! Tot un prototip din ăsta? Cine mai poate să aibă încredere în bărbați? Doamna Xia scruta piesele din fața ei cu ochi pătrunzători. Vizavi, unchiul Ma își adâncise capul în piesele sale ca un copil atras de o vitrină cu dulciuri. Și cum arată Zhang Hong ăsta? întrebă doamna Xia, luând o piesă.

— Are o cicatrice deasupra ochiul stâng, este potrivit de înalt și are o constituție solidă, o informă Mei.

Doamna Xia dădu din cap.

— Nu cred că l-am văzut pe aici, dar nici nu vin în fiecare zi. Iar soțul meu nu-mi spune niciodată nimic. Este foarte discret. Dar mie oricum nu-mi scapă mare lucru, spuse ea, privind-o pe Mei. Animatoarele însă știu tot ce se petrece pe aici. Stai s-o întreb pe Liu Lili! Este una dintre fetele care lucrează în sala de jocuri. Dar nu am văzut-o în seara asta. Apoi nimeni nu mai rosti niciun cuvânt. Se mulțumiră să joace *Ma-jiang*, făcând schimb de piese în tăcere. De câți bani este vorba? De zece sau douăzeci de mii de yuani? puse, în cele din urmă, doamna Xia întrebarea care nu-i dădea pace.

— De mult mai mult, răspunse Mei.

— O, Doamne! exclamă doamna Xia, bătând darabana pe masă cu o piesă de joc.

— Suficient cât să cumperi o animatoare, spuse bătrânul Huang, rânjind.

Doamna Xia îi aruncă o privire tăioasă, care nu-l impresionă însă pe bătrânul Huang. Acesta continua să rânjească, ținând strâns o piesă în mâini ca și când ar fi vrut s-o zdrobească. Unchiul Ma chicotea și el.

— Haideți să bem niște ceai! spuse doamna Xia, făcându-i semn cu mâna soțului ei.

Acesta se apropie de masa lor, apoi părăsi sala de jocuri.

Doamna Xia o privi pe Mei, zâmbind, și o întrebă cu o voce onctuoasă, bine studiată:

— Ce veleități are, așadar, acest obiect de valorează o sumă atât de mare de bani?

— Este foarte vechi. Mi s-a spus că datează din timpul dinastiei Han.

— Asta înseamnă că este mai vechi decât cele din dinastia Ming, spuse bătrânul Huang, pe un ton atotștiutor, de parcă era un adevărat expert. Nu mai avem nimic de acest gen în Beijing. Revoluția culturală a distrus totul. Doar la țară mai poți să găsești lucruri de valoare.

— Mă întreb…, spuse doamna Xia, încetând să mai mute piesele de joc. Vecina Li de la etajul al doilea a adus niște antichități când s-a întors din vizita pe care le-a făcut-o unor vechi prieteni din lagărul de muncă. Nu știu dacă le-a vândut. Spui că valorează peste douăzeci de mii de yuani? Mai am niște rude în satul meu natal din sud. Mă întreb dacă au lucruri de acest gen. Își înclină capul într-o parte, împovărat parcă de amploarea gândurilor. De unde știi că sunt autentice? Și unde le vinzi?

— Magazinele din Liulichang le cumpără, răspunse Mei.

Simțea cum spiritul întreprinzător al doamnei Xia începea să prindă aripi. În ziua de astăzi, toți oamenii erau mici afaceriști. O partidă de jocuri de noroc, un troc încheiat la bursa locală și o vizită făcută rudelor sărace în speranța descoperirii unor antichități prețioase – toate făceau parte dintr-o zi obișnuită de muncă.

O chelneriță aduse un ceainic maro, din porțelan, și câteva ceșcuțe din plastic. Turnă ceai pentru toată lumea.

— Unde e Lili? o întrebă doamna Xia.

— N-a venit la muncă de câteva zile, răspunse fata.

Avea o bărbie lunguiață și un chip lipsit de expresie. Privea cruciș și își pieptănase părul negru, făcându-i cărare pe mijloc. Era foarte tânără – nu avea mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani.

La una dintre mesele de poker izbucni o ceartă. Cineva sparse o sticlă de bere.

— La dracu'! strigă altcineva.

Toată lumea încremeni. Cei doi polițiști se ridicară în picioare. Bătrânul Xia, cu chipul împietrit, se îndreptă spre scena acțiunii cu pumnii strânși. Părea că nimic nu-i mai stătea în cale atunci când se lăsa copleșit de mânie.

Mei își luă geanta de sub masă și spuse că avea nevoie la toaletă. Nimeni nu părea s-o fi auzit. Trecu prin bucătărie. Cei doi bucătari dispăruseră.

O găsi în camera de la intrare pe fata care privea cruciș. Salonul era scăldat acum într-o lumină difuză. Aceleași grupuri de bețivi ocupau aceleași mese, în compania acelorași animatoare, cărora le cântau acum îngrozitor de fals, amețiți de aburii alcoolului.

Chelneriță stătea la bar pe un scaun și își rodea unghiile cu o privire absentă.

— A izbucnit o ceartă în partea cealaltă, spuse Mei, rezemându-se de bar. Fata o privi pieziș pe Mei, fără să rostească însă vreun cuvânt. Lucrezi de mult aici?

— De doi ani, răspunse fata, fără tragere de inimă.

— Nu vrei să fii animatoare?

— Dar care e problema ta? o întrebă ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

— Niciuna. M-am gândit că ai câștiga mai bine.

— Nu am voie să beau cu clienții. Nu vezi că natura nu m-a înzestrat cu un chip atrăgător? Și oricum nu vreau să câștig bani în felul acesta – sunt murdari.

— Dar Lili? Ea vrea să câștige bani așa? o întrebă Mei, așezându-se lângă ea pe un scaun gol.

— O, da! răspunse fata. O umbră întunecată îi învălui chipul aproape imperceptibil. Îi plac banii.

— De aceea se întâlnește cu Zhang Hong?

Chelnerița încetă să-și mai roadă unghiile.

— Ești polițistă?

— Nu, spuse Mei.

Fata o privea stăruitor. Părea să se întrebe dacă s-o creadă sau nu pe Mei. Își ridică bărbia absentă.

Mei începu să numere încet trei bancnote de câte o sută de yuani, pe care le împături apoi sub forma unui sul. Fata îi urmărea degetele cu insistență.

— Unde aș putea s-o găsesc?

Chelnerița luă banii.

— Lili locuiește cu părinții. Wutan Hutong numărul șase, cum ieși de pe strada Expoziției. Urăște locul acela. Încearcă să câștige destui bani ca să se mute.

Mei notă adresa în carnețelul ei. Îi mulțumi fetei și se ridică de pe scaun.

— Domnișoară! Mei se răsuci și o văzu pe fată rezemată de bar, ținând banii în mână și mâna îndesată în buzunarul pantalonilor. Se va întoarce, ai să vezi, îi spuse ea. Întotdeauna se întoarce.

Mei așteptă ca ea să spună mai mult, dar chelnerița nu mai rosti niciun cuvânt. Își aținti în schimb privirea într-un punct mort.

19.

Începuse să bată vântul. Mei își ridică gulerul de la geacă. Felinarele fuseseră stinse, iar cablurile de deasupra se pierdeau prin întuneric. Mei străbătu în tăcere aleile înguste, trecând pe lângă clădirile abandonate, căsuțele sărăcăcioase și ferestrele luminate pe alocuri. Orașul dormea. Ajunse pe strada Lacului cu lotuși și văzu în fața ei luminile gării.

Când se urcă în mașină, scoase harta orașului și studie *hutong*-urile care dădeau în strada Expoziției, căutând Wutan Hutong.

După ce o găsi, băgă cheile în contact. Motorul zumzăi, iar micul ei Mitsubishi începu să se clatine. Mei aprinse farurile. Era ora unu fără zece dimineața. Scoase mașina din parcare și porni pe strada Lacului cu lotuși.

O luă spre nord pe strada Norilor albi și străbătu aproape un kilometru pe drumul mărginit de castani solizi și clădiri de locuințe în nuanțe cenușii. Traversă Canalul orașului[6] și ajunse în partea de vest a bulevardului Păcii eterne. Trase adânc aer în piept și repetă cuvintele în gând – pace eternă. Ce urare frumoasă și ce nume potrivit pentru strada care ducea spre Orașul Interzis! Se gândi la dinastiile înfloritoare ale trecutului. Colinda, în miez de noapte, străzile pustii ale capitalei de nord a lui Kublai Khan, cu micul ei Mitsubishi roșu, bântuită de spectrul timpului.

Douăzeci de minute mai târziu, Mei ajunse pe strada Expoziției și, de acolo, pe una dintre străduțele lăturalnice, care s-a transformat în curând într-un drum de țară neluminat. Cărarea începu să se îngusteze din ce în ce mai mult, străjuită de căsuțe joase și de tot felul de clădiri auxiliare, până când i-a fost imposibil să mai înainteze. Opri motorul și coborî din mașină.

Lumina ovală a lanternei acționa precum o lupă, dezvăluind în calea ei pietricele, ambalaje de bomboane și resturi din plastic și hârtie. La stânga ei, lângă zidul unei case, cineva vomitase. În imediata apropiere, zăceau un scrin antic, plin cu tot felul de vechituri, și două biciclete ruginite. O pereche de șosete albe flutura pe o frânghie de rufe ca niște steaguri care anunțau înfrângerea.

Mei găsi plăcuța cu numărul șase, care fusese vopsită de curând, dar fără prea multă grijă. Din cauza vântului și a ploii, poarta dublă din lemn se micșorase și se scorojise pe la margini. Mei stinse lanterna și deschise încet poarta. Aceasta scârțâi ca un om însetat care cerșește apă.

Curtea era întunecată, cu excepția unei lumini palide, care răzbătea de la o fereastră a clădirii din vest. Peste tot domnea liniștea. Probabil că lumina fusese lăsată aprinsă pentru cineva care urma să se întoarcă acasă.

Mei se retrase în tăcere, lăsând poarta întredeschisă. Nu știa dacă familia lui Lili locuia în clădirea din vest, dar ceva îi spuse să aștepte. O fiică, oricât de rebelă ar fi, nu are voie să petreacă noaptea în altă parte.

Își mută mașina de pe cărarea îngustă, staționă la câțiva pași distanță de intrarea pe Wutan Hutong și opri motorul. Reuși treptat să se obișnuiască cu întunericul. Începu să distingă anumite forme în preajma ei – un depozit înalt de un metru, construit fără autorizație, un strat de smoală ce fusese spulberat de pe un acoperiș și un copac uscat. O pagină de ziar făcea rotocoale prin aer, bătută de vânt.

Mei se gândi la mama ei, care zăcea pe un pat de spital. Se întreba cum avea să petreacă noaptea și dacă durerea o va lăsa să doarmă. Încercă să-și imagineze chipul mamei sale, dar o văzu în schimb trebăluind prin apartamentul ei, așa cum făcuse ultima dată când Mei o vizitase. Pregătise niște pește. Iar mai târziu s-au certat.

— Îmi pare rău, spuse Mei în șoaptă.

Dar mama ei era prea departe ca s-o audă.

Un taxi intră pe stradă, parcând la câțiva metri distanță. Șoferul opri motorul, dar nu și farurile, luminând astfel două siluete, una mai înaltă decât cealaltă, care ieșiră din mașină. Umbrele lor se măreau în noapte.

Era un cuplu – un bărbat și o femeie. Mei îi privi străbătând cu pași nesiguri *hutong*-ul întunecat.

Un zgomot metalic tulbură liniștea – ca acela provocat de o bicicletă care s-a prăbușit la pământ. Se auzi apoi un alt zgomot – ceva mai departe. Mei așteptă, cu ochii-n patru și urechile ciulite.

Câteva minute mai târziu, bărbatul ieși de pe străduță, clătinându-se în lumina orbitoare a farurilor. Umbra i se alungea în noapte, transformându-l într-un monstru cu un cap minuscul.

Apoi dispăru. Motorul porni. Farurile taxiului se apropiau cu repeziciune de mașina lui Mei. Ea își băgă capul sub bord.

Taxiul întoarse pe *hutong* și coti la stânga spre drumul principal. Mei îl lăsă să se îndepărteze puțin înainte de a-l urmări cu farurile stinse.

Când ajunse pe strada Expoziției, Mei aprinse farurile. Taxiul o luă spre sud, apoi spre est, îndreptându-se spre Poarta cetății gloriei, unde coti pe sub o șosea suspendată, ajungând în fața unui hotel nou construit. Pe

bannerul de deasupra intrării era scris: Bine ați venit la inaugurarea hotelului Splendour!

Taxiul intră pe aleea hotelului. Mei opri mașina lângă trotuar și stinse farurile. Văzu cum un bărbat se făcu nevăzut în hotel, clătinându-se pe picioare. O clipă mai târziu, taxiul porni din nou, cu farurile orbitoare, pe drumul străbătut de călători și visători.

Mei plecă spre casă, fericită pentru că știa unde avea să-l găsească a doua zi de dimineață pe Zhang Hong.

20.

– Îl caut pe Zhang Hong, îi spuse Mei funcționarului de la recepția hotelului Splendour.

Ea se uită la ceas. Se apropia de ora unsprezece.

— Camera 402, răspunse el, cu un zâmbet generos, dezvăluindu-și dinții albi.

— Ăsta da profesionalism! Nici nu a fost nevoie să verificați, spuse Mei, vădit impresionată.

Tânărul funcționar se înroși până în vârful urechilor și își lăsă ochii în pământ. Un tip fermecător, își spuse Mei.

— Domnișoara exagerează. Mi-aș dori să fiu atât de bun. Mi-am amintit însă numărul camerei pentru că l-a mai căutat cineva cu puțin timp în urmă.

Nu putea să fie Lili. Ea s-ar fi dus direct în camera lui.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum zece sau poate cincisprezece minute.

Cineva îl strigă.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el.

La celălalt capăt al recepției, un cuplu se certa. Femeia gesticula și își flutura mâinile prin aer.

Mei părăsi recepția și străbătu un coridor acoperit cu un covor. Era luminat ca ziua și mirosea a vopsea proaspătă. Mei chemă liftul. Acesta se auzi scârțâind undeva în interiorul zidului, apoi se opri cu o bufnitură. Mei se urcă în el.

Când ajunse la etajul al patrulea, începu să citească numerele de pe uși.

Auzi deodată niște pași repezi. Mei se opri pe loc. O siluetă trecu în grabă pe lângă ea. Nu apucă să vadă decât spatele unui bărbat care alerga pe scări.

Mei o luă la fugă. Ușa camerei 402 era întredeschisă.

O adiere blândă pătrundea prin fereastra pe jumătate deschisă, agitând perdeaua albă. Camera fusese devastată. O cuvertură cu modele florale, câteva perne și haine bărbătești zăceau aruncate pe jos. Cineva scotocise într-un geamantan, întorcându-l cu fundul în sus. Una dintre veiozele de pe noptieră căzuse pe podea. Salteaua nu mai stătea nici ea la locul ei, fiind aruncată lângă pat.

O sticlă scumpă de vin din orez *Wu Liang Ye* – Nectarul celor cinci virtuți – se vărsase pe jos, iar camera duhnea a băutură. Un pahar de porțelan se rostogolise spre fereastră, unde încremenise.

Un cadavru, îmbrăcat într-un trening nou, zăcea pe podea. Mei icni când îi văzu grimasa întipărită pe chip. Îi cursese sânge din gură și din nas. Cicatricea de deasupra ochiului, mai puțin vânătă decât restul rănilor, o privea de parcă era vie.

Își acoperi gura cu mâna. Abia mai respira. Simți deodată că nu mai avea aer. Tremura din tot corpul. Făcu un pas înapoi, lovindu-se de zid.

Auzi în depărtare motorul unei motociclete. Soarele de primăvară pătrundea prin perdeaua albă.

Mei nu-și putea dezlipi ochii de la chipul însemnat cu cicatrice. Îl găsise, în sfârșit, pe Zhang Hong, dar el nu-i mai putea răspunde la întrebări. Așa cum îl vedea acum, surprins în ultimele sale clipe de agonie, părea mic și neajutorat. Se întrebă ce păcate a comis ca să aibă parte de o moarte atât de cumplită.

Trase de câteva ori aer în piept și se îndreptă spre cadavru. Se așeză lângă el și îi atinse chipul. Era rece ca gheața.

Se ridică în picioare. Își aminti de cele două siluete întunecate luminate de farurile galbene ale taxiului din Wutan Hutong. Gândurile îi zburară apoi, în mod straniu, la bujorii din Luoyang, floarea națională a Chinei, cu petalele lor bogate, în nuanțe de galben, roz și alb. Nu a fost niciodată în Luoyang. Nu se putea gândi la nimic altceva, pentru că nu avea amintiri care să-i evoce câte ceva din orașul acela. Zhang Hong era singura ei legătură cu tărâmul îndepărtat din vest. Avea oare familie acolo? Îl așteptau să se întoarcă? Mei simți o strângere de inimă.

Se duse în baie. Cel care scotocise prin cameră își făcuse bine treaba – nimic nu a rămas necercetat. Peste tot zăceau aruncate diverse obiecte – o borsetă din piele, o periuță de dinți, prosoape, săpun, pastă de dinți, un pieptene din corn de taur, o cutie cu prezervative și o sticluță cu Ulei din cele cinci flori pentru răni și vânătăi.

Mei se întrebă ce căutase persoana respectivă.

Îi aruncă o ultimă privire bărbatului mort și se retrase, închizând ușa în urma ei. Liniștea domnea pe hol.

La recepție era zgomot. Tocmai sosiseră cinci bărbați, cu ochii congestionați de băutură, cărând plase de cumpărături. Se bucuraseră de o masă copioasă. O femeie tânără, cu picioare lungi și fustă scurtă, bătea

nerăbdătoare cu tocurile în podea, așteptând probabil pe cineva. Cei doi soți care se certau nu-și încheiaseră încă disputa, fiind acum rândul bărbatului să gesticuleze nervos.

Mei se duse la funcționarul tânăr de la recepție și îi spuse:

— Trebuie să chemați poliția.

— Poliția?

— Da. E mort.

— Cine?

— Bărbatul de la camera 402 – Zhang Hong.

Abia după zece secunde zâmbetul îi pieri de pe buze. Apoi se repezi la telefon. Veniră și alți funcționari de la recepție. Oamenii își întoarseră capetele curioși, vorbind din ce în ce mai tare. Mei îi dădu unuia din funcționari cartea ei de vizită, sugerându-i să o dea poliției.

Îl sunară pe directorul hotelului. Oaspeții se îngrămădiră în jurul recepției, dornici să afle ce s-a întâmplat.

Mei plecă în tăcere. Trebuia s-o găsească pe Lili – și asta cât mai repede.

21.

Pe bulevardul Porții cetății gloriei, Mei începu să se simtă rău. Intră pe o străduță lăturalnică și vomită. Cârduri de liceeni, îmbrăcați în treninguri albe cu paspoal roșu, se îndreptau spre casă pentru a lua masa. Ei o priveau încruntați pe Mei. În colțul străzii se afla un chioșc mic. Mei se duse acolo. Un anunț din spatele tejghelei spunea: Telefon – trei yuani pe minut. Două fete în trening se opriră în fața chioșcului ca să cumpere dulciuri. Vorbeau cu un aer arogant, dându-și ochii peste cap, râzând și ținându-se de mână de parcă erau prietene de-o viață. Mei cumpără o sticlă de coca-cola, pe care o dădu pe gât dintr-o sorbitură. Simți apoi cum starea de greață îi mai trecu puțin. După câteva minute, reuși să se urce în mașină și să meargă mai departe.

•

Ajunse apoi pe străduța îngustă Wutan Hutong. Pe parcursul zilei, abunda de viață. Bunicuțele stăteau de vorbă în timp ce își întindeau rufele la uscat. Amuțiră în clipa în care Mei trecu pe lângă ele, bocănind cu tocurile ei înalte. O femeie, care părea să aibă o sută de ani, stătea pe un scăunel din lemn, rezemată de zidul casei, singură și surâzătoare. Doi bătrâni jucau Go lângă o poartă. Trei copilași, îmbrăcați cu pantalonași de trening, se jucau în praf, deranjând furnicile care trăiau sub copacii uscați, fără să-i acorde atenție lui Mei. Flori roșii creșteau sălbatice pe acoperișurile putrezite ale caselor.

Casa de la numărul 6 era alcătuită din trei corpuri de clădire joase, care înconjurau o curte în formă de U. Cândva, aici locuise o singură familie. Acum stăteau trei familii. Clădirea din mijloc, cu fața spre intrare, era cea mai mare și, conform tradiției, aici se afla sala de primire a oaspeților. Clădirile din vest și din est erau mai mici; ele găzduiau dormitoarele.

În mijlocul curții se înălța un copac bătrân. O familie de coțofene își făcuse cuib printre crengile lui golașe. La poalele copacului, un bărbat între două vârste, ce purta niște ochelari cu rame negre, era așezat pe un scăunel din lemn, ținând în poală un lighean cu apă. Lângă lighean era o bicicletă stricată, așezată cu roțile în sus. Bărbatul ținea un tubuleț roz sub apă, încercând să descopere astfel pe unde răsuflau cauciucurile.

— Pe cine cauți? o întrebă el pe Mei.

— Pe Liu Lili.

Un minut întreg, omul o scrută cu privirea pe Mei din spatele ochelarilor săi. Îi arătă apoi, scuipând, clădirea din vest.

Mei îi mulțumi și se duse în direcția arătată. Bătu de câteva ori la ușă, zgâlțâind-o ușor. După câteva minute, o voce moale răzbătu dinăuntru.

— Cine ești?

Mei auzi niște pași care se opriră la ușă.

— Numele meu este Wang Mei. Aș vrea să vorbesc cu tine. Nu primi însă niciun răspuns. Încercă din nou: Este foarte important. Este vorba de Zhang Hong.

Perdelușele cu motive florale de la geam se dădură puțin la o parte. Doi ochi o priviră pătrunzători. Mei îi zâmbi. O clipă mai târziu, ușa se deschise.

Primul lucru care o izbi pe Mei a fost mirosul – amar și destul de puternic ca să deranjeze vecinii. Un miros pe care Mei îl cunoștea foarte bine – și care îi trezea amintiri nostalgice. Îi amintea de zilele de iarnă ale copilăriei. Mei a fost mereu un copil bolnăvicios și mama ei o ducea adesea la fitoterapeuți chinezi.

— Ești bolnavă? o întrebă Mei.

Lili se așeză lângă o masă pătrată, acoperită cu o față de masă albă, cu broderie. Purta o vestă bărbătească din lână peste o rochiță neagră, foarte scurtă. Avea părul tuns scurt și făcut permanent, iar o șuviță rebelă îi atârna deasupra ochilor. Obrajii rotofei și buzele țuguiate îi confereau un aer inocent, asemenea unui copil, dar Mei nu-i putea stabili vârsta exactă.

Lili aruncă o privire vasului din lut care fierbea pe sobă.

— O ușoară indispoziție, răspunse ea.

Un fum negru se înălța din sobă, pe lângă zid, ieșind afară printr-o ferestruică.

— Cunosc un doctor foarte bun de la Institutul Chinez de Cercetare a Medicinei, dacă vrei să mai discuți cu o voce avizată, spuse Mei.

Era arhicunoscut faptul că fitoterapeuții chinezi rareori împărtășeau aceeași opinie.

Licărul din ochii lui Lili era la fel de suav ca vocea ei.

— Te rog să iei un loc! Așadar, Zhang Hong ți-a povestit despre mine?

Nu era nici emoționată, nici nerăbdătoare. Își trecu degetele prin păr.

— Nu. Nu mi-a povestit nimic. Ești îndrăgostită de el?

Lili izbucni în râs.

— Știi că e de-o vârstă cu tata?

— Dar te simți atrasă de el.

— Nu știu. Este un aventurier. Dar se poartă frumos cu mine – mă respectă.

Își puse picior peste picior, în timp ce un șlap din plastic i se legăna prins de degete.

— Cum v-ați cunoscut?

— Dar cine ești? întrebă Lili, aplecându-și capul într-o parte și trecându-și din nou degetele prin păr. Mei îi dădu o carte de vizită, pe care Lili o citi de câteva ori. Ce fel de informații oferă un consultant?

— Oamenii îmi plătesc un onorariu ca să caut ceva sau pe cineva. De exemplu, un colecționar de antichități a apelat la serviciile mele ca să caut un obiect antic de soarta căruia Zhang Hong ar fi putut să știe ceva. Nu, nu este vorba de vasul folosit în scopuri ritualice din perioada dinastiei Han.

— Și ce ți-a spus?

— N-am apucat să-l întreb.

Lili se juca cu cartea de vizită, zâmbind:

— A pierdut toți banii pe care i-a câștigat de pe urma vasului antic. Îți vine să crezi?

— Ce-a făcut? întrebă Mei, uluită.

— Am jucat pe mize mari la un cazinou din Orașul de Vest. A avut ghinion. Oricum, nu-mi fac griji, pentru că mi-a spus ieri că se va îmbogăți din nou, spuse Lili, jucându-se cu florile de plastic din vaza de pe masă. La „Norocul îți surâde”, a câștigat de câteva ori. Și de fiecare dată când s-a întâmplat așa, am mâncat la restaurante scumpe și apoi m-a dus la cumpărături. Discuția despre jocurile de noroc i-a reamintit probabil de ceva, pentru că se ridică deodată în picioare. Scuză-mă o clipă! spuse ea, dispărând după o draperie albastră, unde se afla probabil dormitorul ei.

Când Lili se întoarse, ținea în mâini un pachet de țigări și o brichetă. Se opri lângă sobă și ridică vasul din lut cu un vătrai. Apoi, cu același vătrai, luă un capac greu, din fier, și îl puse deasupra ochiului de sobă. Îl potrivi cu vătraiul până când se așeză cum trebuie. Apoi puse deasupra vasul din lut.

— Hai să ieșim afară! Abia aștept să trag un fum, spuse ea. Părinții nu mă lasă să fumez în casă. Afară, se rezemă de cadrul ușii și scoase rotocoale de fum. Știi pentru ce este leacul acesta? întrebă ea deodată. Mei îi scrută chipul lui Lili, întrebându-se câți ani avea. Pentru problemele feminine. Am niște crampe cumplite când îmi vine ciclul – atât de cumplite încât uneori

îmi vine să mor. Este un chin care nu se mai sfârșește. De aceea lipsesc de la muncă patru sau cinci zile pe lună. Acum însă nimeni nu mai face caz de asta.

— Te-ajută cu ceva leacul ăsta?

— Sper că da. Este a cincea doză pe care o iau. Mi se pare că durerea se mai diminuează, dar nu sunt sigură. Uneori, îmi provoacă greață. Fitoterapeutul spune că este o reacție la care trebuie să mă aștept. Se uită la copacul din mijlocul curții. Îl vezi pe bărbatul acela de acolo? Nu mai lucrează de foarte mult timp. Și toată ziua nu face altceva decât să piardă vremea și să mă spioneze. Ea îi aruncă bărbatului o privire ostilă, iar el se întoarse repede cu spatele. La ce te uiți, mizerabilule? îi strigă ea. Mă consideră o târfă, îi explică ea lui Mei. Apoi îi strigă din nou bărbatului: Cel puțin, eu nu o las pe soția mea nemâncată! Alerg după bani, firește, îi spuse apoi lui Mei. Privește locul acesta! Nu avem gaze, apă curentă sau căldură! Ce să mai vorbesc de intimitate? Casa e plină de vechituri. Îți jur că nu voi trăi niciodată ca părinții mei. Ies în oraș cu clienții de la „Norocul îți surâde”. Ne ducem la restaurante și cluburi de noapte luxoase. Trase cu poftă fumul în piept, apoi îl suflă afară, creând rotocoale de fum. Și părinții mei mă consideră o târfă, continuă ea. Și animatoarele de la „Norocul îți surâde” le împărtășesc părerea. De parcă ele ar fi mai bune. Care e diferența dintre noi? Și ele permit bărbaților să le cumpere băuturi și să le atingă. Își ținea ochii larg deschiși. Vorbea cu certitudinea unui adolescent care tocmai a descoperit semnificația iubirii. De ce mi-aș bate capul să câștig bani pentru patronii localului?

Vocea ei caldă, precum a unui copil, rămase suspendată în aer ca rotocoalele de fum.

Mei nu spuse nimic, așteptând ca fata să-și continue șirul gândurilor. Pentru că nu mai rosti niciun cuvânt, Mei rupse tăcerea:

— Zhang Hong susținea, așadar, că se va îmbogăți din nou. Ți-a spus cumva de unde aveau să provină banii?

Întrebările erau lipsite de menajamente, dar Mei avea nevoie de niște răspunsuri.

— Ce bani? întrebă Lili, lăsându-și privirea în pământ. Până atunci se uitase la cuibul din vârful copacului. Mă spionezi cumva? spuse ea apoi, scrutând-o pe Mei cu ochi pătrunzători de parcă n-o văzuse niciodată până atunci. Mei făcu un pas înapoi. Remarcă deodată ceva sinistru și întunecat în ochii lui Lili, ceva ce nu se potrivea deloc cu chipul ei inocent, ca de

copil, cu obrajii trandafirii. Nu-ți face griji! Se va îmbogăți din nou și va împărți banii cu mine, spuse Lili, aplecându-se spre Mei. Ochiul de jad, șopti ea.

Trase din nou din țigară și începu să se clatine. Își încolăci părul ondulat pe degetul arătător. Privirea i se împăienjeni și începu să chicotească.

Mei se întrebă pentru ce lua de fapt leacul. Ceva nu era în regulă cu fata asta.

Bărbatul de lângă bicicletă încălzea niște clei la flacăra unui arzător. Fumul negru și subțire emana un miros înțepător.

Mei ieși din curte, pășind pe aleile zgomotoase, străjuite de frânghii pentru rufe, unde viața își urma făgașul normal.

22.

Mei sună la birou din mașină. Gupin îi spuse că o căutase doamna Fang de la Biroul de înmatriculare a vehiculelor.

— Te roagă s-o suni tu, îi spuse el.

Fang Shuming vorbea pe un ton precaut la telefon.

— N-ai vrea să ne întâlnim? E mai bine să vorbim între patru ochi.

Mei simțea că Shuming descoperise ceva. Căzură de acord să se întâlnească după serviciu în parcul Celor o mie de izvoare.

•

În țarc, un bărbat cu barbă încerca să înalțe un zmeu. Își umezi degetul arătător și îl ținu în vânt. Apoi începu să alerge cu zmeul, de fiecare dată dintr-un unghi diferit. Mei privea din pavilion zbaterile zadarnice ale zmeului.

Pe stradă, zgomotul traficului era asurzitor. Oamenii se îndreptau spre casă pentru a lua masa. Autobuzele înțesate până la refuz străbăteau strada în lung și-n lat.

Mei se gândi la Zhang Hong. Poate că la un moment dat a călătorit și el cu un autobuz ca acesta. Poate că a trecut pe lângă un asemenea parc. Poate că a văzut din autobuz hotelul Splendour, i-a plăcut cum arată și s-a mutat acolo după ce-a obținut banii. Acum, însă, zăcea mort pe o masă la morgă. Fusese ucis de o bandă de răufăcători de la cazinou? A fost implicat într-o confruntare? A fost otrăvit? Pentru ce?

Mei se gândi apoi la Lili, care avea mintea unei adolescente de paisprezece ani și trupul unei fete de douăzeci. Părea să nu realizeze cât de departe a mers sau unde îi era locul în lume.

Doi tineri – lucrători migranți, fără îndoială – stăteau pe una din băncile de piatră din scuar. Fata își ținea capul pe genunchii prietenului ei. Părea istovită. Puloverul mulat pe care îl purta i se ridicase deasupra abdomenului, dezvăluindu-i burta goală. El părea să fi ieșit tocmai atunci de la muncă – lucra probabil la bucătăria unui hotel sau a unui restaurant. Se sărutau uneori, nu cu pasiune, ci cu durere. Doi pensionari își făceau plimbarea zilnică prin scuar, aruncându-le priviri dușmănoase tinerilor.

La câțiva pași distanță, o vrăbiuță sărea nepăsătoare pe o cărare pavată cu pietre, căutând ceva de mâncare. Vântul se mai domolise puțin, iar aerul

devenea din ce în ce mai rece. O aromă de cuișoare scălda amurgul ca un strop de culoare într-o apă limpede ca cristalul.

Se auziră deodată în depărtare niște sunete stridente de tobe și talgere. Mei asculta cum zgomotul se apropia. Apăru apoi o procesiune de dansatori *Yang Ge* – bărbați și femei de cincizeci sau șaizeci de ani, machiați țipător. Dansatorii purtau pantaloni largi din mătase și cămăși cu mâneci bufante. Își mișcau frenetic picioarele încălțate în șosete albe și pantofi negri, din pânză. În timp ce înaintau, dădeau din cap și își fluturau exuberanți batistele roșii de mătase. Chipurile lor radiau de fericire.

Yang Ge a fost inițial un dans popular, pe care țăranii îl executau în jurul focurilor în aer liber, în sate sau pe câmpuri. Era închinat naturii și evoca legănatul florilor în vânt și bătaia aripilor păsărilor. Armata de eliberare a poporului a impus dansul *Yang Ge* în marile orașe. Mai târziu, în perioada sinuoasă a revoluției, *Yang Ge* a fost transformat într-o formă de artă. Dar după moartea președintelui Mao, *Yang Ge* a fost din nou dat uitării, devenind apanajul oamenilor de la țară. Cei de la orașe au adoptat dansurile de societate, elegante și occidentale. Ling Bai și vecinii ei au luat lecții de dans la Centrul de activități patriotice. Mei a învățat foxtrot la cantinele studențești, transformate în săli de dans în serile de duminică. Lu a fost campioană la concursurile de dans clasic organizate de Liga studenților. Apoi, anul trecut – nu se știe cum sau de ce – *Yang Ge* a prins din nou aripi. Dintr-odată, cetățenii au început să organizeze sute de parade *Yang Ge* pe străzile din Beijing, provocând haos în trafic.

Oamenii se opriră să-i privească pe dansatorii *Yang Ge*. Unii îi arătau cu degetul și râdeau. Câțiva adolescenți, îmbrăcați în trening, care se îndreptau spre casă după o partidă de fotbal, îi studiau în tăcere, în timp ce pe chipul lor citeau repulsie și groază.

O femeie corpolentă, care împingea o bicicletă Flying Pigeon, își croia drum spre pavilion. Era evident că își alesese cu multă grijă ținuta: eșarfa de mătase se asorta cu jacheta și purta pantofi din piele care o făceau să arate cu zece ani mai tânără. Își parcă bicicleta lângă pavilion și urcă treptele din piatră. Vântul nu reușea să-i clintească nici măcar un fir din părul făcut permanent.

— Trec pe aici în fiecare zi, dar nu m-am oprit niciodată, spuse Shuming, aranjându-și jacheta albastră de lână. Dumnezeule, poți să vezi totul de aici!

— Îmi pare bine să te văd, Shuming. Arăți minunat.

Mei se ridică în picioare ca să-și întâmpine prietena. O ajutase pe Shuming să divorțeze.

— Da' de unde! Nici nu aș avea cum! Sunt prea ocupată la serviciu, răspunse Shuming, așezându-se pe o bancă. Știi că în fiecare lună trebuie să rezolvăm zece mii de cereri pentru numere de înmatriculare în Beijing? Ar trebui să existe o listă de așteptare. Nu mai facem față – nici noi, nici străzile orașului. Scoase un șervețel și își șterse nasul, cu obrajii îmbujorați de la efort. Dar mă simt bine, mult mai bine decât atunci când eram căsătorită cu nenorocitul ăla. Și pentru asta ție trebuie să-ți mulțumesc, continuă ea, privind-o pe Mei și zâmbind. La un moment dat, m-a stresat ideea că voi fi din nou singură, dar îmi place – ador libertatea pe care o am acum. Cred că divorțul îmi prieește. Am învățat ce înseamnă respectul de sine. Izbucni în râs și se întoarse ca să-i privească pe dansatorii *Yang Ge* care defilau, în costumele lor, prin fața pavilionului. Uită-te la doamna aceea grasă, care seamănă cu mine! Privește cât de repede dansează! Oamenii nutresc convingerea ridicolă că persoanele corpolente sunt lente și stângace în mișcări. Nu este adevărat. Unii sunt foarte agili. Și știi de ce? Pentru că avem o energie debordantă pe care o datorăm faptului că mâncăm foarte mult, spuse Shuming, râzând ca un bărbat.

— Ce nu puteai să-mi spui la telefon? o întrebă Mei.

— Am aflat al cui este numărul de înmatriculare pe care mi l-ai dat să-l verific. Acel Audi aparține Ministerului Securității Statului.

— Serviciilor secrete?

Ministerul Securității Publice, unde a lucrat Mei, găzduia sediul poliției, echivalentul Scotland Yardului. Să lucrezi însă în cadrul Ministerului Securității Statului era cu adevărat un privilegiu, deoarece aici își aveau sediile poliția secretă și serviciile de spionaj – KGB-ul chinezesc.

Shuming ridică din sprâncene și dădu din cap cu o expresie atotștiutoare.

Mei rămase fără grai. Bunicul Wu se întâlnea cu o persoană care lucra în cadrul serviciilor secrete? Mei se întreba cine era în realitate acest comerciant de antichități.

— Ai putea să afli cui i-a fost predată mașina? întrebă Mei.

— Din sistemul nostru, nu. Predarea automobilelor oficiale este o problemă internă de care se ocupă numai ministerul. Mei era dezamăgită. Shuming se apropie de ea și îi spuse în șoaptă: Nu știu la ce caz lucrezi sau ce încerci să faci. Dar te rog să ai grijă, Mei! Se ridică în picioare ca să plece. La revedere. Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă!

Coborî treptele și în curând se pierdu în zare cu tot cu bicicleta ei.

Mei își croi drum prin parc. Traficul nu mai era atât de aglomerat pe strada Celor o mie de izvoare. Un șirag de felinare strălucea ca un colier de perle. Fumul se înălța din coșurile restaurantelor abia construite. În aer plutea miros de untură topită în sos cu zahăr și condimente.

O femeie cu un chip respingător sări de pe scăunelul pe care stătea când o văzu pe Mei intrând în parcare. În afară de Mitsubishi-ul roșu al lui Mei și de un autocar albastru, parcarea era goală.

— Ai spus că lași mașina aici doar pentru scurt timp! răbufni femeia, îndreptându-se spre ea cu o plasă mare de pânză. Avea mâinile arse de soare, străbătute de vene proeminente, pe care le ținea îndoite ca niște gheare. Te costă cinci yuani în plus! spuse ea pe un ton aspru, țintuind-o cu o mână.

— Dar parcarea e goală! protestă Mei.

— Goală sau nu, asta nu e treaba ta! Ți-am făcut o favoare.

Mei scoase o bancnotă de cinci yuani și o îndesă în mâna femeii. Era prea obosită ca să se mai certe.

23.

Se lăsase întunericul când Mei ajunse acasă.

O sună pe mătușa ei.

— Starea surioarei mele este cam aceeași. Uneori, este lucidă și atentă, alteori, confuză. Nu a mâncat nimic de trei zile, așa că doctorul i-a băgat perfuzii. A primit câteva vizite. De dimineață, a venit directorul Afacerilor tovarășilor vârstnici de partid. S-a interesat de starea ei și a discutat cu doctorul. A spus că instituția lor va încerca să acopere costurile medicale. Apoi, a mai venit cineva – un tip pe nume Song Kaishan. S-a prezentat ca fiind un vechi prieten.

— A văzut-o pe mama?

— Surioara mea nu dormea atunci, așa că au discutat puțin, cam zece minute.

— Despre ce?

— Nu știu, răspunse mătușa ei. A vrut să-i vorbească între patru ochi. Mai târziu, a venit și unchiul tău Chen. Surioara mea dormea, așa că am conversat eu cu el puțin. Mi-a spus că îl cunoaște pe domnul Song.

— Cine e individul ăsta? De ce vine deodată s-o vadă pe mama?

— Este un vechi prieten, răspunse repede mătușa ei. Tu te simți bine?

— Cred că da. Lucrez la un caz. Mă ajută să mă gândesc la altceva. Mei făcu o pauză, străfulgerată de un gând. Lu a vizitat-o pe mama? Am stabilit să vină ea astăzi.

— N-a putut. A sunat ca să-mi spună că a reținut-o ceva important.

— Vrei să vin eu ca să te mai odihnești și tu?

— Nu e cazul, răspunse mătușa ei. Infirmiera pe care ați angajat-o petrece cele mai multe nopți la spital.

După câteva minute, închiseră telefonul.

Mei se duse la baie, se spălă pe dinți, își clăti fața cu apă și se șterse cu un prosop. Își dădu apoi cu cremă de noapte și se cuibări sub pilota umplută cu pene. Voia să se încolăcească precum o pisică și să se lase purtată pe aripile viselor.

Zgomotul puternic al străzii persista. De obicei, exact când era pe punctul de a adormi, o trezea motorul unei motociclete.

Se întoarse pe o parte, cufundându-se în perna moale și, după un timp, adormi adânc.

Apoi sună telefonul.

Dar cum putea să sune? Era convinsă că l-a închis.

Se ridică din pat și se duse în sufragerie, unde, pe măsuța de lângă canapea, se afla telefonul.

— Alo! Nu-i răspunse nimeni. Alo! Din nou tăcere. Cine sunteți? strigă ea.

Se auzi un clic, apoi veni tonul.

Mama a pățit ceva, își spuse Mei, înspăimântată. Trebuia să se ducă la spital. O luă la fugă, dar căzu în genunchi. Cineva o lovi în cap cu o bâtă. Auzi apoi un ciocănit, care se tot repeta. Mei deschise ochii, ca o căprioară surprinsă de farurile mașinilor. Era udă de transpirație, iar inima îi bătea cu putere. Ciocănitul nu înceta. Cineva bătea la ușă.

Mei se ridică din pat și aprinse lumina. Văzu pe ecranul ceasului deșteptător că era 23:55. Gemu și își căută șlapii din plastic pe care îi aruncase din picioare cu două ore mai devreme.

— Cine e? întrebă ea.

Răsuci cheia în broască și deschise ușa încet. Era Sora Hui, care o privea mânioasă, cu gura căscată.

— Unde ai fost? De două zile încerc să te găsesc. N-ai primit mesajele mele?

— Robotul e stricat.

— Și ce faci? o întrebă Sora Hui, privind-o pe Mei, îmbrăcată în pijama.

— Dorm.

— Dar e vineri seara!

Sora Hui era machiată strident. Avea sprâncenele conturate cu rimei. Își fardase obrajii în nuanțe trandafirii și își dăduse pe buze cu un ruj roșu; se murdărise ușor de ruj în colțul gurii. Fruntea îi strălucea. Purta pantaloni din satin de culoare portocalie și o cămașă cu guler mandarin, cu manșete roșii, brodate. Parfumul ei o învălui pe Mei ca un val.

— Trebuie să vii imediat cu mine, spuse Sora Hui, intrând înăuntru.

— Unde?

— La petrecere.

Mei închise ușa și apoi o conduse pe prietena ei în sufragerie.

— Dar n-am chef de petrecere. Sunt obosită. Am avut niște zile foarte grele.

— Prostii! Trebuie să vii. I-am promis lui Yaping că te aduc.

Sora Hui se rezemă de spătarul canapelei.

— Ce tot spui? îngăimă Mei, încremenind pe loc.

— Yaping a venit la Beijing în interes de serviciu. Ne întâlnim cu toți colegii de clasă la hotelul unde s-a cazat. A divorțat. Mei simțea cum se sufocă. Nu putea să rostească niciun cuvânt. Nu mai sta pe gânduri! Du-te și îmbracă-te! Sora Hui scoase o trusă de machiaj și o deschise, împrăștiind în jur un praf colorat. Grăbește-te! strigă ea.

Mei se duse în dormitor. Se simțea amețită. Gândurile i se învălmășeau în cap ca norii de furtună. „Yaping este la Beijing.” Chiar dacă repeta aceste cuvinte, încă nu-i venea să creadă că era adevărat. Totul părea o glumă. Cineva se juca cu mintea ei. Se uită de jur împrejur. Nimic nu se clintise de la locul lui. Coșulețul cu trusele de machiaj se afla lângă chiuvetă; săpunul roz stătea în savoniera lui albă din porțelan. Își surprinse în oglindă chipul – pistruiat ca întotdeauna, dar puțin mai palid.

Se spălă pe față cu apă rece. Era plecat de nouă ani. I-a ars toate scrisorile. A încercat să-l uite. Nu a fost ușor. Uneori, îi invada gândurile. Și-a imaginat cum ar fi să-l reîntâlnească într-o bună zi, în viitorul îndepărtat, când amândoi vor avea părul nins. Și-a imaginat că – atunci când îl va reîntâlni – va fi calmă și tolerantă. Acum însă se întorsese pe neașteptate și era din nou singur. Ce s-a întâmplat? Întrebările nu-i dădeau pace. Era trist? Se schimbase? O va recunoaște? Dar ea îl va recunoaște? Ce-și vor spune unul altuia? Mai era ceva de spus?

Un vârtej de sentimente puse stăpânire pe sufletul ei, tulburându-i gândurile. Nu voia să se ducă la petrecere. Se simțea rănită, umilită. Nu voia să-i dea de înțeles că era tot singură, îndrăgostită încă de el. Însă, își dorea să-l revadă și să-i audă vocea, chiar dacă numai pentru o seară.

Mei clătină din cap. Își dădu cu fard, se îmbrăcă și se duse în sufragerie.

— De ce-ai stat atât? se plânse Sora Hui. Să mergem! Ne așteaptă mașina.

Coborâră. Un Mercedes-Benz negru era parcat în fața clădirii. Șoferul ieși din mașină și le deschise portiera doamnelor.

— Doamne Dumnezeule, ce e asta? întrebă Mei, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Sora Hui era lector la Universitatea Peking. Soțul ei, inginer, nu era nici el un magnat.

— Yaping a trimis mașina pentru tine.

24.

De pe bancheta din spate a mașinii, Mei privea cum străzile se perindau prin fața ei. Părea o trecere în revistă a anilor. Felinarele se apropiau, scăldând-o în lumina lor gălbuie, ca apoi să dispară deodată, lăsând în locul lor umbre întunecate și secrete pierdute.

Ca orice alt oraș, Beijingul părea mult mai romantic noaptea. Clădiri de birouri nou-construite luminau cerul, răspândind în jur vise și iluzii. Ferestrele luminate ale apartamentelor mici cât cutiile de chibrituri semănau cu niște cuibușoare de nebunii, pline de dragoste și tandrețe. Ultimii vânzători ambulanți își împachetau marfa și își strângeau sobițele și scaunele din lemn, îndesându-le în cărucioare, pe care le împingeau apoi spre cămăruțele mizere, pline de șobolani, unde locuiau împreună cu alți lucrători migranți. Chipurile li se luminau la gândul căminelor calde din ținuturile lor natale. Autobuzele pe jumătate goale străbăteau, parcă nostalgice, străduțele înguste. Noaptea părea să șteargă, cu o baghetă magică, sluțenia lumii pentru ca dragostea și dorul să-și facă loc în sufletul oamenilor.

— Am încercat să te sun mai devreme, sperând că vei veni să iei masa cu noi, îi spuse Sora Hui lui Mei. Toată lumea întreba de tine. Toată lumea, cu excepția lui Yaping. Mei privea luminile gălbui ce treceau în fugă prin fața ei. Mergeau mai repede acum. După masă, continuă ea, unii dintre colegii noștri au plecat. Aveau fie un drum lung de parcurs până acasă, fie trebuiau să-și ia copiii de la bunici, fie aveau alte motive. La sfârșit am rămas numai cinci. Am observat că Yaping devenea din ce în ce mai agitat, ca o furnică pe o sobă fierbinte. Așa că i-am promis că te voi aduce chiar eu la petrecere. Mi-a oferit mașina și șoferul lui personal. Îi pare bine că ne-am reîntâlnit cu toții, dar singura persoană pe care vrea cu adevărat s-o vadă ești tu, te asigur de asta.

— Exagerezi, ca de obicei, spuse Mei, pe un ton neutral. S-a căsătorit cu altcineva, ai uitat?

Mașina ieși de pe șoseaua de centură, întâlnindu-se la capătul străzii cu alte mașini, dar și cu câțiva biciclești.

— Știam că vei veni, spuse Sora Hui. Aveai nevoie doar de cineva ca mine care să-ți dea un impuls.

Mei se întoarse spre prietena ei, al cărei chip era scăldat pentru o clipă în lumina felinarelor, ca apoi să se cufunde în întuneric, doar ochii strălucindu-i ca doi licurici.

•

Toate cele șapte etaje ale hotelului Great Wall Sheraton erau scăldate în lumini de cristal, în nuanțele chihlimbarului, care se revărsau până în atrium. Înăuntru, între două coloane uriașe, lifturile din sticlă se înălțau spre cer ca niște torțe aprinse. Pe podeaua din marmură, rece și lucioasă ca oglinda, cânta o formație de jazz. Oameni de afaceri în costume negre și turiști în ținute lejere beau cocteiluri, stând relaxați în fotolii comode.

Când Sora Hui o conduse în foaierul hotelului, Mei simți toate privirile îndreptate spre ea. În ciuda faptului că îmbrăcase cea mai frumoasă ținută de seară pe care o avea, nu se simțea deloc în largul ei. Rochia purpurie, din cașmir, cu guler rotund, ca o tunică, pe care o purta, nu provenea nici de la Lufthansa Centre și nici nu era importată din Hong Kong, Japonia sau Coreea de Sud. O cumpărase de la magazinul Wang-fujing, unde găsea haine din cașmir de cea mai bună calitate la prețuri accesibile. Din nefericire, magazinul nu și-a mai modernizat colecțiile din 1982. Acest lucru nu a deranjat-o până atunci; acum însă se simțea vădit stânjenită de ținuta ei.

Sora Hui o conduse spre clubul Nopților de pasiune. Trecură printr-o discotecă înțesată până la refuz de oameni aflați în căutarea plăcerilor. Luminile cu laser scăldau ringul de dans, conferind dansatorilor atitudini și expresii ciudate.

Își continuară drumul, lăsând muzica în urma lor. Cotiră și ajunseră pe un coridor îngust. Un covor lung se întindea în depărtare.

Pășiră pe el până la capătul holului, ajungând la ultima ușă de pe partea stângă.

Camera mirosea a tutun și băutură. Mei văzu câteva siluete. Doi oameni stăteau cuibăriți pe o canapea într-un colț. O fată îmbrăcată într-o rochie albastră *Qi Pao* se aplecă deasupra aparatului de karaoke, crăpăturile laterale ale fustei dezvăluindu-i picioarele albe. Un bărbat cânta la microfon. Altul ținea o sticlă de bere într-o mână, iar cu cealaltă dirija.

— Ia te uită cine a venit! strigă Sora Hui.

Dirijorul rămase cu mâna ridicată în aer. Cuplul din colț se ridică în capul oaselor. Cântărețul se opri și se întoarse. Două șuvițe, ude de sudoare, îi

cădeau pe frunte. Cămașa albă pe care o purta avea doi nasturi descheiați, dezvăluindu-i trupul armonios.

Privirile li se întâlniră.

Yaping veni spre Mei, ținând încă microfonul în mână. Monitorul aparatului de karaoke reda în tăcere cuvintele unui cântec de dragoste.

— Bună, spuse el. Mei își aminti glasul lui tandru, care cândva, cu mult timp în urmă, i-a furat inima. Hai să te așezi undeva! continuă el, oferindu-i mâna. Mă bucur să te revăd.

Mei nu-l luă de mână. Se îndreptă în schimb spre canapeaua din piele crem, evitându-i privirea. Apoi îl salută pe dirijor, care se așezase să bea bere și să fumeze. Îi salută, de asemenea, pe bărbatul zvelt din colț și pe prietena lui adolescentă, cu părul gelat, aranjat sub formă de țepușe, pe care el i-o prezentă ca fiind prietena lui. Mei nu-l mai văzuse pe Liang Yi de ani de zile. Era încă răvășitor de chipeș și juca, în continuare, rolul de playboy.

— Soră Hui, îți rămân dator, îi spuse Yaping, întorcându-se spre ea cu un zâmbet pe buze. Ce vrei să-ți ofer de băut? Dar de mâncare? Înainte ca ea să-i răspundă, se întoarse spre fata care mânuia aparatul de karaoke, spunându-i: Domnișoară, ați putea să ne mai aduceți un platou cu fructe și specialitatea casei – limbă de rață? Și mai vrem niște bere și vin.

Chelnerița își undui talia zveltă și se îndepărtă.

Deodată, o ușă se deschise și din baie răbufni vocea răsunătoare a lui Guang.

— Mii de draci, nu vrea să iasă! Era ud leoarcă pe piept. Ținea în mână o cămașă albă care devenise roz. Scrută camera cu privirea. De ce e atâta liniște? De ce nu cântați? strigă el, cu chipul și ochii congestionați.

— O, Guang, ești beat! țipă Sora Hui.

— Nu, duhnesc doar a băutură, răspunse el râzând, țintuind-o cu un deget. Când o văzu pe Mei, se îndreptă, clătinându-se, spre ea. Mei, nu afișa privirea asta condescendentă! Te-ai lăsat așteptată, după sute și mii de telefoane. Tot cu nasul pe sus ești, ai?

Yaping îi puse mâna pe umăr.

— Las-o baltă! îi spuse el încet.

Guang îi făcu cu mâna de parcă i-ar fi zis: „Da, știu”. Apoi își întinse picioarele lungi, oftând cu tristețe.

— Hei, nu mai petrece nimeni aici? exclamă Sora Hui. Cine vrea să cânte cu mine? Guang, hai să facem un duet!

Invitația ei îl înveseli imediat pe Guang. Se duseră la aparat ca să aleagă un cântec.

Două chelnerițe aduseră tăvi cu mâncare și băutură: castronașe cu nuci, pepene, ananas, căpșuni și platouri cu preparate reci. Chelnerițele purtau rochii identice *Qi Pao* și împărțeau în stânga și-n dreapta zâmbete generoase. Una avea părul lung și era înaltă și frumoasă. Cealaltă avea părul scurt și era o prezență cât se poate de obișnuită.

— Tot nu bei bere, nu-i așa? o întrebă Yaping pe Mei, zâmbind și așezându-se lângă ea.

Părea să-i atingă respirația caldă. Trăsăturile sale, aproape neschimbate, purtau amprenta maturității.

— Nu, nu beau, răspunse Mei, întorcându-i zâmbetul.

Gheața s-a topit.

Sora Hui și Guang erau vechi parteneri de scenă, participând împreună la multe competiții studențești. Nouă ani mai târziu, cântau la fel de frumos.

Yaping îi turnă lui Mei un pahar de vin roșu.

— Sper să-ți placă. Din păcate, nu există o varietate prea mare de vinuri aici, spuse el, părând să-și ceară scuze, de parcă era vina lui pentru că nu-i putea oferi ceva mai bun. Mei luă o înghițitură și puse paharul pe masă. Nu obișnuia să bea nici vin. Am fost surprins să aflu că acum lucrezi ca detectiv particular.

— De ce? Nu pot să fiu detectiv? întrebă Mei, cu ochi scăpărători.

— Nu, n-am vrut să spun asta. N-o lua ca pe o critică! Pe de o parte, sunt convins că ești un detectiv foarte bun – inteligent și extrem de rațional. Dar pe de altă parte, nu te-aș fi crezut în stare să scormonești în viața oamenilor. La școală, erai extrem de retrasă și părea să nu te intereseze ce se petrece în jurul tău. Foarte multe persoane te considerau arogantă. Eu te-am considerat doar solitară, bucuroasă în propria ta companie. E o descriere corectă? Mei ridică din umeri. Ce te-a determinat să devii detectiv particular? întrebă Yaping, alegând pentru ea câteva sortimente de preparate reci.

— Mi s-a părut un lucru cât se poate de firesc. Am lucrat în poliție. Când am plecat din minister, m-am gândit să fac aceeași muncă pe cont propriu.

— De ce-ai plecat din minister?

— E o poveste lungă, despre care nu am chef să vorbesc, bine?

— Înțeleg, răspunse Yaping. Vinul roșu și limba de rață marinată se îmbinau de minune. Yaping se apropie și mai mult de ea. Povestește-mi mai mult despre munca ta! Ce faci mai exact? Asculți convorbirile oamenilor?

Mei izbucni în râs.

— Nu, este ilegal. Dar și agențiile de detectivi particulari sunt ilegale. Găsim o cale de mijloc. Îi urmăresc uneori pe oameni. Folosesc camere de luat vederi și aparate de fotografiat.

— A, fotografia! Mi-aduc aminte că îți plăcea să fotografiezi natura. Dar mama ta nu era deloc încântată. Ar fi vrut să interacționezi mai mult cu oamenii.

Cuvintele lui îi tulburară liniștea, ca o piatră care cade în apă și stârnește valuri-valuri. Îl auzi deodată pe Guang. O cuprinsese cu brațul pe chelnerița ce nu-ți atrăgea cu nimic privirile și cânta, răcnind cât îl țineau plămânii. Îi sună, nu pentru prima oară, telefonul pe care îl lăsase pe canapea. Soția lui era probabil supărată. Sora Hui purta acum o discuție aprinsă cu dirijorul. Playboy-ul și prietena lui își reluară partida de giugiuleli și mângâieri.

Yaping nu observă că Mei nu mai avea aceeași stare de spirit.

— Îți amintești drumețiile pe care le făceam prin munți ca să fotografiezi fauna sălbatică? Erai atât de încântată încât nici nu-mi mai acordai atenție. Și picnicurile noastre… Ne umpleam termosurile cu sucuri carbogazoase. Băuturile alea nu aveau niciun pic de suc natural, nu-i așa? Erau chimicale toxice. Dar mi-e dor de gustul lor. Le-am tot căutat de când am venit, dar se pare că nu se mai produc.

Sosi ceaiul, însă Mei își pierduse pofta de mâncare.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec acasă, spuse ea tristă. Simțea cum singurătatea îi apăsa tot mai greu pe umeri. Mama este la spital. Trebuie să mă duc la ea dis-de-dimineață.

— Ce s-a întâmplat?

— A suferit o comoție cerebrală. Doctorii spun că s-ar putea să nu-și mai revină.

— Îmi pare foarte rău. N-am știut.

— Aș vrea să mai stau și să depănăm amintiri, dar…, spuse ea, fluturându-și genele lungi.

În viață trebuie să iei adesea decizii dificile.

— Te conduc acasă, spuse Yaping, ridicându-se în picioare.

— Nu. Nu poți să-ți părăsești prietenii. Au venit special să te vadă.

— Atunci ia mașina mea! Te duce șoferul meu.

El îi oferi mâna, iar ea o acceptă. Când se uită în ochii lui, simți cum puterile o părăseau. Atingerea mâinii lui era caldă și ademenitoare.

— Pleci deja? întrebară Sora Hui și dirijorul, ridicându-se în picioare.

— Mama lui Mei este foarte bolnavă. Trebuie să se ducă la spital de dimineață, le explică Yaping.

Playboy-ul și iubita lui își întrerupseră partida de sărutări doar atât cât să-și ia la revedere de la ea. Guang era o cauză pierdută, ținând-o strâns în brațe pe chelneriță, cântând și țipând.

Yaping o rugă pe chelnerița cu părul lung să-i spună șoferului să tragă mașina în fața hotelului. După ce le comunică prietenilor săi că se va întoarce în curând, îi luă haina lui Mei și plecară împreună.

Discoteca se închisese, petrecăreții dispăruseră, iar holul era gol. Mergeau unul lângă altul.

— Mă întorc în America mâine-seară. Am putea să ne mai vedem?

— Nu știu.

— Lasă-mă să te conduc mâine la spital!

— Am mașină.

Merseră în tăcere un timp, apoi ajunseră în atrium. Mei pășea făcând zgomot cu tocurile ei înalte pe podeaua din marmură. Lifturile din sticlă se odihneau la parter. Spațiul gol era luminat ca un palat de cleștar.

— Vreau să-ți explic de ce m-am căsătorit, spuse Yaping în cele din urmă.

Rostea cuvintele cu multă grijă. Părea să fi repetat această replică de multe ori înainte. Se stăpânea cu greu să nu-și descătușeze tainele sufletului.

— Nu ai ce să-mi explici, spuse ea.

— Ba da. Aștept de foarte mult timp clipa aceasta. M-am gândit să-ți scriu. Aerul se răcise. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor. Șoferul o aștepta cu mănușile lui albe. Îmi pare bine că te-am revăzut, continuă Yaping.

— Și mie.

Mei se urcă pe bancheta din piele a mașinii, care părea rece la prima atingere.

•

— Vreți să ascultați niște muzică, domnișoară? întrebă șoferul.

Treceau pe lângă vilele din cartierul rezidențial locuit de diplomații străini. Steagurile nu mai fluturau în vânt, luminile erau stinse, iar paznicii dormeau.

— Da, te rog, răspunse Mei, rezemându-se de spătarul banchetei și închizând ochii.

Vocea senzuală a unei soliste de jazz se auzi la radioul mașinii. Treceau pe lângă străzi întunecate, cu felinare stinse. Noaptea era tristă. O aureolă

apăru pe cer, strălucind în depărtare, neputând fi nicicum atinsă.

25.

Mei se trezi cu o durere de cap. Nu-și amintea să fi băut prea mult vin. Nu și-a terminat nici măcar paharul. Cu toate acestea, își simțea capul greoi.

Deschise fereastra. Zgomotul traficului o izbi din plin, de parcă mașinile treceau prin sufrageria ei. Cât timp dormise, cartierul se trezise la viață. Scoase o mână pe fereastră și simți căldura soarelui. Așa erau primăverile la Beijing – nebune, își spuse ea. Într-o zi era la fel de frig ca iarna, iar a doua zi căldura vestea venirea verii.

Mei se pregătea de plecare când sună telefonul. Era Lu.

— Mama se simte rău. Au transferat-o la spitalul nr. 301.

— Dar ce s-a întâmplat? Se simțea bine ieri.

— Nu știu. Și nici mătușa nu știe. I-au spus doar ce aveau de gând să facă, fără alte explicații. Aștept telefonul doctorului de gardă.

— N-ar fi trebuit să ne consulte înainte de a o transfera? întrebă Mei gâtuită de furie.

— Ba da, așa ar fi trebuit. Dar n-au făcut-o. Asta e! Nu are niciun rost să ne certăm din cauza procedurilor medicale.

— De ce ești supărată pe mine? răbufni Mei.

— Sunt supărată pe toată lumea. Mătușa nu știe să se descurce în situații ca aceasta. Iar tu pe unde ai umblat?

— Nu-mi vine să cred! Mă acuzi că n-am fost la spital? ripostă Mei. Tu de ce n-ai fost? Ai spus că te duci și, bazându-mă pe tine, n-am fost nici eu.

— Am multe responsabilități.

Mei se crispă toată, iar brațele începură să-i tremure. Ar fi vrut să-i trântească telefonul.

Dar nu-i venea ușor să se certe cu Lu. Și, în plus, nici nu era departe de adevăr. Nimic nu o împiedicase pe Mei să stea la căpătâiul mamei sale. Nu avea o carieră ca Lu. Nu avea familie, nu avea pe cine să ocrotească sau să mulțumească. Cu toate acestea, nu reușise să îndeplinească singura misiune ce-i revenea unei fiice – aceea de a avea grijă de mama ei. Îi părea rău că nu s-a dus la spital cu o seară în urmă; își dorea mai mult decât orice pe lume să-i fi stat alături. Eliberă telefonul din strânsoare, copleșită deodată de remușcări.

— Ai dreptate. N-are niciun rost să ne certăm. Mă duc la spitalul 309 – oricum, aceasta era destinația mea, spuse Mei.

— Iar eu mă duc la 301.

Încheiară apoi discuția. Mei încuie ușa de câteva ori și coborî scările în fugă. Un băiețel stătea pe trepte și desena cercuri cu creta. Mei aproape dădu peste el.

Se urcă în mașină. Când încercă să pornească motorul, mâinile începură să-i tremure. Oamenii treceau pe stradă cu bicicletele încărcate de cumpărături. Copiii se jucau, iar vecinii stăteau de vorbă scăldați în razele de soare. Băgă din nou cheia în contact. Motorul începu să huruie. Câteva clipe mai târziu porni la drum, stârnind un nor de praf.

•

Când ajunse la spitalul nr. 309, Mei cumpără cu zece yuani un bilet de intrare de la soldatul care moțăia în ghereta de bilete. Îl flutură prin fața paznicului și pătrunse înăuntru. Urcă treptele în fugă și străbătu coridorul lung și întunecat. Biroul asistentelor era deschis, dar nu se afla nimeni acolo.

Stând în mijlocul holului întunecat, pe Mei o frapă deodată tăcerea care o înconjura. Toate ușile erau închise. Nu se vedea nici țipenie de om. Nici cărucioare cu apă fierbinte, nici rude care dormeau pe podea. Părea că spitalul fusese evacuat sau că se afla într-o clădire abandonată și auzea cum timpul se scurge implacabil.

Simți o strângere de inimă – nu pentru ea, ci pentru mama ei. Pereții goi, vopsiți în alb, păreau să o privească; ea începu să deseneze, cu ochiul minții, modele trăsnite pe zidurile goale.

Se întoarse deodată din drum și străbătu din nou coridorul, apoi coti la dreapta și traversă podul spre clădirea unde se afla biroul doctorului. Dintr-o cameră se auziră voci – o femeie râdea, iar câțiva bărbați vorbeau. Mei deschise ușa și văzu o masă lungă, pe care se aflau câteva articole – o cană, un ziar mototolit, o grămăjoară de semințe prăjite de floarea-soarelui, o alta mai mică de coji și două picioare, încălțate cu șosete negre, din care se ivea vârful unui deget mare.

Televizorul mergea, iar doctorul moțăia, cu gura deschisă, în timp ce nările îi fremătau. Ochelarii îi alunecaseră într-o parte. Mei bătu la ușă și el se trezi. Era același doctor cu care vorbise Mei în prima zi.

Își dădu jos picioarele de pe masă și se ridică în capul oaselor, aranjându-și ochelarii.

— Da? spuse el, ștergându-se în colțul gurii cu mâneca halatului său alb.

— Când ați transferat-o pe mama? întrebă Mei, privindu-l de sus.

Doctorul își potrivea ochelarii. Părea dezorientat.

— Sunteți… fiica lui Ling Bai?

— Da, una dintre ele.

Se așeză mai bine pe scaun, îndreptându-și spatele și uitându-se la ceas.

— Acum o jumătate de oră sau poate trei sferturi de oră.

— De ce? Cine a luat hotărârea? Cât de gravă era starea ei? Și de ce nu ați luat legătura cu familia sa?

— Hei, mai încet! Doctorul se ridică în picioare, ținându-și palmele în sus ca o barieră, încercând parcă să stăvilească interogatoriul lui Mei. Am întrebat noi ceva? Nu. Am făcut ce ni s-a spus. Nu-mi vine să cred că *dumneavoastră* sunteți cea care țipă la *mine*! zise el, punându-și mâinile pe piept.

— Ce vreți să spuneți?

— Hai să dăm cărțile pe față! Eu am fost obligat să scriu în fiecare zi raportul medical referitor la starea mamei dumneavoastră. Aveți prieteni sus-puși. Foarte bine. Nu avem nimic de obiectat. S-a mai întâmplat și altă dată. Dacă aveți relații, e bine să le folosiți. Și eu le-aș folosi.

— La ce vă referiți? întrebă Mei, făcând un pas înapoi.

— N-ați aranjat dumneavoastră s-o transferați la spitalul nr. 301? Nu noi am luat această decizie.

— Nu, răspunse Mei, clătinând din cap. N-am știut nimic despre asta.

— Ciudat. Doctorul se retrase, căutându-și cana cu ceai. Când o găsi, luă o înghițitură din ea, se încruntă și apoi o puse înapoi pe masă. Probabil că se răcise de mult. Am primit de dimineață un ordin de la conducerea spitalului ca s-o transferăm pe mama dumneavoastră. Ne-am gândit că aveți relații sus-puse.

— Nu. Cu siguranță, nu noi. Vreți să spuneți că starea mamei mele nu s-a înrăutățit, nu-i așa?

— Nici nu s-a îmbunătățit.

Acum, atât Mei, cât și doctorul se simțeau stânjeniți. Ea zâmbi forțat, iar el se juca cu ochelarii.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Mei, ținându-și mâinile pe geantă.

— Nu e nicio problemă.

Își luară la revedere în termeni amiabili și o porniră în direcții opuse, uimiți de ceea ce se întâmplase.

26.

Pe șoseaua de centură, câteva mașini au fost implicate într-un accident minor, fără consecințe grave. Acest lucru a fost însă suficient pentru a crea un ambuteiaj în trafic. Când Mei ajunse la locul respectiv, trei bărbați și două femei, proprietarii mașinilor implicate în accident, stăteau lângă parapetul de la marginea străzii și țipau unii la alții, acuzându-se reciproc. Ceilalți șoferi interveneau și ei în discuție.

Când Mei sosi în cele din urmă la spitalul nr. 301, le găsi la secția de terapie intensivă pe sora și pe mătușa ei.

Mătușa era istovită. Chipul îi părea și mai zbârcit, iar ochii îi ieșeau din orbite. Mâncase și dormise foarte puțin în ultimele două zile. Vedea cum sora ei se stingea cu fiecare clipă care trecea și acest lucru îi provoca o suferință cumplită.

— Nu mai avem ce să facem aici. O țin izolată, nu are voie să primească vizite, îi spuse Lu lui Mei. Ai mâncat? Eu mor de foame.

— Nu, răspunse ea, gândindu-se la cele două cești de cafea pe care le băuse de dimineață.

— Hai să luăm o gustare la cantina spitalului, iar după aceea, dacă nimeni nu mai are nevoie de noi aici, putem pleca acasă.

— Duceți-vă voi două! Eu am luat deja micul dejun, spuse mătușa lor pe un ton solemn. Rămân aici pentru orice eventualitate.

— Cred că e bine ca una dintre noi să stea prin preajmă, răspunse Lu, privind-o mai întâi pe Mei, apoi pe mătușa lor. Ești sigură că nu vrei ceva de la cantină? Niște chifle preparate la abur sau poate niște ceai?

— Nu, nu mi-e foame, răspunse mătușa lor.

Cantina spitalului se afla la parterul clădirii principale, ale cărei ferestre dădeau spre o mică grădină cu arbuști. Acolo, câțiva pacienți însoțiți de rudele lor se plimbau încet, bucurându-se de razele soarelui. În spatele lor, era construcția care găzduia secția de terapie intensivă.

La cantină se servea prânzul. Se aduceau vase pline de carne prăjită în untură și chifle preparate la abur. În fața tejghelei se formase o coadă în timp ce membrii personalului de la bucătărie mânuiau vasele, lampadarele cu abur și casele de marcat. Veniră apoi câteva asistente, ce purtau pe cap

niște bonete mici și țineau în mâini castroane de aluminiu și bețișoare. Vorbeau pe un ton vesel în timp ce stăteau la coadă.

Lu ocupă o masă liberă, iar Mei se așeză la rând. Lângă ele, câțiva vizitatori și membri ai personalului medical, îmbrăcați în halate albe, luau micul dejun sau o gustare rapidă. Unii dintre ei îi aruncau priviri curioase lui Lu, convinși fiind că o mai văzuseră undeva, dar nu știau unde.

Lu nu se machiase, își dăduse doar pe buze cu un strat subțire de luciu. Pielea ei avea strălucirea unui boboc de trandafir presărat cu roua dimineților senine. O rază de soare, în care dansau particulele de praf, o mângâie cu tandrețe.

Mei luă două meniuri prestabilite, oferite în aceleași vase albe din plastic, în care se servea și mâncarea destinată pacienților.

— Ce vrei – friptură de porc cu orez fiert în abur sau supă cu carne de vacă și tăiței? întrebă Mei, care cumpărase și două cutii de suc de cocos.

— Nu mai contează. Sunt atât de flămândă că aș mânca orice. Aș prefera supa de tăiței.

Lu analiză bețișoarele de diverse forme și mărimi ce se aflau într-o cană de metal de pe masă.

— Acestea par să se potrivească, spuse ea, oferindu-i o pereche lui Mei.

Surorile mâncară pe săturate. Apoi se relaxară și își băură sucul.

— Ce-a spus doctorul? întrebă Mei.

— Nu prea multe. Vrea s-o mai supună la niște teste. Nu e prea optimist, dar face tot ce-i stă în putință ca să amelioreze situația. Susține că secția de terapie intensivă este cea mai bună variantă pentru mama. Au aparatură medicală modernă și o echipă de asistente care se ocupă numai de pacienții din această secție. În plus, există în permanență un doctor de gardă. Dacă mama ar avea nevoie de manevre urgente de resuscitare, le-ar putea efectua pe loc. Secția de terapie intensivă este un loc ideal pentru pacienți, în special la sfârșit de săptămână, când personalul medical este extrem de redus.

— A pomenit ceva despre bani? întrebă Mei, amintindu-și întâlnirea pe care a avut-o în urmă cu trei zile cu doctorul de la spitalul nr. 309.

— Nu. Mătușa a semnat niște acte, iar eu niște formulare – lucruri obișnuite, așa cum am procedat și la spitalul nr. 309.

— Nu ți se pare nimic ciudat? Mai întâi, cei de la spitalul 309 ne-au impus să-i plătim costurile medicale. Acum o transferă la cel mai bun spital militar din China, dar nimeni nu ne cere să achităm ceva.

Sucul era rece și revigorant. Cantina vuia de zgomote: glasurile se contopeau cu sunetele farfuriilor, dar și cu vocea de la difuzorul din colț, care îi chema pe doctori și pe asistente la datorie.

— Firește că e ciudat, spuse Lu, ridicând din umeri. Mama face ilustrații pentru reviste și cărți. Nu este nici celebră, nici bogată.

— Poate că are cunoștințe sus-puse. Oameni care au putere.

Lu nu răspunse, preferând să-și urmeze calmă propriul raționament.

— Majoritatea prietenilor mamei sunt artiști, care nu au nici ei cunoștințe sus-puse sau bani. Nu-i pot oferi decât tablourile lor. Deși poate că într-o bună zi vor valora ceva. Îți amintești că atunci când am terminat facultatea, am fost repartizată la Spitalul de boli mintale din Beijing? Mama a încercat să mă ajute, dar n-a avut ce sfori să tragă. În cele din urmă, m-am descurcat singură. Am profitat de toate oportunitățile ce mi s-au ivit în cale, am încercat toate metodele, am cerșit ajutor în stânga și-n dreapta și mi-am plătit datoriile. Am stat un an întreg în locul acela deprimant. Nu, mama nu dispune de cunoștințe la nivel înalt.

Mei se aplecă și își puse mâinile pe masă.

— Oare toate acestea nu au nicio legătură cu Song Kaishan? Povestea lui este extrem de ciudată. Apare de nicăieri împreună cu unchiul Chen și apoi, ca printr-o minune, mama are parte de cel mai bun tratament: statutul ei social nu mai reprezintă un impediment pentru achitarea costurilor medicale. Dar de ce?

— Tu ești detectivul. Tu trebuie să găsești răspunsul.

Cele două surori rămaseră tăcute, gânditoare.

— Ce facem cu mătușica? întrebă Mei.

— O iau acasă la mine în seara asta, apoi vom mai vedea, răspunse Lu.

În timp ce vorbea, își întoarse capul și își aruncă peste umăr părul lung și cafeniu ca mierea. Un surâs, abia vizibil, îi apăru în colțul gurii. Mei înțelese imediat. Poate că au avut tot timpul în fața lor cheia misterului.

— Mătușica! strigară ele într-un glas.

— Hai să luăm masa împreună în seara asta – spuse Lu – și poate o convingem să vorbească!

— Ce faci cu Lining?

— Nu-ți face griji în privința lui! Pleacă într-o călătorie de afaceri după-amiază.

— Într-o zi de sâmbătă?

— Se duce în America. O, uite cât e ceasul! Vreau să-l văd înainte să plece la aeroport.

Când se întoarseră la secția de terapie intensivă, o găsiră pe mătușa lor moțăind într-un scaun de la intrare. Cineva spălase podeaua. În salon era răcoare.

Când se trezi, mătușa le privi speriată.

— Am crezut că sunteți doctorii.

— Mătușică, uite ce zic eu! Hai acasă cu mine! Asistentul meu îți va aduce bagajele de la hotel. Mei va veni și ea mai târziu ca să luăm masa împreună și ca să discutăm, să vedem ce facem de acum încolo. Te poți odihni și tu puțin și poți suna la Shanghai.

— E cel mai bine așa, spuse Mei.

Mătușa acceptă. Își luă geanta din piele care se odihnea pe podea lângă scaunul ei.

— Lasă-mă să te ajut! se oferi Mei.

— Nu e nevoie. Nu e grea, răspunse mătușa.

Cele trei femei din familia Wang plecară. Cu fiecare pas pe care îl făceau se îndepărtau tot mai mult de mama și sora lor. Gândul că Ling Bai zăcea singură într-o cameră necunoscută le tulbura sufletul.

27.

În timp ce străbătea bulevardul Renașterii, ajungând apoi pe șoseaua de centură, Mei se simțea prinsă într-un păienjeniș din care nu mai știa cum să iasă. Se gândea la Yaping, la mașina și la șoferul său personal, dar și la somptuosul hotel Great Wall unde se cazase. Se gândea la Regina Supei Won Ton și la burtica ei proeminentă; îi plăcea numele Venirea primăverii. Se gândea la chipul ca de copil al lui Lili și la chicotelile ei ciudate. Revăzu apoi ochii lipsiți de viață ai lui Zhang Hong, cicatricea lui roz și chipul vânăt ce purta amprenta morții.

Venise primăvara, fără doar și poate. Mei ar fi putut să jure că pe malurile Canalului orașului sălciile – golașe cu doar o zi în urmă – căpătaseră acum o nuanță de verde crud.

Dar acolo unde zăcea mama ei, într-un salon alb, înconjurată de oameni în halate albe, nu existau alte culori. La câțiva pași distanță, dincolo de un zid de cărămidă și de un geam din sticlă, razele soarelui de primăvară dansau jucăușe ca niște fluturi diafani.

Mei ieși de pe șoseaua de centură. După ce străbătu pasarela suspendată, freamătul orașului o înghiți la fel ca valurile mării, înlăturându-i tristețea cu energia lui haotică.

Mei parcă mașina în fața clădirii unde se afla apartamentul ei și opri motorul. Cartierul era tăcut, căci locuitorii își făceau siesta. Mei coborî din Mitsubishi și inhală cu nesaț aerul și colbul primăverii. Își simțea gâtul uscat. Trebuia să bea ceva.

Urcă treptele întunecate și deschise ușa apartamentului ei. Fereastra era încă întredeschisă. Zgomotul străzii invada camera. Găsi în frigider o cutie de coca-cola. O desfăcu și o bău cu poftă, auzind în același timp cum cineva bătea la ușă.

Era Yaping. Purta o cămașă albă și o pereche de pantaloni chino. Ținea în mâini un buchet imens de trandafiri roșii. Era elegant și atrăgător, așa cum fusese și cu o noapte înainte.

— Mă îndreptam spre aeroport și m-am gândit să trec pe la tine ca să-mi încerc norocul, spuse el.

— Dar acesta nu e drumul spre aeroport.

— În acest caz, ar trebui să ne grăbim. Hai să mergem undeva ca să putem vorbi în tihnă! Mei șovăi. Te rog, o imploră Yaping. Doar n-am bătut degeaba tot drumul acesta, iar trandafirii m-au costat o avere.

— Bine, spuse ea, izbucnind în râs și luând trandafirii. Dar lasă-mă să-i pun în apă mai întâi!

Ea se duse să caute o vază în timp ce Yaping o aștepta, stând rezemat de pragul ușii.

— Cum se simte mama ta? o întrebă el, încrucișându-și brațele.

— A fost transferată la secția de terapie intensivă din cadrul spitalului nr. 301. Se bucură de cel mai bun tratament. Sperăm că astfel își va reveni.

— Mă bucur să aud asta. Transmite-i toate cele bune din partea mea când o s-o vezi!

Mei încuviință din cap, deși nu prea știa cum va reacționa mama ei la aceste urări.

•

În fața Stadionului muncitorilor, vânzătorii ambulanți își aranjau tarabele. Descărcau lăzile cu apă îmbuteliată, coca-cola și alte băuturi spumoase. O femeie cu un debit verbal uluitor dădea ordine celor care aranjau casoletele cu bomboane umplute cu stafide, fructe uscate, arahide prăjite și semințe de floarea-soarelui.

Stadionul urma să se deschidă.

Yaping o rugă pe Mei să-l aștepte la poartă și intră în chioșcul de bilete. Câteva minute mai târziu, ieși însoțit de un bărbat îmbrăcat în costum. Râdeau împreună. Bărbatul deschise o ușă lăturalnică.

— E vorba doar de douăzeci de minute, îi spuse Yaping, pe un ton politicos, dar autoritar.

— Nicio problemă, domnule, puteți să stați cât doriți, răspunse omul, dând din cap.

Era un bărbat tânăr, care adoptase însă comportamentul unui bătrân.

— Cum l-ai convins să-ți deschidă ușa? îl întrebă Mei când au intrat pe stadion.

— Cu un teanc gros de bani, răspunse Yaping. Stadionul gol și imens era scăldat în lumina puternică a soarelui. Îți mai amintești meciul de fotbal pe care l-am văzut aici? o întrebă el, zâmbind. Se confruntau echipele calificate pentru Cupa Mondială – China împotriva Coreei de Sud. Am reținut totul de parcă a fost ieri. Țipai și aplaudai ca toți ceilalți spectatori. Nu cred că te-am mai văzut vreodată atât de entuziasmată.

Mei clătină din cap.

— Nu-mi aduc aminte, minți ea.

Dar își aducea amintea. În ziua aceea, stadionul – înțesat de oameni – fremăta. Spectatorii își fluturau batistele. Tobele bubuiau. A fost prima și singura dată când a pus piciorul aici.

Începură să meargă de-a lungul balustradei. Undeva, în depărtare, câteva siluete abia distincte pregăteau terenul pentru meciul din ziua aceea. Dungile albe străluceau atât de tare în lumina soarelui încât te dureau ochii privindu-le.

— A fost o zi toridă atunci. Apoi au venit ploile. Și am plecat în America, spuse Yaping, aplecându-se peste balustradă.

— Și ai încetat să-mi mai scrii, spuse Mei, privindu-l pe Yaping din profil.

Buzele îi păreau moi în lumina soarelui. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte. Ochii îi trădau deșertăciunea.

Se așezară pe o bancă.

— Simțeam că nu mă pot ridica la nivelul așteptărilor tale, spuse Yaping. Întotdeauna mi-ai creat un sentiment de inferioritate. Indiferent cât am încercat să te impresionez, standardele tale erau întotdeauna prea înalte.

— Așadar este vina mea.

— Nu, vina îmi aparține. Eram tânăr și nesigur – un băiat dintr-un orășel din sud. Oricine mă putea răni cu ușurință, continuă Yaping, trăgând adânc aer în piept. Stătea gârbovit, copleșit parcă de poveri nevăzute. Am cunoscut-o pe soția mea – mai bine spus, pe fosta mea soție – în avionul care zbura spre Chicago. Spre marea mea uimire, s-a ținut un timp după mine. Eram flatat; mă considera un om de valoare. Mă simțeam bine pentru că cineva alerga după mine, iar eu nu trebuia să-mi dovedesc calitățile. Indiferent cât de stupid ți se va părea acest lucru, îmi făcea plăcere faptul că cineva avea nevoie de mine. Tu nu ai avut niciodată nevoie de mine sau de altcineva. Mă simțeam inutil în preajma ta. Uneori te ascundeai în carapacea ta. Nu mai reușeam să ajung la tine. Parcă voiai să mă înlături. Ți se pare un lucru atât de irațional faptul că un bărbat vrea s-o ajute și s-o protejeze pe femeia pe care o iubește?

— Și îți dorești, așadar, o parteneră mai vulnerabilă? îl întrebă Mei, încruntându-se.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar sunt bărbat, înțelegi? Trebuie să joc rolul protectorului familiei.

— Pot să am și singură grijă de mine, răspunse Mei.

Yaping clătină din cap și oftă.

— Știam că nu mă vei înțelege. Dar nu mai contează. Mă aflam, așadar, departe de casă, singur, într-o lume nouă. Aveam nevoie de căldură și încredere. Atunci a început Mișcarea studențească pro-democrație. Când au văzut la televizor știrile referitoare la greva foamei inițiată de studenți în Piața Tienanmen, studenții chinezi din Chicago au început să se organizeze. Am strâns bani și am făcut demonstrații în fața Ambasadei Chinei. Perioadele învolburate îi ajută pe oameni să se apropie mai mult unii de ceilalți. Și atunci ne-am îndrăgostit.

— Ce s-a întâmplat apoi? De ce ați divorțat?

— Oamenii se mai schimbă, răspunse Yaping, privind stadionul gol, căutându-și parcă gândurile pierdute în zare.

— Dar eu m-am schimbat? întrebă Mei, înclinându-și capul într-o parte și simțind că ceva îi mângâia părul. Era mâneca de la cămașa lui Yaping.

— Nu știu încă. Știu însă că eu m-am schimbat.

O vrăbiuță apăru de nicăieri și începu să țopăie veselă, pe bănci.

— Nu știu dacă ne schimbăm cu adevărat, spuse Mei. Când spunem că ne-am schimbat, ne referim la faptul că percepția noastră asupra lumii s-a schimbat. Îți mai aduci aminte că – atunci când eram tineri – vorbeam despre noțiunea de veșnicie? Ne juram că ne vom iubi pentru totdeauna și nu ne vom uita niciodată. Credeam cu tărie ce spuneam atunci. Eram sinceri. Doar că nu știam ce înseamnă veșnicia. Era doar un cuvânt pe care îl foloseam – la fel ca ploaia sau vântul – ceva palpabil și convenabil. Yaping o privea cu intensitate pe Mei în timp ce vorbea. Acum am înțeles ce înseamnă veșnicia – continuă ea – și crede-mă că nu este încununată nici de frumusețe, nici de strălucire. Este plămădită din suferință. În timp ce am vegheat-o pe mama la spital, am atins veșnicia cu mâna. Când o persoană moare, ea dispare dintre noi. Moartea este ireversibilă și irevocabilă – este sinonimă cu veșnicia. Când Doamna cu coasa se hotărăște să ne facă o vizită, nimic nu o poate împiedica. Veșnicia reprezintă sfârșitul tuturor posibilităților, când greșelile nu mai pot fi îndreptate, iar regretele nu mai pot fi iertate. Mi-am simțit sufletul sfâșiat văzând cum viața se scurge încetul cu încetul din trupul mamei. Cunoști foarte bine situația noastră. Știi că mama ne-a crescut singură pe mine și pe sora mea. Ne-am zbătut mult. Ani de zile, am locuit pe unde am apucat și am mâncat ce-a dat Dumnezeu. Uneori n-am avut bani să ne cumpărăm nici haine pentru școală. Privea,

adâncită în gânduri, stadionul gol, scăldat în lumina soarelui. Trecutul îmi umple sufletul de tristețe, continuă ea, cu atât mai mult cu cât – poate îți amintești – nu am avut o relație prea bună cu mama. Acum, când este grav bolnavă, îmi dau seama câte lucruri nu știu despre ea și câte mi-aș dori să-i spun. De fiecare dată când văd o rază de soare, o frunză verde sau bobocul unei flori, mă gândesc la mama și la faptul că s-ar putea să nu le mai vadă vreodată. Și mai realizez că mâine sau anul viitor natura se va trezi din nou la viață, iar lumea va dăinui, eu voi dăinui, dar mama nu.

Mei tăcu. Uitase unde voia să ajungă. Dar nu mai avea nicio importanță. A înțeles atunci de ce o căuta pretutindeni pe mama ei. Îi invoca prezența în parcuri și în piețe, iar când străbătea aleile înguste și șerpuitoare, o vedea și îi citea singurătatea în priviri.

În depărtare, se auzi o sirenă, care se stinse apoi ca o amintire.

— O iubești din tot sufletul, nu-i așa? spuse Yaping.

Vocea lui Mei semăna cu o adiere de vânt, care mângâia firele de iarbă de pe pășunile mănoase sau cu o iubire pierdută și regăsită. Glasul i se părea mai lin și mai clar decât în visele lui.

— Cred că da. Nu știu. Poate că aceasta este dragostea despre care vorbesc oamenii. Dar eu nu o văd astfel. Eu cred că așa trebuie sau ar trebui să stea lucrurile. Nu am de ales. Mama este ca un far pentru mine. Indiferent cât de mult încerc să mă îndepărtez de ea, mă întorc întotdeauna de unde am plecat.

— O să te descurci?

— Dacă mama ar muri? Nu știu. Sunt o supraviețuitoare sau, cel puțin, asta îmi place să cred. Am mai trecut prin momente dificile – când te-ai căsătorit și când am demisionat din minister. De data aceasta însă situația este diferită. Lui Mei nu-i scăpă privirea ușor încruntată a lui Yaping. Cred că ar trebui să-ți explic de ce am plecat de la vechiul loc de muncă.

— Da, aș vrea să înțeleg, spuse el, dând din cap.

— Când lucram la Ministerul Securității Publice, ocupam funcția de asistent personal al directorului departamentului de relații cu publicul. Era, din multe puncte de vedere, un post interesant și bine plătit. Mi-a oferit ocazia să mă înfrupt din plin din cupa opulenței, fără să particip la munca de jos. Activitatea mea presupunea, în mare parte, să transmit ordinele birourilor locale și să mă ocup de organizarea evenimentelor importante. Aveam grijă de vizitatorii străini și îl însoțeam pe șeful meu la întâlnirile din cadrul ministerului. Șeful meu nu excela printr-o inteligență ieșită din

comun, dar nici nu era dificil să lucrezi cu el. Relația noastră era cordială. Locuiam în același complex rezidențial. Am luat de multe ori masa la el acasă și m-am împrietenit cu familia lui. Trebuie să realizezi însă un lucru extrem de important: pentru un birocrat ca el, timpul joacă un rol vital, iar șeful meu a atins deja vârsta critică. Dacă ar reuși să mai facă un pas în ierarhie, ar putea fi considerat încă tânăr ca să ocupe o poziție ministerială. Dacă însă dă greș, va fi considerat prea bătrân și va trebui să lase loc generației mai tinere. Îți explic toate astea ca să înțelegi evenimentele ulterioare. Așadar, pentru că eram asistenta lui personală, îl însoțeam adesea la întâlnirile de la nivel ministerial. Acest lucru mi-a oferit ocazia să cunosc foarte mulți oameni importanți, printre care și miniștri. Pe scurt, se pare că unul dintre miniștri – dacă e să-i dăm ascultare șefului meu – a făcut o pasiune pentru mine, motiv pentru care voia să-i devin amantă. Această practică este destul de obișnuită, în special dacă ai bani sau putere. Nu am de gând să-i dezvălui identitatea. Ai plecat de foarte mult timp din China, așa că nu ai de unde să-l cunoști. Nici nu mai contează. L-am refuzat. Când șeful meu a înțeles că hotărârea mea era irevocabilă, m-a amenințat că îmi va face viața un iad până când voi accepta. Devenisem, așadar, o rampă de lansare cu ajutorul căreia ar fi putut să ajungă în vârful ierarhiei ministeriale. M-a trimis să fac muncă de teren, hărțuindu-mă tot timpul. Mașinăria bârfei s-a pus imediat în mișcare. Nu-ți poți imagina minciunile sfruntate care s-au spus despre mine. Și acum mă simt îngrozitor când mă gândesc la asta. Prietenii îmi întorceau spatele. Oamenii mă evitau de parcă suferem de o boală contagioasă. Mi se părea că un șuvoi de mizerii îmi invada fiecare colțișor al vieții. Nu mai vedeam nicio scăpare. Așa că m-am hotărât să-mi dau demisia. Acest lucru n-a pus însă capăt minciunilor, și campania de calomniere a continuat. Dar acum nu mă mai afectau. I-am înlăturat pe oameni din viața mea. M-am ascuns în cochilie, izolându-mă complet. Uneori, cred că singurătatea mi se potrivește ca o mănușă. Cred că am o cochilie impenetrabilă, care mă apără probabil de la cinci ani. Dar experiența pe care trebuie s-o îndur acum este cumplită. Unde aș putea să evadez? Cum aș putea să scap de moartea unei ființe dragi?

— Nu cred că poți, spuse Yaping, aplecându-se mai mult spre ea. Mei îi simțea căldura trupului și îi vedea mușchii pe sub pânza cămășii. Își dori deodată ca el s-o atingă, deși simțea că – dacă avea s-o facă – se va frânge în bucăți. Uneori, nu te poți feri din calea durerii, continuă el. Cuvintele lui păreau să prindă viață, conturându-se ca niște periuțe în jurul gâtului ei.

Dacă vei încerca s-o eviți, vei suferi și mai tare. Nu, nu vreau să-ți dau sfaturi. Nici nu-mi pot imagina ce simți. Vreau doar să spun că durerea ne ajută uneori să supraviețuim. Ne ajută să mergem mai departe.

— Poate că ai dreptate, răspunse Mei. Acum însă nu mă pot gândi la supraviețuire. Este o noțiune incompatibilă cu situația prin care trec. Mă gândesc prea mult la moarte și la caracterul ei veșnic. Și cu cât meditez mai mult la asta, cu atât simt mai tare că nu pot să trăiesc fără mama. Indiferent cât de trist ți se va părea acest lucru, este singura ființă căreia îi mai pot dărui dragostea mea. Lumea este un loc rece, cel puțin pentru mine. Ar deveni și mai rece fără ea.

Tăcerea se așternu apoi între ei. Razele soarelui scăldau imensitatea din fața lor ca într-o simfonie de lumină, unde notele – unele mai înalte decât celelalte – creau o armonie perfectă.

Mei i-a mărturisit lui Yaping lucruri pe care nu le mai spusese nimănui. Nu înțelegea de ce făcuse asta.

— Îmi cer iertare pentru că am vorbit atât de mult despre mine. Trebuie să prinzi avionul, spuse ea, încercând să-și revină.

— Nu, eu trebuie să-mi cer iertare. Aș vrea să mai stăm de vorbă încă mult timp de acum înainte. De-a lungul anilor, mi-am imaginat multe discuții ca asta. Toate fac parte dintr-un șir lung de conversații. Îmi pare foarte rău de ce i s-a întâmplat mamei tale.

Se ridicară în picioare. Soarele îi mângâia duios, ca atingerea caldă a unui iubit. O liniște apăsătoare se așternu între ei, întreruptă doar de ticăitul ceasului ce reda trecerea implacabilă a timpului.

— S-ar putea să mă întorc la Beijing, spuse Yaping. Firma unde lucrez vrea să se extindă în Asia și să-și deschidă un birou aici. Când ajunseră la mașină, Yaping își scoase bagajele din portbagaj. O să iau un taxi până la aeroport. Domnul Lui te poate duce oriunde dorești. L-am plătit deja pentru serviciile sale. Șoferul încuviință politicos din cap, stând la volan cu mănușile sale imaculat de albe. La revedere, Mei, spuse Yaping, întinzându-i mâna.

— La revedere, îi răspunse ea, făcând același gest.

Scăldați într-o lumină albă, stăteau încremeniți pe loc, ținându-se de mână și amintindu-și o promisiune pe care o făcuseră cu mult timp în urmă, dar pe care o încălcaseră.

28.

Portarul din blocul unde stătea Lu avea o față rotundă, un zâmbet cald și – se părea – o memorie uluitoare. O întâmpină pe Mei, spunându-i pe nume, imediat ce intră în bloc.

— Domnișoară Wang, nu v-am mai văzut de mult. Oare cât a trecut? Cel puțin o jumătate de an, continuă portarul, dând din cap și răsucind un creion printre degete. Uniforma albastră pe care o purta era călcată cu grijă. Aflase despre suferința lui Ling Bai și îi oferi lui Mei compasiunea sa. Ce păcat! spuse el, clătinând din cap. Au dus-o greu – cei mai vârstnici. Mai întâi, au îndurat Marele salt înainte[7], când nu au avut nici ce să pună pe masă; apoi, Revoluția culturală, unde fiecare zi presupunea o luptă pentru supraviețuire. În cele din urmă, viața pare să se îmbunătățească, fiii și fiicele noastre prosperă și apoi se întâmplă una ca asta. Păcat! Oameni ca mama dumneavoastră au suferit toată viața – nu e de mirare, așadar, că sănătatea lor este atât de șubredă, continuă el, oftând și jucându-se cu creionul. Sora dumneavoastră a plecat în oraș, dar m-a rugat să vă transmit să urcați în apartament. Se înclină ușor în fața ei. Mei îl urmă la lift. Lu este o fiică extraordinar de devotată, spuse portarul apoi. Este sfâșietor s-o vezi cât suferă.

În spatele lor, ușa mare de sticlă se deschise și intră în bloc un tânăr cam de douăzeci de ani, cu părul oxigenat, însoțit de o fată, puțin mai mică decât el, cu părul roz și ochelari de soare imenși. Bărbatul căra o geantă de golf cât el de mare. De sub mănușile moi de golf, de culoare galbenă, se ivea un set de crose. Trusa conținea și două mănuși roz, cu ciucurei, probabil ale ei.

Portarul chemă liftul, zâmbindu-le nou-veniților. Fata se înclină ușor în timp ce bărbatul îl salută politicos. Nimeni nu mai vorbi. Liftul veni repede.

— Vă mulțumesc, spuse Mei, intrând înăuntru.

Ar fi vrut să mai spună ceva ca să-și manifeste recunoștința față de amabilitatea portarului. Dar înainte de a apuca să mai rostească vreun cuvânt, ușa se închise, iar liftul porni.

Ajunse imediat la destinație. Când ascensorul se opri, Mei coborî. Un covor bej străbătea holul alb. Becuri ca niște mingi de cristal erau agățate din loc în loc pe pereți. Nimic nu tulbura tăcerea desăvârșită.

Mei sună la ușă și așteptă.

— O, Mei, ai ajuns! exclamă menajera, deschizând ușa larg, cu un zâmbet generos pe chip. O aromă de ghimbir și cuișoare o întâmpină pe Mei încă de la intrare. Soarele, acum mai puternic și mai cald, pătrundea prin ferestrele înalte cât camera. Mătușa ta doarme, spuse menajera.

Mei încuviință din cap și îi dădu geanta și jacheta.

— Ce mai faci, mătușă Zhang? Mei își înclină capul într-o parte pentru ca menajera, care se îndepărta, s-o audă mai bine. Mi se pare că ai mai slăbit.

— Serios? întrebă mătușa Zhang, întorcându-se spre ea și aranjându-și cămașa cu motive florale. Așa ți se pare? spuse ea, vădit încântată.

Mătușa Zhang avea cincizeci și ceva de ani, iar natura o înzestrase cu mâini și picioare lungi. Lucra de mult timp pentru Lu – la început, se ocupase de menaj și gătit; acum, după căsătoria lui Lu, îi supraveghea pe servitorii care aveau grijă de casă, dar și de bucătărie.

Îi aruncă lui Mei o privire plină de blândețe, care îi mai îndulci trăsăturile aspre.

— Știu că ești îngrijorată din cauza mamei tale, spuse ea, scoțând dintr-un dulap o pereche de papuci albi, din flanelă. Dar ascultă-mă și pe mine – nu te neglija! Același lucru i-l spun și lui Lu. Nu vă puteți lăsa doborâte de această năpastă. Căci dacă o veți face, mama voastră nu va mai avea niciun sprijin. Mei își puse papucii. Erau noi și albi ca zăpada neatinsă de picior de om. Mătușa Zhang îi arătă fereastra cu capul. Așază-te acolo! O să-ți aduc niște ceai.

Mei se îndreptă spre camera de oaspeți. Mese lungi și antice, acoperite cu un lac roșu, străjuiau pereții. Pe ele se odihneau tot felul de obiecte decorative: o statuetă din aur, care îl înfățișa pe Buddha, două pocale antice de vin, doi cai din porțelan, în trei culori, aparținând dinastiei Tang, o cutie pentru accesoriile de nuntă, cu modele chinezești, pictată cu aur (sau, cel puțin, așa susținea Lu), un sistem stereo Bang & Olufsen, premii, trofee și fotografii în rame strălucitoare. Pe rafturile cu flori se aflau două ghivece cu orhidee albe, fiecare având douăzeci de boboci. Tavanul era atât de înalt, încât îi provoca amețeli.

Mei se așeză pe canapeaua poziționată sub portretul lui Lu realizat în stilul lui Warhol. I se părea ciudat s-o vadă pe Lu pe pereți în locul lui Mao Zhe-dong sau Marilyn Monroe.

Luă de pe măsuța de cafea un album despre fluviul Yangtze și începu să-l răsfoiască. Pe o pagină văzu fotografia unei jonci[8] singuratice, cu pânzele galbene, ancorată la marginea unei întinderi întunecate de ape; măreția ei

solitară o lăsă fără cuvinte. Răsfoind apoi alte câteva pagini, dădu peste niște fotografii ale celebrelor grote și cărări care „duceau spre cer”. Acestea erau dăltuite în stânci abrupte; armatele le-au străbătut secole de-a rândul. Localnicii cred – spunea textul – că noaptea se mai pot auzi spiritele soldaților morți care escaladează versanții stâncoși.

Toate acestea vor fi în curând acoperite de ape în momentul în care se vor termina lucrările la barajul Celor trei defileuri. Trebuia să vadă acele locuri – se gândi Mei – înainte de a fi prea târziu.

— Ți-am adus ceaiul, spuse mătușa Zhang, ținând în mâini o tavă pe care se aflau un ceainic din metal și două ceșcuțe fragile, cu marginea aurită.

— Unde e Lu? întrebă Mei.

— S-a dus la un salon de înfrumusețare, dar ar trebui să se întoarcă în curând. Mătușa Zhang turnă prima ceașcă de ceai, verde ca iarba proaspătă a văilor. Bea-l încet! spuse ea. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă duc să dau o mână de ajutor la bucătărie.

Cele două femei își zâmbiră una alteia. Apoi, mătușa Zhang se îndepărtă, legănându-și brațele lungi.

Mei își luă ceașca și se duse la fereastră. Amurgul scălda într-o lumină roz acoperișurile clădirilor din Beijing. Această parte a orașului i se păruse întotdeauna străină, cu vile înconjurate de ziduri înalte, cu ambasade și arhitectura din sticlă de pe bulevardul Păcii eterne. A pus piciorul în această zonă abia în ultimul an de facultate. Un student japonez a dus-o la cumpărături în Magazinul prieteniei, ce era dedicat străinilor, aflat în partea de sud, la două blocuri distanță de aici, pe bulevardul Porții Jianguo.

Mei intra pentru prima oară în Magazinul prieteniei. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Sălile din marmură erau pline de lucruri pe care nu le mai văzuse vreodată – aur, perle, pantofi din Spania, haine sport din America, parfumuri și cosmetice – toate extraordinar de scumpe. Însoțitorul ei avea bonuri de cumpărături în valoare de cincizeci de mii de yeni japonezi. Imaginea lui abia dacă i se mai contura acum prin fața ochilor – își amintea doar că purta o haină lungă și neagră și era un bucătar bun. O învățase să facă sushi.

— Mei, se auzi atunci un glas domol în spatele ei.

Mei se întoarse și o văzu pe mătușa ei. Purta o cămașă albastră abia călcată. Părul negru îi strălucea, fiind proaspăt spălat și tratat cu balsam.

— Cum ai dormit?

— Buștean, de parcă n-am dormit zile întregi, răspunse veselă mătușa ei.

— Ți-aș oferi niște ceai, dar se răcește. S-o rog pe mătușa Zhang să mai facă un rând?

— Nu. Am băut destul ceai.

Se așezară pe canapea. Mei o întrebă ce face familia ei cu care vorbise la telefon în ziua aceea. Făcură apoi schimb de informații referitoare la alte rude ale lor. De undeva, din fundal, se auzea clinchetul cristalin al paharelor și vaselor de porțelan. Mătușa Zhang așeza masa în sufragerie.

— E gata masa? întrebă Lu, cu vocea ei melodioasă, făcându-le să tresară. Se întoarseră și o văzură stând în capul scărilor, îmbrăcată într-o rochie roz. Părea că plutea pe un crâmpei de cer. Lumina i se reflecta în părul lung, conferindu-i o strălucire aparte. Mor de foame! spuse ea, aruncându-și pantofii cu tocuri înalte și făcându-le cu mâna surorii și mătușii sale.

Mătușa Zhang îi aduse lui Lu papucii din blană de miel.

— E gata. E gata, răspunse ea, dând din cap.

— Foarte bine. Mei! Mătușică! strigă Lu, chemându-le cu mâna. Haideți să mâncăm acum! Le ceru apoi iertare pentru că întârziase. Manichiurista mea s-a îmbolnăvit astăzi, așa că a trebuit să apelez la serviciile altcuiva. Dar asta nu înțelegea ce voiam de la ea. Doamne, ce pacoste! O luă apoi pe mătușa ei de braț și îi spuse cu glasul ei fermecător: Ce-ar fi să te duci și tu mâine la salon, folosind cardul meu de membru? Îți faci un tratament facial, te tunzi sau îți faci orice altceva.

Intrară apoi în sufragerie. Pe o masă lungă, din lemn de trandafir, acoperită cu o față de masă, erau așezate pahare strălucitoare și bețișoare cu vârfuri din fildeș. Pereții erau zugrăviți în alb și decorați cu tablouri abstracte în ulei. De tavan era prins un candelabru imens, potrivit mai degrabă unei săli de bal.

Mătușa Zhang și o femeie corpolentă serveau preparatele pe tăvi vopsite într-o nuanță de albastru, specifică dinastiei Ming.

— Trebuie să încerci un nou tratament facial cu alge marine, îi spuse Lu lui Mei după ce se așezară la masă. Este fantastic – te scapă de energia negativă și de celulită.

— Serios? întrebă Mei, pe un ton politicos.

— Îți cunosc părerea referitoare la saloanele de înfrumusețare. Dar, surioară, ne prinde bine orice ajutor oferit de cosmeticieni, mai ales când ajungem la o anumită vârstă, spuse Lu, făcându-i cu ochiul surorii sale și zâmbind. Mătușa Zhang aduse farfurii cu orez alb ca zăpada. La salon, am

citit *Beijing Late Edition*, le spuse Lu invitatelor sale. Scria că – din ordinul guvernului – se vor închide toate micile agenții de brokeraj. Se pare că vor să restrângă tranzacțiile bursiere care se bazează doar pe acțiunile chinezești.

Mătușa lor încuviință din cap, uitându-se mai întâi la Lu și apoi la Mei.

— În Shanghai, toată lumea face acest gen de tranzacții. Imediat cum se deschid agențiile de brokeraj, oamenii se îngrămădesc să cumpere și să vândă acțiuni.

— Fac tranzacții bursiere de parcă ar pune pariuri la cursele de cai, spuse Lu. Majoritatea micilor investitori sunt ignoranți. Să analizăm cazul oamenilor de rând – prea puțini au terminat o școală. Ce știu ei despre piața bursieră? La urma urmei, bursa nu este același lucru cu piața de fructe și legume. Cu aceeași problemă ne confruntăm și în afaceri, continuă ea. Prea multe companii construiesc astăzi hoteluri, apartamente, birouri și, uneori, străzi. Unele dintre ele fac afaceri necinstite și ar călca peste cadavre pentru bani. Guvernul trebuie să fie atent cui încredințează aceste proiecte. Nu, nu este vorba despre monopol sau elitism. Este vorba de un capitalism cu orientări socialiste – ca să citez Partidul Central. Dacă guvernul ar putea să îndrepte situația și să-i lase să conducă economia doar pe cei înzestrați cu reale veleități în domeniul afacerilor, China ar prospera mult mai repede. Uitați-vă la Singapore! Oamenii cu o educație solidă sunt foarte apreciați, pentru că – trebuie s-o recunoaștem – sunt cu adevărat valoroși. Când eu și Lining mergem în străinătate, ni se spune adesea că suntem cosmopoliți. Oamenii ne consideră reprezentanții Chinei moderne.

— Cei ca tine și ca Lining sunt niște persoane inteligente, spuse mătușa lor, dând din cap.

— Dar și muncim din greu, răspunse Lu. Elitismul nu-și are rostul dacă cei care se consideră crema societății nu-și îndeplinesc responsabilitățile. Jucăm rolul de modele – nu trebuie să uităm asta.

După masă, li se servi ceai de iasomie în camera de oaspeți. Mătușa Zhang puse pe măsuța de cafea boluri de cristal cu semințe prăjite de floarea-soarelui, fructe uscate de lychee[9] și arahide sărate.

— Îți mulțumesc pentru masa asta minunată, spuse mătușa lor, așezându-se cu multă grijă ca să nu verse ceaiul pe canapeaua albă a lui Lu.

— Avem o bucătăreasă foarte bună, nu-i așa? O să-i transmit aprecierile tale. Păcat că eu și Lining nu reușim să luăm mai des masa acasă, spuse Lu, sorbind din ceșcuța ei cu margine aurită. Mei, ce părere ai de podeaua mea

cea nouă? întrebă ea, zâmbind și aplecându-și capul într-o parte. Abia am terminat-o. Toată lumea își face acum podeaua din marmură, continuă ea, arătând-o cu unghiile ei vopsite în roșu. Marmura am importat-o din Italia.

— Foarte frumoasă, spuse mătușa ei, dând din cap și spărgând cu zgomot între dinți semințele de floarea-soarelui.

— La început, n-am vrut să-mi bat capul cu asta; la urma urmei, ne mutăm în curând. Dar mă cunoașteți foarte bine, nu-mi plac compromisurile.

— Vă mutați? Dar nu s-au făcut nici doi ani de când stați aici.

Lu își dorea întotdeauna ceva nou: o piatră de jad sau de rubin, o mașină mai bună, un asistent mai chipeș sau prieteni mai simpatici. Mei nu putea să țină pasul cu ea.

— Ne-am cumpărat un apartament în clădirea nou construită, cunoscută sub numele de Turnul Jianguo de pe bulevardul Porții Jianguo. De fapt, abia ieri am semnat contractul. Știi despre ce clădire vorbesc, Mei? Probabil că ai văzut-o. Este imensă.

— Dar de ce vă mutați? Și atât de aproape… Apartamentul ăsta este minunat.

— Surioară, bulevardul Porții Jianguo rivalizează cu Park Avenue. Turnul Jianguo va fi singura clădire de apartamente de pe bulevard. Oamenii au început deja să vorbească despre asta. Turnul Jianguo va fi cea mai râvnită adresă din Beijing.

— Probabil că apartamentele sunt foarte scumpe, spuse mătușa lor, invidioasă.

— Așa este și, în plus, trebuie să fii acceptat de administrație. Vor ca locatarii să fie cetățeni de vază ai orașului, spuse Lu, din ce în ce mai însuflețită, cu chipul radiind de satisfacție.

Mei o privea uluită.

— Din cauza asta nu te-ai dus s-o vezi pe mama ieri? Pentru că ți-ai cumpărat un apartament nou?

— Era foarte important. Așteptam de luni de zile să obținem aprobarea.

— Era chiar mai important decât sănătatea mamei? răbufni Mei.

— Nu mă critica! Nici tu nu te-ai dus s-o vezi, ripostă Lu.

— Ești atât de egoistă! Nu te interesează decât propria-ți persoană. „O, dragă, nu mă pot duce s-o văd pe mama, care este pe moarte, pentru că trebuie să-mi cumpăr un apartament mai mare și mai frumos.”

— *Eu* sunt egoistă? întrebă Lu, ridicându-se în picioare, cu ochii migdalați scăpărând scântei. Dar ce-ai făcut tu pentru mama? Eu am adus-o pe mătușica de la Shanghai și tot eu i-am plătit cheltuielile. Aș fi plătit și costurile medicale ale mamei. Aș putea foarte bine să-i salvez viața. Dar tu – tu ce poți să faci? Nimic. Pentru că nu ai nimic. Ești o cauză pierdută. De fapt, singurul tău „merit" este suferința pe care i-ai provocat-o întotdeauna mamei. Probabil că din cauza ta zace acum pe un pat de spital.

— Cum îndrăznești să spui asta? izbucni Mei, ridicându-se în picioare. O iubesc pe mama. Aș face orice pentru ea. Tu ai succes pentru că te-ai folosit de oricine ți-a ieșit în cale.

— Fetelor, fetelor! strigă mătușa lor, ridicându-se și ea în picioare și agitându-și frenetică brațele. Încetați imediat toată nebunia asta! Îi frângeți inima mamei voastre, spuse ea, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii. Știți oare prin ce-a trecut mama voastră? Nu este corect – după tot ce-a făcut pentru voi.

Mei și Lu o prinseră de mâini și o ajutară să se așeze pe canapea. Lu îi aduse un pachet de șervețele. Mătușa lor plângea amarnic – uneori, în hohote, alteori, în tăcere. Surorile priveau cum lacrimile i se prelingeau pe obraji, parcă fără încetare. Descopereau cu surprindere că mătușa lor, pe care o cunoscuseră întotdeauna ca fiind surioara veselă și fericită a mamei lor, putea să se lase copleșită de tristețe. Suspinele îi zdruncinau trupul firav, iar ochii înroșiți de plâns trădau o mâhnire adâncă.

— Povestește-ne puțin despre asta! spuse Mei.

Îi aruncă o privire surorii ei. Nu o iertase, dar trebuia să uite pentru o clipă de cearta lor ca să discute cu mătușa.

— Vrem să știm, spuse Lu.

Mătușa lor clătină din cap.

— I-am promis mamei voastre că…

— Mătușică, spuse Lu, cu o voce autoritară, sunt convinsă că mama nu mi-ar ascunde niciun secret dacă ar ști că este pe moarte.

Mei îi turnă mătușii lor o ceașcă de ceai. În aer se răspândi o aromă de iasomie.

— Mătușică, spune-ne tot ce știi, te rog! Am descoperit deja foarte multe lucruri. Știm că mama și unchiul Chen au lucrat împreună. Când s-a întâmplat asta? Și ce-a făcut mama?

Suspinele mătușii încetară treptat. Își șterse lacrimile cu un șervețel curat și luă ceașca de ceai.

— Trebuie să încep cu începutul, spuse ea încet, ațintindu-și privirea asupra semințelor de floarea-soarelui din bolul de cristal, de parcă ar fi vorbit cu ele.

Nepoatele ei încuviințară din cap. Atmosfera din cameră devenise atât de tensionată, încât li se părea că un alt cuvânt sau un simplu gest ar fi putut să pună capăt confruntării lor.

Încet și pe un ton moale, mătușa își începu povestea.

— Ministerul Securității Statului a pus ochii pe mama voastră înainte ca ea să termine facultatea. Vorbea fluent limba rusă, era o studentă eminentă și făcea parte din Partidul Comunist. Da, a intrat în serviciile secrete. Era o slujbă importantă, după cum vă puteți imagina. Firește că implica foarte multe misiuni secrete. Nu mi-a spus niciodată ce făcea sau unde se ducea uneori. Dar știam că era fericită. Și-a făcut prieteni noi și a reluat legătura cu cei vechi, precum unchiul Chen, care lucra și el în minister. Apoi l-a cunoscut pe tatăl vostru, un scriitor tânăr, fermecător și inteligent, cu un viitor strălucit. Mama voastră s-a îndrăgostit nebunește de el. Apoi a venit Revoluția culturală. Brusc, instituția – pe care noi o cunoșteam sub numele de Vechile gărzi – a devenit dușmanul statului. M-am înrolat în Garda roșie, așa cum au făcut milioane de tineri în vârstă de paisprezece ani. Am străbătut țara în lung și-n lat, distrugând tot ce ținea de trecut. În scurt timp, haosul domina pretutindeni. Apoi, cineva l-a turnat pe tatăl vostru pentru opiniile sale anti-Mao, motiv pentru care a fost trimis într-un lagăr de muncă. Mama voastră l-a însoțit, luându-vă pe amândouă cu ea. Când s-a întors în cele din urmă la Beijing, se vedea că boala și suferința își puseseră amprenta asupra ei. Slăbise foarte mult. Nu știu cum a reușit să vă scoată din lagărul de muncă; nu a vorbit niciodată despre asta. Dar sunt convinsă că a trecut prin toate furcile caudine. Nu poți să pleci când vrei dintr-un lagăr de muncă. Se schimbase foarte mult. În tinerețe, mama voastră era o frumusețe. Dar când am revăzut-o, după ce a ieșit din lagăr, părea bătrână, iar frumusețea pălise. Era tristă și încerca să scape din ghearele suferinței care pusese stăpânire pe ea. Își pierduse casa, soțul și slujba. Nu mai avea nicio speranță, nu mai avea nimic, cu excepția voastră. Probabil că nu vă mai amintiți greutățile prin care ați trecut în copilărie. Vă mutați de colo-colo, în căutarea unei camere libere, și abia dacă aveați ce să puneți pe masă. Mama voastră s-a zbătut din greu până când a reușit să găsească slujba de ilustrator la revistă.

— Ce s-a întâmplat cu slujba mamei de la Ministerul Securității Statului? întrebă Mei.

— A pierdut-o. Pentru că s-a căsătorit cu tatăl vostru și l-a însoțit în lagărul de muncă, nu a mai fost considerată o revoluționară demnă de încredere. Nu mai putea să lucreze în cadrul Ministerului Securității Statului.

— De ce mai are ministerul grijă de ea acum? întrebă Lu, cu un licăr în ochii migdalați.

— Nu știu dacă ministerul este cel care se ocupă acum de ea. Nu a mai avut nicio legătură cu ei de douăzeci și cinci de ani.

Era evident că mătușa nu voia să spună mai mult.

— Dar cine ar mai putea să aibă o influență atât de mare? întrebă Lu, încruntându-se.

— Indiferent cine este, răspunse mătușa ei, clătinând din cap, aș vrea să fi venit mai devreme. Atunci, mama voastră n-ar mai fi suferit atât de mult. Biata mea surioară! Era singură și din ce în ce mai bolnavă. N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva. Ar fi putut să aibă totul: frumusețe, talent, pasiune și un viitor strălucit. Dar s-a căsătorit cu tatăl vostru.

— Știi ce i s-a întâmplat? Mei aștepta de douăzeci de ani ca cineva să-i dea răspunsul la această întrebare. Cum a murit?

— Nu știu și, sinceră să fiu, nu cred că e cazul să întrebi. Nu acum. De ce ții atât de mult la tatăl tău? Asta e marea durere a mamei tale. Tatăl vostru a murit și v-a distrus viața. Mama voastră este cea care a suferit alături de voi, v-a iubit și v-a crescut. Sper că înțelegi greutățile pe care a trebuit să le înfrunte. A trecut prin toate flăcările iadului pentru voi. Vă aflați astăzi aici numai datorită ei. Pentru că a preferat să vă iubească.

Rostind aceste cuvinte, mătușa începu din nou să plângă. Sora ei o iubise și pe ea. Și acum, cea care fusese întotdeauna atât de generoasă și de puternică era pe moarte.

29.

Mei mergea cu pași repezi pe lângă zidurile Vechiului templu de închinăciune. Dimineața era răcoroasă, purtând încă amprenta nopții trecute. Oamenii vârstnici și bolnavi veniseră în parc pentru a face sport. Câteva femei de vârstă mijlocie practicau scrima într-un scuar. La marginea unui pavilion de pe malul unui mic lac, un tânăr cânta arii din opera tradițională chinezească.

Soarele cald, vrăbiuțele care se jucau printre copaci și clopotele îndepărtate ale Templului Lama creau o atmosferă de basm.

— Bună dimineața.

— Ai ieșit la plimbare cu păsările?

Acestea au fost cuvintele cu care se salutară doi bărbați, în timp ce își legănau coliviile. Purtau cămăși cu guler mandarin și pantaloni negri.

Mei îl găsi pe unchiul Chen în scuarul din spatele copacilor, printre stăpânii păsărilor, care își agățaseră coliviile de crengi și se lăsau acum purtați de trilurile gaițelor albastre și ale canarilor galbeni.

Unchiul Chen practica *Tai Chi* împreună cu un grup de cincizeci de oameni. De la distanță, păreau o mulțime compactă, care alerga cu încetinitorul. Toată lumea stătea ghemuită. Profesorul le arăta, cu spatele la ei, mișcările pe care trebuiau să le facă. Discipolii îl imitau în tăcere, cu multă precizie.

Treningul bej pe care îl purta unchiul Chen îl strângea nemilos, aproape sufocându-l. Când o văzu pe Mei, se opri pe loc, se înclină, cerându-și parcă iertare pentru că trebuia să plece și se îndepărtă, mergând în zigzag printre ceilalți participanți.

— Mătușa Chen mi-a spus că s-ar putea să te găsesc aici, zise Mei.

— Păi este ideea mătușii tale să practic *Tai Chi*. Ca să slăbesc, susține ea. Sincer să fiu, aș prefera să dorm în zilele de duminică, spuse unchiul Chen, ștergându-și picăturile de sudoare de pe frunte cu mâneca treningului.

— Putem să stăm undeva de vorbă?

— Firește. Ai luat micul dejun?

Mei clătină din cap.

Se îndreptară spre poarta de est, străbătând mulțimea de practicanți *Tai Chi*. Unii dintre ei îl salutară pe unchiul Chen verbal sau cu un gest din cap,

aruncându-i uneori o privire atotștiutoare, iar el le răspunse cât se poate de politicos. În ochi i se citea mândria. Alături de Mei, părea un bărbat înalt, nu corpolent.

•

Vânzătorii ambulanți își aranjaseră cuptoarele pe strada Mâncării delicioase. Bucățele de brânză de soia și carne de vacă, asezonate cu condimente, sfârâiau în tigăile încinse. Fumul de la cuptoarele cu cărbuni se înălța peste tot. Vecinii se salutau cu căldură, iar clienții și vânzătorii strigau unii la alții cât îi țineau puterile.

— Didi a mai făcut în pat?

— Slavă Domnului că este singurul meu nepot!

Ardeii iuți, proaspăt prăjiți, împreună cu boabele de piper Sichuan, creau o atmosferă înecăcioasă.

— Șefule, mai încet cu ardeii ăia, da? spuse un bărbat, care îndepărta fumul cu mâna.

— Fără condimente, mâncarea n-are gust, strigă un alt bărbat cu ochii negri, din spatele aburilor.

— Mergem la ceainărie, spuse unchiul Chen, trăgând-o pe Mei de braț. Mătușa ta nu-mi dă voie să mănânc pe stradă. Consideră că aceste locuri nu sunt igienice.

Intrarea de la ceainărie părea gata să se prăbușească, iar vopseaua se scorojea. Au împins cu putere în ușa care părea blocată. Înăuntru, atmosfera din cameră era umedă și încărcată de un fum gros.

— Este proprietatea statului. Mâncarea este scumpă, dar localul este curat, spuse unchiul Chen.

Ocupară o masă din colț. Unchiul Chen se duse la bar. Câteva minute mai târziu, se întoarse cu două boluri de terci de ovăz cu ouă sărate, două castronașe cu găluște preparate la abur și o farfurioară cu murături.

Unchiul Chen se așeză la masă, în fața lui Mei. Îi oferi un castronaș cu găluște și îi spuse să mănânce.

— Tinerii ca tine trebuie să mănânce ca să prindă putere. Luă o gură de terci, pe care îl vărsă înapoi în bol: era fierbinte. Ai găsit piatra de jad? o întrebă el apoi pe Mei, privind-o nerăbdător.

— Nu pentru asta te-am căutat.

— O, am crezut că… Unchiul Chen mușcă dintr-o gălușcă. O dâră de ulei i se prelinse în colțul gurii. Se șterse imediat cu mâna. Dar de ce m-ai căutat? o întrebă el.

Mei învârtea cu bețișoarele ouăle sărate, înecându-le în terci. Nu-i era foame. Îl privea pe unchiul Chen cum devora găluștile.

— Cine are grijă de mama? Serviciile secrete? întrebă ea.

Felia de ridiche murată pe care o mânca i se opri în gât, iar unchiul Chen începu să tușească.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Unchiule Chen, am aflat multe, spuse Mei, încruntându-se. Ne-a spus mătușica noastră. Lucrezi pentru serviciile secrete, continuă ea, dând la o parte castronelul cu găluști. Știai cine se află în spatele acestei povești, nu-i așa? De aceea n-ai fost deloc surprins când ți-am spus că mama a fost transferată la alt spital.

Unchiul Chen se ascunse în bolul cu terci. Se așternu o tăcere adâncă.

— Song a spus că se va ocupa singur de tot, răspunse unchiul Chen în cele din urmă, cu o voce aproape imperceptibilă.

— Cine e individul?

Unchiul Chen puse bețișoarele pe marginea bolului cu terci și își șterse fața cu mâinile.

— O întrebare simplă, la care îmi este foarte greu să răspund, spuse el, aplecându-se spre ea. Nu-i vei găsi niciodată fotografia sau numele în ziare. Când îl vezi pe Song, ai impresia că este un simplu birocrat, care lucrează într-o instituție obișnuită. Dar lucrurile nu stau nici pe departe așa. Poate hotărî soarta unui om dacă vrea. La câțiva pași distanță, oamenii se ridicau de la masă, hârșâind scaunele de podea și vorbind zgomotos. Unchiul Chen îi așteptă să plece, apoi continuă: Am urmat-o pe mama ta la Beijing, unde ne-am înscris la facultate. Am rămas buni prieteni, dar în anii studenției ea a ajuns mult mai departe decât mine. Femeile se maturizează mult mai repede la vârsta aceea. Când a acceptat postul de la Ministerul Securității Statului, drumurile noastre se despărțiseră deja. Poate de aceea m-am străduit cu încăpățânare să obțin, la rândul meu, un post în același minister. Cred a fost singura dată din viața mea când m-am luptat cu atâta îndârjire pentru ceva. Credeam că – dacă aveam să lucrez și eu în același loc – vom deveni la fel de apropiați cum am fost în Shanghai și poate că, într-o bună zi, mă va considera mai mult decât un simplu prieten. Unchiul Chen își aținti privirea undeva în depărtare, devenind din ce în ce mai nervos. Firește, însă – continuă el – ministerul era o instituție uriașă. Eu și mama ta nu lucram împreună, dacă pot spune asta. De fapt, ea muncea și locuia în complexul din Grădina de Vest, în timp ce eu am activat la început într-o unitate

specializată de lângă Grădina bambușilor purpurii și apoi la agenția de știri Xinhua. Cu toate acestea, am reluat legătura pentru că lucram la același minister și ne implicam în activități similare. Uneori, petreceam duminicile împreună. Pe atunci, mergeam la serviciu șase zile pe săptămână și aveam doar duminicile libere. Mama ta era extrem de bine văzută și avea mulți prieteni. În curând, am ajuns să ne cunoaștem foarte bine unii cu alții. Așa l-am întâlnit pe Song, care, pe atunci, era liderul grupului ei. Song era cu doi ani mai mare decât mama ta. Era înalt și chipeș – o vedetă în adevăratul sens al cuvântului. Dar eu nu-l agream. Poate pentru că mă simțeam amenințat – dar pe vremea aceea, mă simțeam amenințat de foarte mulți oameni, îmi provoca fiori ori de câte ori îl vedeam. Întotdeauna am avut impresia că mă urmărea. Ciudat, firește, dar asta simțeam. Mi se părea că mai avea încă un ochi cu care nu mă scăpa din vedere. Trei ani mai târziu, începea Revoluția culturală, iar lucrurile au luat-o razna. Se studiau dosarele secrete și se concepeau altele noi. Oamenii erau denunțați pentru diverse lucruri, în special dacă au spus sau au scris ceva cu tentă antirevoluționară. În curând, oamenii au început să moară pe capete, având parte de un sfârșit care mai de care mai cumplit. Cunosc o persoană care a fost ucisă în bătaie pentru că purta pulovere din cașmir ce aveau mărci străine. O nebunie! Revoluția culturală i-a provocat un șoc mamei tale. Evenimentele din Luoyang au lăsat-o fără grai.

— Ai spus că te-ai dus singur acolo.

— N-am vrut s-o amestec pe mama ta în toată povestea asta, dar acum știi multe. Membrii Gărzii roșii au pus stăpânire pe acoperișul bibliotecii, unde și-au poziționat mitralierele și au săpat tuneluri pe sub pozițiile lor ca să asigure transportul proviziilor. Atâtea vieți irosite! Oamenii erau atât de tineri și de loiali președintelui Mao și partidului său. Pentru mama ta a fost un șoc să vadă cadavrele însângerate, lipsite de viață. Nu mai putea să îndure țipetele de durere și șuieratul gloanțelor. Te avea pe tine – o fetiță frumoasă pentru care viața abia începuse. În scurt timp, am fost cu toții prinși ca niște insecte în pânza revoluției, trăind cu spaima că cineva ne va denunța și vom fi trimiși în lagărele de muncă sau, dimpotrivă, denunțându-ne semenii înainte ca ei s-o poată face. Un timp, am pierdut legătura cu mama ta și, implicit, cu Song. Câțiva ani mai târziu, am început să-i aud din nou numele. În timp ce noi suferem, el a ajuns în vârful ierarhiei ministeriale. Spre sfârșitul Revoluției culturale, Song a căzut în dizgrație. Era greu să te menții pe val în politica din vremea aceea; lucrurile se aflau

într-o permanentă schimbare – într-o zi, Deng Xiaoping era erou, ca pentru a doua zi să devină dușmanul public numărul unu. Este posibil, așadar, ca Song să-și fi făcut niște calcule greșite. După ce și-a pierdut „tronul”, fiul lui a fost trimis în munții din Dongbei, unde am auzit că a și murit. Apoi, a urmat moartea soției sale, care a rămas și acum învăluită în mister. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Eu tind să cred că Song însuși și-a condamnat soția la moarte. Sub înfățișarea lui fermecătoare, se ascunde o latură extrem de crudă. Ceva îți spune întotdeauna că unii oameni te pot lovi pe la spate cu o ferocitate greu de imaginat. Pierderea puterii și suferința pe care a îndurat-o familia sa l-au transformat într-o victimă a Revoluției culturale, lucru care l-a ajutat să se ridice din nou după moartea președintelui Mao. Așa stau lucrurile, spuse unchiul Chen, oftând. Când ne-am cunoscut, Song era doar un simplu lider de grup. Acum este director adjunct în cadrul Ministerului Securității Statului, având un apartament luxos, șofer personal și o influență covârșitoare.

— Dar de ce vrea s-o ajute pe mama?

— În ciuda aversiunii pe care o nutresc pentru Song, trebuie să recunosc că s-a purtat întotdeauna frumos cu mama ta. Un timp, am crezut că se vor căsători. Când părinții tăi s-au întâlnit, tatăl tău era un tânăr scriitor, cu un viitor promițător, un poet destul de cunoscut. Era, de asemenea, un idealist – opusul celor ca noi, a căror slujbă era să ne spionăm semenii. Poate că de atunci, mama ta a început să pună sub semnul îndoielii misiunile pe care le avea și lumea pe care o reprezenta. Poate că de aceea tatăl tău o fascina atât de tare. Unchiul Chen oftă din nou, de parcă toată viața a fost doar un șir lung de suspine. Mama ta, continuă el, era o femeie frumoasă, talentată și plină de viață. Cu toții o iubeam. Dar, din păcate, ea îl iubea pe tatăl tău.

O fată cu obrajii bucălați și cu un șorț murdar strângea farfuriile goale pe o tavă din plastic, trântind nepăsătoare castroanele și bolurile. Degaja pretutindeni în preajma ei aerul de la bucătărie, încărcat de mirosul de slănină și cârnați uscați în bătaia vântului. Mei o privea ștergând mesele. Avea mișcările lente – părea întruchiparea lentorii sublime.

— Să luăm niște ceai? îl întrebă Mei pe unchiul Chen.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, se ridică în picioare și se duse la bar, simțindu-se ușor amețită.

O femeie corpolentă lovi tejgheaua cu un prosop.

— Te-am prins! exclamă ea, aruncând cu degetul mijlociu o muscă moartă. Ce dorești? o întrebă ea pe Mei, cu un chip împietrit, ștergându-și

mâinile cu prosopul.

— Două cești de ceai Oolong, spuse Mei, scoțându-și portofelul.

Femeia se duse în spatele tejghelei, luă câteva frunze de ceai dintr-un vas de cositor și le azvârli într-un ceainic cafeniu. Luă apoi de pe sobă un ibric mare din aluminiu și turnă apa fierbinte în ceainic.

— Patru yuani, spuse ea, trântind capacul ceainicului și împingând spre Mei două ceșcuțe.

Mei îi dădu banii înainte ca femeia s-o ia la bătaie. În timp ce se întorcea la masa lor, îl văzu pe unchiul Chen înfulecând și ultima gălușcă. Profită acum de ocazie și îl analiză din cap până în picioare – trupul corpolent, capul care semăna cu un ou întors invers și spatele aplecat deasupra mesei. *Acest om* o iubea pe *mama*? se întrebă ea, simțind un nod în stomac. Apoi, se gândi la Song – la trupul zvelt și mersul său elegant. Degaja prin toată ființa lui o charismă aparte, pe care știa cum s-o controleze.

Ținând ceșcuțele de ceai în mâini, Mei trase adânc aer în piept și afișă pe chip un zâmbet forțat.

— Vrei ceai Oolong?

Se așeză pe scaun și turnă ceaiul, atingându-și mâinile în clipa în care fiecare dintre ei a vrut să-și ia ceașca.

— Îmi pare rău, spuseră amândoi, stânjeniți.

— Știi ce s-a întâmplat în lagărul de muncă? Cum a reușit să ne scoată de acolo? Și de ce nu l-a salvat și pe tata? întrebă Mei, ținând ceașca în dreptul inimii.

Unchiul Chen clătină din cap.

— Nu, nu știu. Nu mi-a spus niciodată. A refuzat întotdeauna să vorbească despre perioada aceea din viața ei. Îi aruncă apoi lui Mei o privire plină de tristețe. Îmi pare rău, Mei. Te înțeleg dacă nu mai vrei să cauți piatra de jad.

— Ba da. O voi căuta în continuare și o voi găsi, răspunse Mei. Tăcerea se așternu apoi între ei. Chelnerițele dispăruseră. Ceainăria era goală. Simțiră deodată o aromă de mosc. Știi cumva ce reprezintă ochiul de jad? întrebă Mei.

Cu o zi în urmă, îl sunase și pe Pu Yan, punându-i aceeași întrebare. Dar n-a știut ce să-i răspundă. I-a promis lui Mei că se va interesa printre colegii lui și o va suna dacă va afla ceva.

Și unchiul Chen rămase la fel de perplex.

— Nu, nu știu, răspunse el, strângând din buze și clătinând din cap. De ce?

— Poate nu are nicio importanță, răspunse Mei. Trebuie să plec ca să te întorci și tu acasă. Mătușa o să creadă că te-am răpit. Mei se ridică în picioare, împingând ușor scaunul. Unchiul Chen o urmări cu privirea. Ochii îi trădau o tristețe tainică. Păstrăm legătura, spuse Mei.

Ușa se blocase din nou, așa că o lăsă întredeschisă. Afară, soarele crea un spectru de lumini albe.

30.

– Șeful nu e aici, spuse directorul de la magazinul Bunicului Wu.

Era un bărbat înalt, cu un nas coroiat ca un cioc de pasăre. Purta pe umeri o mantie neagră de mătase.

— Ești sigur? întrebă Mei, făcând o grimasă. Spune-i că vin de la hotelul Splendour!

El îi aruncă o privire suspicioasă, fremătând din nări. În cele din urmă, dădu din cap și se întoarse la chitanțierul lui. În spatele lor, clienții vorbeau în șoaptă; oamenii intrau și ieșeau.

La un moment dat, ștampilă cu cerneală roșie una dintre chitanțe. Apoi se întoarse și dispăru în spatele unei uși, care se deschise și se închise fără zgomot.

•

Razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă. Bunicul Wu stătea cu spatele la ea, privind-o pe Mei de la o masă dreptunghiulară. Părea o masă veche de altar, care a stat cândva în fața sanctuarului familiei. Avea picioare sculptate, dar nu și sertare. Doar câteva lucruri se aflau pe ea: un stilou, o agendă, un telefon, o statuetă din porțelan, care înfățișa doi soldați din Armata de Eliberare a Poporului – un bărbat și o femeie – surprinși în pași de dans, o veioză cu abajur de mătase, un pachet de țigări, o brichetă de argint și o scrumieră de sticlă.

Bunicul Wu stătea cu pumnii pe masă. Mușchii îi fremătau pe sub tricoul polo. O țintuia pe Mei cu privirea.

— Ce dorești?

Mei se așeză în fața lui pe un scaun din lemn de trandafir, cu spătarul pătrat.

— Tu l-ai ucis pe Zhang Hong? Erai atât de grăbit să fugi de la locul faptei, că aproape ai dat peste mine.

Bunicul Wu își ascunse pumnii sub masă. O țintui pe Mei cu o privire lipsită de expresie.

— S-a sinucis, răspunse el apoi.

— De ce-ar fi făcut asta? Niciodată nu i-a mers mai bine – avea bani, o femeie și o viață nouă.

Bunicul Wu mormăi cu glas gutural.

— Bani? Ticălosul ar fi trebuit să plece din Beijing cât timp îi mai avea. Întinse, șovăielnic, mâna după pachetul de țigări, bătând darabana cu degetele. Știa că spusese deja prea mult. Care e scenariul tău? o întrebă el, fixând-o cu privirea.

— Zhang Hong și-a pierdut toți banii la jocuri de noroc și a rămas dator. Ți-a cerut ajutorul, dar l-ai refuzat. A amenințat, probabil, că te dă în vileag pentru că faci contrabandă cu obiecte de valoare. Iar tu i-ai închis gura.

Bunicul Wu scuipă pe podea.

— Prostii! spuse el. Înhăță pachetul de Marlboro, apucă o țigară cu dinții și luă de pe masă bricheta de argint. Să-ți spun ceva! Poate că sunt o brută, dar nu ucid. Apoi își aprinse țigara. Am experiență – șase ani petrecuți cu găștile de cartier, opt ani de „reeducare în munți și la țară”[10] – crede-mă când îți spun că tortura fizică și cea psihică sunt mai eficiente decât moartea! Privește fotografiile de pe perete! o îndemnă el, fluturându-și mâna prin aer și trasând un arc cu fumul de la țigară. Sunt un membru respectat al comunității. Am relații sus-puse. Nu mă tem de nimeni, mai ales de un omuleț ca Zhang Hong. Mi-e silă de cei care cad în patima jocurilor de noroc. Nu cunosc noțiunea de fermitate și loialitate.

Se opri, savurând sunetul propriilor sale cuvinte.

Mei privi de jur împrejurul camerei. Pe pereți erau fotografii care înfățișau chipuri zâmbitoare, Bunicul Wu aflându-se și el printre cei imortalizați.

— Și atunci de ce te-ai dus la hotelul lui?

— Nu sunt obligat să-ți răspund la tot acest interogatoriu, spuse el, lovind ușor țigara de scrumiera din sticlă pentru a-i îndepărta scrumul. Dar vreau să lămuresc un lucru. Era deja mort când am ajuns acolo. Poate că nu s-a sinucis. Poate că l-a ucis cineva de la cazinou. Nu știu și nici nu-mi pasă.

— Dar poate că poliția ar vrea să afle mai multe detalii.

Bunicul Wu protestă zgomotos.

— Știi oare câți oameni vin în fiecare zi la Beijing? Douăzeci de mii. Fără să-i mai punem la socoteală și pe lucrătorii migranți care stau aici ilegal. Vorbim, așadar, de sute de mii de anonimi fără forme legale. De ce și-ar bate capul poliția ca să afle ce s-a întâmplat cu unul dintre ei? Oamenii mor – este pur și simplu o stare de fapt.

— Dar de ce i-ai răvășit camera de la hotel? îl întrebă Mei pe Bunicul Wu, privindu-l printre gene.

— Poate că nu mi-a plăcut chipul lui. Domnișoară, ești o fată frumoasă și inteligentă, după câte văd. N-ar fi mai bine să-mi spui ce cauți ca să-ți spun și eu apoi ce caut?

— Și ce-mi iese la treaba asta? întrebă Mei, încrucișându-și brațele.

— Bani, firește – pentru ce altceva faci toate astea?

Mei se ridică în picioare. O durea spatele din cauza scaunului tare și simțea nevoia să-și întindă picioarele. Începu să se plimbe pe lângă peretele plin de fotografii.

— De cât timp te ocupi de afacerea asta? întrebă ea.

Majoritatea fotografiilor specificau locul unde au fost făcute, dar niciuna nu era datată. Judecând însă după îmbrăcămintea pe care o purtau persoanele surprinse de aparatul de fotografiat, unele dintre ele fuseseră făcute cu mulți ani în urmă.

— De șaptesprezece ani.

— Ai fost vreodată în Liulichang? îl întrebă ea, recunoscându-l într-o fotografie pe starul de muzică pop Tian Tian.

— Nu. Am avut mici buticuri în diverse locuri din țară. M-am mutat aici cu câțiva ani în urmă.

Ultima fotografie era alb-negru și îl înfățișa pe Bunicul Wu tânăr și zvelt. Se ținea de braț cu un alt tânăr – înalt și chipeș, cu ochi frumoși și buze subțiri. Spre deosebire de Bunicul Wu, părea un individ retras și introvertit. În spatele lor, stătea un bărbat mai în vârstă, care zâmbea mândru.

Mei zăbovi mult timp în fața fotografiei. I se părea că îl mai văzuse undeva pe bărbatul mai în vârstă. Dar cu cât încerca mai mult să-și sondeze amintirile, cu atât se învălmășeau mai tare. Renunță în cele din urmă.

— Unde ați făcut această fotografie?

Se întoarse spre Bunicul Wu ca să-l studieze cu mai multă atenție. Acum avea părul mai scurt și mai sărac. Focul din privire îi dispăruse de mult.

— La primul meu magazin. Acela este partenerul meu, răspunse Bunicul Wu, pe un ton neutru. Am fost împreună „în munți și la țară”. Când m-am întors la Beijing, nu aveam nici casă, nici loc de muncă; el și tatăl lui m-au ajutat să pun pe picioare afacerea asta. Bunicul Wu trase fumul de țigară în piept, apoi îl dădu încet afară. Știi de ce mă pricep atât de bine să fac afaceri cu antichități? o întrebă el deodată.

— De ce?

— Înainte de a fi trimis în exil, răspunse Bunicul Wu, foindu-se pe scaunul său, am făcut parte, câțiva ani, dintr-o gașcă de tineri periculoși. Mă

consideram puternic. Viața petrecută în mijlocul găștilor de cartier te învață să nu ai încredere în nimeni, pentru că nimeni nu este demn de încredere. Eram cu toții niște delincvenți. Dacă voiai să supraviețuiești, trebuia să-ți păzești pielea. Lucrurile stăteau însă cu totul altfel în munții din Dongbei. Lagărul nostru de muncă era în inima pădurii, la un vechi depozit de lemne. Vara, tăiam copaci și trimiteam buștenii pe râu. Iernile erau aspre și lungi, cu zăpezi bogate. Eram cu toții niște adolescenți crescuți în Beijing. Nu am vânat niciodată animale, nu știam să tragem cu pușca și nici nu am cunoscut vitregia furtunilor de zăpadă. Când trebuie să înfrunți forțele naturii, înveți să ai încredere. Nu încredere oarbă. Oamenii pot fi mult mai periculoși decât animalele sălbatice. Dar înveți în cine poți să te bazezi. Trebuie să știi cine te va salva dacă te afli în pericol și cui îi poți încredința o armă fără teama că te va împușca pe la spate. Și – mult mai important – trebuie să știi cui îi poți dezvălui tainele sufletului fără să fii apoi trădat secretarului de partid. Locurile erau mereu pustii – zi și noapte. Dacă nu aveai cu cine să vorbești, o luai razna. Munții erau uriași și nemărginiți. Îți provocau fiori pentru că știai că de acolo nu aveai cale de scăpare. În fiecare iarnă, când pustietatea și ostilitatea locurilor își spuneau cuvântul, cineva încerca să fugă. Dar nimeni nu scăpa întreg. Pericolele pândeau la tot pasul. Într-o vară, un băiat – pe care îl porecliserăm Patru-ochi, pentru că purta ochelari – a fost înghițit de apele râului. Plouase zile de-a rândul. Iernile erau cumplite. Uneori, camioanele cu provizii nu mai ajungeau săptămâni în șir în lagăr din cauza zăpezilor abundente. Asta îi aducea pe oameni în pragul nebuniei. Erau în stare să facă orice ca să scape de acolo. Orice. Am văzut cum indivizi complet inofensivi se transformau în adevărate fiare. Asta vreau să spun – am învățat foarte repede cum să judec oamenii, cum să-mi dau seama cine e și cine nu e loial și demn de încredere. Mai târziu, un tip – căruia noi îi spuneam Fratele cel mare – m-a învățat să citesc gândurile oamenilor, analizându-le trăsăturile faciale. Foarte mulți comercianți de pe această stradă știu mult mai multe lucruri despre antichități decât am să știu eu vreodată. Dar ei nu pot să descifreze trăsăturile chipului uman. Nu-i înțeleg pe oameni. Eu însă îmi dau imediat seama dacă cineva minte. Spune-mi acum!… Bunicul Wu se rezemă de spătarul scaunului, încrucișându-și mâinile pe piept. Ce caută o fată frumoasă ca tine pe aici? Necazuri?

— Ce necazuri?

Mei îl țintui cu privirea pe Bunicul Wu și ridică din umeri. Nu-i plăcea să fie amenințată.

— Domnișoară…?

— Wang.

— Domnișoară Wang, spune-mi un lucru! Ai încredere în oameni?

Ea urmări cu privirea cum fumul din țigara Bunicului Wu ieșea pe fereastra deschisă. Se gândi la unchiul Chen, pe care îl cunoștea de când lumea. Era umărul de care se sprijinise când era copil, unchiul pe care nu l-a avut vreodată. Cei treizeci de ani de iubire reprezentau, de asemenea, dovada unei încrederi nețărmurite. Acest lucru n-a împiedicat-o însă ca pe coridorul întunecat al spitalului 309 să se întrebe, într-o clipă de îndoială, cât de bine îl cunoștea.

În momentul acela, sună telefonul.

Bunicul Wu stinse țigara.

— Alo! Da, bine… nicio problemă, spuse el, cu un zâmbet vag pe buze.

Mei se întrebă ce răspuns i-ar fi dat dacă nu i-ar fi întrerupt telefonul.

Când termină conversația, Bunicul Wu era chiar bine dispus.

— Gândește-te la oferta mea! Am putea să facem afaceri – noi doi. Vom căuta împreună lucrurile de valoare. Te asigur că nu vei regreta.

Mei zâmbi. Puse apoi pe biroul lui cartea ei de vizită, spunând:

— Ne mai vedem.

31.

Ziua de luni era încărcată de umiditate. Și ca în toate zilele de luni, timpul părea să se fi oprit în loc.

La birou domnea o atmosferă plictisitoare. Nu se întâmpla nimic. Niște facturi și câteva dosare ale unor anchete, care – fără îndoială – nu vor duce nicăieri, se odihneau pe masă. Nu sunase nimeni, nici măcar poliția, ca să ceară detalii referitoare la cadavrul de la hotelul Splendour. Era o zi obișnuită, lipsită de importanță, o zi dintr-un șir nesfârșit de zile, care se derula așa cum făcuseră și toate celelalte de la începutul omenirii.

Mei citea ziarele. Ca de obicei, *People's Daily* dezbătea, în nenumărate articole, politicile guvernamentale. Unele articole erau publicate și în *Beijing Daily*. Chiar și editorialul *Beijing Morning Post*, care în mod normal era un ziar cu caracter informativ, relata pe larg un singur subiect – bucuria și speranțele legate de retrocedarea Hong Kong-ului patriei-mamă – China.

Mei aruncă ziarele în coșul de gunoi și ieși în holul de la intrare. Gupin îi zâmbi din spatele computerului său. Ascuțea creioanele și le aranja frumos pe birou ca pe niște proiectile.

— O să plouă astăzi, spuse el.

— Așa se pare, răspunse Mei, dând din cap. Ai putea să suni la Institutul Minier de Cercetare și să întrebi dacă știe cineva ce reprezintă ochiul de jad?

Gupin pusese deja mâna pe telefon, dar se opri.

— Nu pe *cine* reprezintă?

— Pe cine?

— Da, așa spunem noi în Henan. Jadul este piatra împăratului, așadar ochiul de jad era simbolul unui spion de la palatul regal. Astăzi, sintagma se referă la o persoană care culege informații pentru cineva cu o funcție mai înaltă – de exemplu, un șef.

Mei îl țintuia pe Gupin cu privirea în timp ce gândurile îi zburau amețitor. Luoyang este capitala provinciei Henan, dar și capitala a treisprezece dinastii străvechi.

Gupin o privea nervos.

— Îmi cer iertare, probabil că nu la asta te-ai referit. Sun imediat.

Mei reveni cu picioarele pe pământ. Își aminti deodată unde îl văzuse pe bărbatul mai în vârstă din fotografia agățată pe peretele Bunicului Wu.

— E în ordine. Nu trebuie să mai suni. Îți mulțumesc, îi spuse ea apoi, zâmbind.

32.

Unchiul Chen locuia într-un zgârie-nori pe bulevardul Porții Fuchang.

Era ora prânzului. Biciclişti de toate vârstele soseau din toate direcțiile, stârnind nori de praf. Liceeni în uniformă veneau alergând ca niște sportivi. Toată lumea se grăbea să ia masa acasă.

Zgomotul străzii se înteți. Mașinile și camioanele huruiau. Troleibuzele vopsite în alb și albastru, semănând cu niște melci din cauza antenelor negre, scoteau scântei la atingerea firelor electrice suprasolicitate.

Mei trebuia să conducă încet, târându-se practic în spatele bicicliștilor. Aceștia fie o ignorau, fie o priveau cu dispreț.

Găsi, în cele din urmă, un loc de parcare în partea laterală a clădirii unchiului Chen, care era flancată de două structuri identice, vopsite în aceleași culori terne – negru și gri.

Acești zgârie-nori au fost construiți la sfârșitul anilor ’80. În perioada aceea, pentru că erau dotate cu lifturi și coridoare cu ferestre, erau cele mai râvnite clădiri de locuințe din Beijing. Astăzi, arătau ca niște prostituate fanate care își etalau trupurile zbârcite în colțul străzii. Trecătorii le priveau cu dispreț, considerându-le urâte.

În fața liftului se adunaseră mulți oameni.

— Treci pe la mine diseară ca să jucăm o partidă de poker? strigă un bărbat corpolent, care stătea între două fete îmbrăcate elegant și cu încălțări cu tocuri înalte.

Un bărbat cu ochelari îi aruncă o privire soției sale, care se uita fix la chelia din fața ei.

— Nu cred, îi răspunse el apoi vecinului, zâmbindu-i trist.

Când veni liftul, oamenii se înghesuiră în el, transpirați și înfierbântați. Una dintre fetele îmbrăcate elegant își prinse fusta între picioarele bărbatului corpolent, care se întoarse, zâmbind, spre ea. Fata își smulse fusta nervoasă, șoptindu-i ceva prietenei sale. Amândouă își întoarseră capul în altă parte dezgustate.

Mei coborî la etajul al zecelea. Pe hol, o bicicletă stătea rezemată de fereastra murdară. Aruncă o privire pe geam. Nori negri se adunau la orizont. Pe partea stângă, de-a lungul unui perete îngălbenit de timp, văzu

câteva uși închise, unele protejate cu grilaje din fier. O aromă plăcută de mâncare se simțea pe hol.

Mei sună la ușa unchiului Chen. Auzi pași greoi, apoi o cheie se învârti în broască.

— Mei, ce surpriză! spuse unchiul Chen, deschizând ușa și făcându-i loc lui Mei. Holul de la intrare era îngust, părând și mai mic din cauza mașinii de spălat. O frânghie de rufe atârna, prinsă de un cui, deasupra ușii. Luam prânzul, continuă unchiul Chen. Ai mâncat? Vrei să iei masa cu noi?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame, răspunse Mei, clătinând din cap.

Era nervoasă. Fiecare gest pe care îl făcea părea fals. Zâmbea forțat, vorbea cu glas șovăitor și parcă nu știa ce să facă cu mâinile.

Mătușa Chen ieși din sufragerie, ținând încă bețișoarele în mână. Avea chipul acoperit cu broboane de sudoare.

— Mei, sărmana mea copilă! Mătușa Chen se aplecă spre ea, copleșită de durere; chipul i se animase parcă deodată. Nu trebuie să ne pierdem speranța. Sunt convinsă că mama ta își va reveni. Ne rugăm cu toții pentru ea.

O invită pe Mei în sufragerie.

Mei se așeză pe canapea și se uită de jur împrejur. Era evident că stăpânii casei, oameni cu o situație financiară precară, decoraseră apartamentul cu multă greutate. Într-un colț, se afla o bibliotecă înțesată de cărți, fotografii de familie și bibelouri. Lângă un perete, era un pat pentru o singură persoană acoperit cu o cuvertură în nuanțe de verde și crem. Îi aparținea mătușii Chen. Lipit de următorul perete, era un alt pat, în formă de L, în care dormea unchiul Chen. Câteva ghivece de flori, cărți și diverse articole casnice stăteau îngrămădite pe pervaze. Ferestrele erau flancate de o parte și de alta de draperii aurii din catifea.

— Termin repede, spuse unchiul Chen, înfulecând iute mâncarea din farfurie.

— Ești sigură că nu vrei niște ceai? o întrebă mătușa Chen.

— Da. Nu trebuie să vă faceți griji în privința mea, răspunse Mei.

— Gata, am isprăvit, spuse unchiul Chen, ridicându-se în picioare în timp ce mesteca ultimele îmbucături. Să mergem!

— De ce plecați? Puteți să vorbiți aici. Eu mă duc să spăl vasele în bucătărie.

— Trebuie să mă întorc mai devreme la serviciu. O să vorbim pe drum.

— Nu te mai culci după-masă?

— Nu mă mai simt obosit, răspunse unchiul Chen, evitându-i privirea soției sale.

— Atunci stai puțin! Mătușa Chen se duse iute în bucătărie, de unde se întoarse câteva clipe mai târziu, aducând o sacoșă de cumpărături. Când te întorci acasă, cumpără, te rog, niște ridichi! Avem tocăniță la cină.

Unchiul Chen luă sacoșa, dând din cap.

— La revedere, mătușă Chen, spuse Mei. Vorbim mai mult data viitoare.

•

Străzile erau acum tăcute. Oamenii își făceau siesta. Majoritatea vânzătorilor ambulanți își strânseseră tarabele. Ei își parcaseră rulotele la umbra copacilor și se așezaseră pe jos, în cerc, luând prânzul pe care și-l pregătiseră de acasă.

Unchiul Chen mergea alături de Mei, împingându-și bicicleta.

— Îmi pare rău că trebuie să vorbim aici. Este o atmosferă îngrozitor de umedă și de toridă. Dar o cunoști pe mătușa ta; e mai bine să nu audă ce discutăm.

Văzură sub un stejar o bancă din piatră, pe care se odihnea cineva. Își încropise un pat, unde își făcea siesta acum. Găsiră, puțin mai departe, o bancă liberă și se așezară.

Amenința să plouă.

— Unchiule Chen, ești de foarte mult timp prietenul familiei mele. Mă cunoști de când eram mică. Așa că îți voi spune pe șleau: Probabil că ai avut motivele tale. Mei își concepuse mai multe scenarii; cu toate acestea, cuvintele pe care le rosti acum veniră de la sine. Nu ai fost niciodată în Luoyang, nu-i așa? Altfel, ai fi știut ce reprezintă ochiul de jad – sau, mai exact, *pe cine* reprezintă ochiul de jad. Mama și Song au primit misiunea aceea, iar povestea despre sigiliul de jad o știi de la mama. Ai dat întâmplător peste articolul din ziar unde se vorbea despre vasul ritualic. Asta ți-a dat de gândit. Poate ți-ai imaginat că te vei îmbogăți sau poate ai avut alte motive. Dar de ce m-ai mințit?

Unchiul Chen se făcu roșu ca racul. Scoase o batistă mototolită și își șterse sudoarea de pe frunte.

— Niciodată nu te-aș…

— Am înțeles acum de ce n-ai vrut să-i spun nimic mamei, continuă Mei, țintuindu-l cu privirea pe unchiul Chen. Mânia și sentimentul trădării, pe care și le reprimase până atunci, amenințau acum să se dezlănțuie

nestăvilite. Te-ai bucurat când a suferit atacul cerebral? Astfel, poate că nu va afla niciodată cine ești cu adevărat.

— Te rog, Mei, nu spune lucruri atât de dureroase! Nu ai nici cea mai vagă idee ce-a însemnat ea pentru mine, spuse unchiul Chen, cu răsuflarea întretăiată, ca o insectă prinsă într-o pânză de păianjen. Vina mea este că întotdeauna mi-am dorit lucruri. Am vrut să fiu cineva și să am o viață frumoasă. Nu merit asta? N-am ieșit niciodată din cuvântul partidului. Mi-am dăruit sufletul pe tavă, fără să fac vreodată rău cuiva, cel puțin nu intenționat. Dar n-am fost niciodată destul de bun – nici pentru mama ta, nici pentru instituția unde lucrez și nici măcar pentru familia mea. Uită-te și tu unde stau – într-un apartament de o sută de metri pătrați! Asta e tot ce voi avea în viață? O sută de metri pătrați pentru o familie cu patru membri! Eu și mătușa ta dormim în sufragerie de atâta amar de vreme, încât a devenit un obicei. Dong Dong trebuie să aștepte până se va căsători pentru ca instituția unde lucrează să-i ofere o locuință. Jing n-are nicio șansă să primească un apartament de la serviciu, pentru că ei nu oferă așa ceva. Amândoi câștigă atât de puțin, încât nu-și pot permite să cumpere sau să închirieze o casă. Eu am terminat o facultate. Credeam că voi avea un viitor strălucit. Dar uită-te la Song – are o casă de trei sute de metri pătrați – numai pentru el și fiul lui delincvent! Ticălosul ăla este o pacoste și Song o știe foarte bine. Oricum, îl scoate basma curată de fiecare dată. De ce? Pentru că poate să facă asta. Are foarte multă influență și cunoștințe sus-puse, iar fiul lui se plimbă nestingherit în mașina condusă de șoferul personal și vânează femei. Copiii mei nu consumă droguri și nu se învârt în cercuri suspecte, dar nu au nimic, pentru că nici tatăl lor nu are nimic. Cine sunt eu? Un nimeni, iar mama ta o știe prea bine, conchise el, ascunzându-și fața în mâini. Mei nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Îmi pare rău, Mei, continuă el, oftând. N-am vrut să afli toate astea. Am apelat la tine pentru că știam că nu mă vei lua la întrebări.

— Da, am fost atât de naivă, încât ți-am crezut toate minciunile. Ce alte baliverne mi-ai mai aruncat? Tu l-ai trimis pe tata în închisoare? Sau a fost mâna lui Song Kaishan? Cum a murit tata?

— Ți-am spus tot ce știu, Mei. Ăsta e adevărul. Am apelat la tine pentru că am vrut ca ambele familii să aibă de câștigat. M-am gândit că o să împărțim banii.

— Care bani? întrebă Mei. S-ar putea ca sigiliul de jad să fi fost distrus de mult, iar tu o știi prea bine. M-am întrebat, așadar, ce se ascunde în spatele acestei povești. Poate că ai fost mânat de răzbunare. Știai că voi

ajunge la Song. Ai apelat la mine pentru că eram persoana cea mai indicată pentru misiunea asta. Sunt fiica mamei mele. Acum este rândul meu să pun niște condiții. Stabilește-mi o întâlnire cu Song!

— Nu poți să intri în minister fără autorizație.

— Dar tu poți. Spune-i că vreau să-i vorbesc urgent.

•

Înapoi la birou, Mei stătea lângă telefon. Privea de la fereastră norii amenințători de furtună.

Încearcă să discute cu Lu și îi lăsă un mesaj asistentului ei. Se întreba dacă ea reușise să afle ceva de la spital prin intermediul prietenului ei medic.

Gupin plecase și el acasă. Se lăsa întunericul. Telefonul sună în cele din urmă.

— Te așteaptă peste o oră la barul Celor trei steaguri roșii din Hohai, se auzi vocea încordată a unchiului Chen. Ezită o clipă, apoi continuă: Mei, nu te duce! Hai să uităm toată povestea asta!

— Mi-e teamă că este prea târziu, răspunse ea.

33.

Fulgerele despicau văzduhul, tunetele bubuiau asurzitoare, iar ploaia lovea cu dușmănie.

Mei apăsă șovăitoare pe accelerator. Nu vedea nici drumul, nici canalul. Ploaia se spărgea de parbrizul ei, creând un zid des în fața farurilor mașinii. În lumina unui fulger zări forma întunecată și arcuită a unui pod din piatră. În timp ce se apropia, văzu lumini roșii licărind în întuneric. Când următorul fulger brăzdă cerul, Mei coti și în fața ochilor îi apărură barurile din Hohai, luminate ca niște lampioane pe o mare tumultuoasă.

Mei parcă mașină lângă pod și ieși afară. Își băgă capul între umeri, încercând să se ferească de ploaia nimicitoare. Pantofii și blugii i se udară însă imediat. Apa i se prelingea pe mâneci în timp ce încerca să-și țină mantaua de ploaie.

Văzu un Audi negru, care se îndrepta spre canal, își continuă drumul. Ceva sau cineva se mișca în spatele geamurilor luminate, dar ploaia o împiedica să vadă la doi pași.

Când zări barul Celor trei steaguri roșii, traversă strada. Nimeni nu era prin preajmă – nici turiști, nici polițiști aflați la datorie, nici chelnerițe care să te invite înăuntru. Nimeni nu-ți oferea ceva de băut și nici nu te îmbia să vezi un program artistic.

Mei a răzbătut cu greu prin vânt și ploaie ca să ajungă. Când mai erau doar câțiva pași, se năpusti la ușă și apăsă cu putere pe clanță.

Aceasta se deschise și Mei intră în bar. Patronul se grăbi s-o închidă, ferindu-se din calea furtunii.

În salon cânta o formație heavy metal. Solista, îmbrăcată într-o ținută preistorică, țipa și sărea de parcă avea arcuri la picioare. Chitarista, care purta niște blugi mulați și își tapase părul sub formă de țepi, arăta grozav. Cânta fără să-i pese de ce se întâmpla în jurul ei. Și toboșarul avea părul zburlit din cauza mișcărilor frenetice pe care le făcea.

Patronul îi spuse ceva lui Mei, dar ea nu înțelese nimic. Se întreba dacă ajunsese unde trebuia. Își scoase mantaua udă de ploaie și i-o dădu patronului, care i-o pasă unei chelnerițe îmbrăcate în negru.

— Am o întâlnire cu domnul Song Kaishan, strigă Mei cât putu de tare, accentuând numele lui Song în speranța că astfel se va face auzită.

Patronul deschise gura, părând că spune ceva, dar Mei nu auzi niciun cuvânt.

Îi făcu semn să se îndepărteze de formația muzicală. Într-o parte, se afla o ușă din lemn de trandafir, cu două frunze, decorate de sus până jos cu gravuri sofisticate.

— Pe aici, îi spuse el, iar ea îl urmă. Coridorul era îngust și străjuit de lambriuri din lemn închis la culoare. Pasajul părea să dea ocol clădirii, ajungând în spate. Aici, numai sunetul tobei se mai putea auzi. Poftiți, vă rog! spuse patronul, deschizând ușa și invitând-o pe Mei înăuntru. Domnul Song, oaspetele dumneavoastră a sosit, spuse el pe un ton ferm, făcându-se apoi nevăzut în spatele ușii.

Încăperea nu avea ferestre. În mijloc se afla o masă joasă și neagră, înconjurată de perne moi. Tavanul era mărginit de lumini roz de neon.

Song Kaishan stătea pe perne în spatele mesei. În fața lui se aflau câteva farfurioare cu ouă sărate, urechi marinate de porc și arahide prăjite. O sticlă de *Wu Liang Ye* îți atrăgea imediat privirea datorită culorilor – alb și roșu – specifice firmei producătoare. Lângă sticlă se afla un dispozitiv pentru încălzirea băuturii.

— Am ajuns mai devreme. Sper că nu te deranjează, spuse el, arătând obiectele de pe masă.

Mei nu avea de unde să știe de cât timp sau cât de mult băuse. Camera duhnea atât de tare a vin de orez, încât pană și un porc s-ar fi putut îmbăta doar inhalând mirosul. Song întinse o mână și îi făcu semn lui Mei să se așeze pe o pernă. Ochelarii fără ramă pe care îi purta îi confereau un aer distins, ascunzându-i în același timp gândurile.

— Sper că ești mulțumită de ajutorul pe care i l-am acordat mamei tale.

Mei se prăbuși pe perne și își încrucișă picioarele sub ea. Știa că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Song și poate chiar să-i mulțumească. Nu era greu să fii amabil în fața unui bărbat atât de elegant. Dar nu voia să cadă pradă farmecelor sale.

— N-am venit ca să vorbim despre mama. Ci despre o piatră de jad și despre un om pe nume Zhang Hong. Expresia lui rămase neschimbată. Vrei să auzi povestea? întrebă Mei. Song umplu dispozitivul pentru încălzirea băuturii. Un miros pătrunzător de vin de orez invadă camera. Cu treizeci de ani în urmă – continuă Mei – doi tineri agenți au primit o misiune în Luoyang, unde zeci de mii de membri ai Gărzii roșii hotărâseră să distrugă vechile tradiții – călcând în picioare muzeele, cărțile și viețile

intelectualilor. Combatanții s-au divizat însă în mai multe facțiuni și se luptau acum între ei. Misiunea agenților secreți era de a oferi sprijin Gărzii roșii, dar și de a culege informații referitoare la atitudinea ostilă față de Mao manifestată de locuitorii provinciei. Unul dintre liderii facțiunii era un adolescent – Zhang Hong un om violent și un împătimit al jocurilor de noroc. Poate că l-a surprins pe unul dintre agenți luând o piatră valoroasă de jad din muzeu, lucru care l-a determinat și pe el să facă la fel: a pus mâna pe un vas ritualic din timpul dinastiei Han. Zhang Hong nu știa nimic despre antichități, dar nici nu era prost. Treizeci de ani mai târziu, lucrurile s-au schimbat. Revoluțiile nu mai sunt la modă. Acum banii vorbesc. Așa că Zhang Hong a venit la Beijing ca să vândă vasul pe care îl furase de la muzeul din Luoyang. S-a îmbogățit pe loc. Dar ce face un om ca Zhang Hong când are bani? Îi cheltuiește. Duce o viață la care nici măcar nu a îndrăznit să viseze. Agață o fată într-un bar de noapte și se cazează la un hotel de lux. Pariază banii la jocurile de noroc, îi pierde pe toți și rămâne dator. Se întoarce la comerciantul căruia îi vânduse vasul antic și îi cere ajutorul. Acesta îl refuză. Din pură întâmplare, Zhang Hong vede o fotografie în biroul lui și îl recunoaște pe tatăl partenerului de afaceri al comerciantului de antichități, care este însuși agentul pe care îl văzuse în Luoyang cu treizeci de ani în urmă. Așa că se hotărăște să-l șantajeze. Dar este ucis în camera sa de hotel.

Song Kaishan turnă o ceșcuță de vin de orez pentru el și una pentru Mei.

— De ce-mi spui toate astea?

— Nu te-a șantajat doar pentru piatra de jad, nu-i așa? Furtul comorilor naționale este un delict minor în comparație cu crima. Au avut loc foarte multe asasinate în Luoyang. Câte ai comis cu mâna ta?

Mei luă ceșcuța, dar nu se atinse de ea.

Song clătină din cap și izbucni în râs. Dădu ceșcuța pe gât.

— Ți-e teamă? Crezi că ți-am pus ceva în băutură? Mei, m-ai înțeles greșit. Am iubit-o pe mama ta. Poate că încă o mai iubesc. Acum, lasă-mă să-ți spun varianta mea, după ce am ascultat-o pe a ta! Am așteptat clipa asta treizeci de ani. I-am făcut destul rău. Revoluția culturală! Cine n-a comis fapte cumplite în timpul Revoluției culturale? Mulți oameni și-au ucis semenii. Dar mama ta n-a mai putut să îndure, spuse el, turnându-și o altă ceșcuță. Mama ta a spus întotdeauna că tatăl tău se distingea prin integritatea și curajul lui. Așadar, avea curaj – și ce dacă? Provocările aruncate partidului nu au fost niște acțiuni prea inteligente, nu în timpul

Revoluției culturale. Gândește-te la consecințele pe care a trebuit să le suportați cu toții: lagărul de muncă! Mama ta a preferat să-l însoțească. Deși tatăl tău nu-i mai putea oferi nimic – nici protecție, nici hrană. De ce i-a stat alături?

— Pentru că îl iubea.

— Sau poate pentru că trebuia să-și dovedească sieși că îl iubește. Mei îl țintuia cu privirea, stăvilindu-și cu greu cuvintele care-i stăteau pe limbă. În orice caz, mama ta nu-și putea permite să fie la fel de arogantă și de egoistă ca tatăl tău. Avea două fiice mici de care trebuia să aibă grijă. Realitatea era cât se poate de sumbră: tu și sora ta n-ați fi putut supraviețui în condițiile acelea. Așa că a venit la mine și mi-a cerut ajutorul. Nu era ușor. Își pecetluise soarta când a refuzat să coopereze cu partidul și l-a însoțit pe tatăl tău în lagărul de muncă. Partidul nu uită și nu iartă niciodată. Am ajutat-o, riscându-mi viața la rândul meu. S-a supus voinței partidului și a depus mărturie împotriva tatălui tău. Trebuia să renunțe, firește, la slujba ei din cadrul ministerului. Căsnicia cu tatăl tău și comportamentul ei au inclus-o pe lista persoanelor non grata, refuzându-i-se dreptul de a-și recăpăta vechiul loc de muncă. Dar, dând în vileag faptele tatălui tău, a salvat mai multe vieți – pe a ei și pe a voastră. Am încercat s-o ajut cât am putut de mult după ce a plecat de la minister, găsindu-i temporar slujbe și cazare. Oricum, în anii aceia, n-am reușit să-mi protejez nici măcar familia. Spre sfârșitul Revoluției culturale, când am căzut în dizgrație, l-am întâlnit din întâmplare pe tatăl tău în închisoare. L-am considerat întotdeauna un tip inteligent, educat, poate puțin cam arogant. Am fost șocat când, în locul omului pe care îl cunoșteam, am întâlnit un bărbat zdrobit. Imaginea lui îmi stăruie și acum în minte – stătea într-un colț, tușind sau mergea șchiopătând prin curtea închisorii. Ori de câte ori se auzea un zgomot puternic sau paznicii se apropiau de el, ochii i se zbăteau spasmodic în orbite și se făcea cât putea de mic. Părea o pasăre înspăimântată, prinsă într-o colivie invizibilă. Am încercat să vorbesc cu el – ca de la prizonier la prizonier. Dar nu voia să mă asculte. Nu era genul care să ierte ușor. Ura prinsese rădăcini puternice în sufletul lui și îl măcina fără milă. N-am stat prea mult în închisoare. După câteva luni, am fost transferat și apoi eliberat la sfârșitul Revoluției culturale. Abia când m-am întors la Beijing am aflat de moartea tatălui tău. În rapoartele oficiale se declara că a fost răpus de boală în închisoare. M-am dus s-o văd pe mama ta. A fost singura dată când a acceptat să mă primească. Voia să știe totul despre el. Ce mâncare i se

dădea? În ce stare sufletească era? Se gândea la fete? Ce spunea despre ea? De ce nu-i scria? Nu mi-am închipuit că nu avea nicio veste de la el. Așa că i-am spus tot ce știam. Multe din lucrurile pe care i le-am relatat nu reprezentau o surpriză pentru ea. Cu toate acestea, fiecare cuvânt părea un pumnal care i se înfigea în inimă. Când i-am mărturisit că nu o va ierta niciodată, a izbucnit în lacrimi. Bărbatul elegant făcu o pauză, luând o înghițitură de *Wu Liang Ye* ca să-și umezească gâtul. Ochii îi trădau tristețea sau, cel puțin, asta citi Mei în privirea lui. Song trase adânc aer în piept și își reveni. L-ai cunoscut pe fiul meu? o întrebă el, cu un zâmbet amar în colțul gurii. Mei clătină din cap. N-ai pierdut nimic. Este o pacoste care mă disprețuiește. Se folosește doar de mașina și de influența mea ori de câte ori intră în bucluc împreună cu prietenul său, Bunicul Wu. Mi s-a spus că vine adesea la acest bar. Nu ne vedem prea mult. Doarme toată dimineața, apoi petrece noaptea la vânătoare de femei. Știu că fiul meu este un ticălos, dar ce pot să fac? Numai pe el îl am. Influența joacă un rol covârșitor acum în China. Doar cu bani n-ai fi reușit s-o transferi pe mama ta la spitalul 301, dar eu am putut datorită legăturilor mele. Dar aceasta nu dăinuie la nesfârșit. Într-o zi, voi muri și ce se va întâmpla atunci? Ce va fi cu fiul meu dacă nu-l voi mai putea proteja? Nu va supraviețui regimului din închisoare. N-a putut niciodată să îndure suferința. Este un tip slab. În timpul Revoluției culturale, a fost trimis în munți în cadrul programului de reeducare. Ar fi murit dacă n-ar fi fost Bunicul Wu. Își dădu capul pe spate, goli conținutul ceșcuței și își șterse gura cu o batistă albă, apretată. Oamenii ca Zhang Hong nu știu decât să distrugă vieți – pe ale lor, dar și pe ale celor din jur. Cineva trebuia să pună piciorul în prag. Societatea noastră este mai bună fără oameni ca el. De ce mă privești așa? Nu, nu ai dreptul să mă judeci. Am făcut ceea ce trebuia să fac, așa cum și mama ta a făcut ceea ce trebuia să facă. Nu era momentul faptelor morale în timpul Revoluției culturale. Făceai orice ca să supraviețuiești. Voi, tinerii, nu aveți cum să înțelegeți. Vă purtați de parcă am fi niște monștri. Song încercă să se ridice în picioare. Se împletici de parcă trupul i s-a frânt și trebuia vindecat înainte de a porni din nou la drum. La a doua încercare, reuși să se ridice încet, cu grija unui om care băuse prea mult. Du-te la căpătâiul mamei tale! îi spuse el apoi. Am sunat la spital înainte de a veni aici. Mi-au spus că își va reveni. Mai devreme sau mai târziu, ne vine și nouă rândul. Nu ne-a mai rămas decât să așteptăm. Dar știi ceva? Așteptarea asta este mai cumplită decât mi-am imaginat. Plătim cu vârf și îndesat fiecare păcat pe care îl comitem

în viață. Și poate avem parte de izbăvire doar în clipa în care suferința devine cruntă. Song se îndreptă apoi spre ușă. Mei se ridică și ea și încercă să-l ajute. Song o respinse însă de parcă atinsese un trandafir cu prea mulți spini. Mâinile îi tremurau puțin, dar se ținea bine pe picioare. Nu mai are nicio importanță acum, continuă el. Dar vreau să-l protejez pe fiul meu și să mă asigur că nu va avea grija zilei de mâine după ce eu nu voi mai fi. Am auzit că – dacă ai bani – în America viitorul îți este asigurat și nimeni nu-ți va sonda trecutul. Deschise apoi ușa din lemn de trandafir. Nu mai căuta piatra de jad! Nu mai există, spuse el, întorcându-se spre ea. Chen este un laș, care îi pune pe alții să-i spele rufele murdare. De aceea mama ta nu l-a iubit niciodată. Dar a stat mereu la pândă – o umbră nevăzută, care vedea și auzea totul. N-a fost niciodată în stare să ajungă undeva și nici nu va ajunge vreodată. Dacă vrea să se răzbune pe mine, spune-i să-și ia inima în dinți și s-o facă cu propriile-i mâini!

Mei îl urmări străbătând barul cu pași mici, dar siguri. Mergea cu spatele drept. Când ajunse la ușă, o deschise și ieși afară. Vântul se domolise. Șoferul său traversă strada și îl întâmpină cu o umbrelă ca să-l protejeze de ploaie.

34.

Mei mută scaunul mai aproape de patul mamei ei și se așeză pe el.

Un tubuleț era fixat de nările lui Ling Bai. Cabluri lungi și colorate, ca liniile de metrou de pe o hartă, o conectau de un monitor care reda tot felul de numere.

Deși Ling Bai nu se schimbase de când o văzuse ultima oară, Mei avea senzația că se întâmplase ceva uluitor. Se uită la mama ei dormind și respirând încet și regulat. Prinsese parcă mai multă culoare în obraji.

Mei o privi un timp. Apoi, se îndreptă în vârful picioarelor spre fereastră, unde mătușa ei moțăia.

Mei o atinse ușor.

— Mătușică, spuse ea, nu vrei să te duci acasă? Rămân eu cu mama.

Mătușa ei deschise ochii.

— Nu, mă simt bine. Se crapă de ziuă.

Hotărâră să rămână amândouă. Mătușa turnă apă fiartă peste frunzele de ceai din ceașca ei și i-o oferi lui Mei. Rămaseră lângă fereastră, bând ceai, despărțite de ani, dar unite de dragoste.

Mătușa îi arătă pacientul care se odihnea în celălalt pat din salon.

— L-au adus acum câteva ore. Un soldat care a încercat să se sinucidă.

— Unde este familia lui?

— Se pare că nu este în Beijing.

Omul gemu ușor.

Mei se uită la mătușa ei. La fel ca Mei, și ea moștenise nasul puternic al strămoșilor ei. Timpul începea să-și pună amprenta asupra chipului său, brăzdat de riduri. Venele îi traversau brațele și mâinile ca ramurile de iederă.

Mătușa nu observă privirea lui Mei. Sorbea din ceai și urmărea luminile care se schimbau pe monitor. Nu era conștientă de zbuciumul lăuntric al lui Mei.

— Ai pus vreodată…, începu Mei timidă… sub semnul întrebării…?

— Ce anume?

— Tot ce s-a întâmplat în timpul Revoluției culturale – lucrurile pe care le-ai făcut și hotărârile pe care le-ai luat?

— Firește. Cu toții am făcut-o – timp de zece ani de la sfârșitul Revoluției culturale. Dar ce rost are să trăim în trecut? Nimeni nu mai poate să schimbe nimic, continuă mătușa ei, dându-i ceașca lui Mei. Eram ca niște oi conduse de păstor. Nu aveam de ales.

— Oare chiar așa stăteau lucrurile? Toată lumea are de ales. Mama ne-a scos din lagărul de muncă, dar l-a lăsat pe tata acolo. Tata a continuat să creadă în idealurile sale. Unii oameni au ucis, alții și-au trădat familia și prietenii. Cu toții avem de ales.

— Dar nu poți să compari vremurile de astăzi cu cele pe care le-au trăit părinții tăi. Lucrurile stau cu totul altfel acum. Ne confruntam cu un război civil, unde combatanții se luptau pe viață și pe moarte. Situația ieșise de sub control.

— Dar dacă ai fi putut stăpâni situația? Dacă ai fi știut că trimiți pe cineva la moarte?

— La ce te referi?

Mei își dorea din tot sufletul să-i mărturisească mătușii sale tot ce știa. Dar nu putea să spună nimic. Povara secretelor mamei sale, pe care nu avea voie să le dezvăluie, cădea acum pe umerii ei. Era blestemată. Dragostea otrăvită pe care a supt-o toată viață, încă de la sânul mamei sale, îi otrăvea acum sufletul.

— Nu știu, răspunse ea, cu respirația întretăiată. Totul pare o greșeală. Am crezut întotdeauna că dragostea și adevărul mă vor face fericită. Dar nu este deloc așa. Acum mă confrunt și eu cu niște hotărâri dificile. Ce-ar trebui să fac – să dau sau nu în vileag un criminal care mi-a salvat familia? Înțelepții antici spun că o viață salvată compensează una pierdută, dar cum rămâne cu simțul dreptății? Cu dreptatea pe care o cer cei pe care i-am pierdut? Putem oare să iertăm un asasin doar pentru faptul că a comis crimele împins de cele mai bune intenții?

Mătușa o privea pe Mei vădit uluită și îngrijorată.

— Despre cine vorbești? Cunosc persoana respectivă?

Mei nu răspunse. Îi dădu înapoi ceșcuța mătușii ei și se îndreptă spre patul mamei sale.

Se așeză la căpătâiul femeii care îi dăruise viața de două ori. Își rezemă capul de mâna mamei sale, simțindu-i pielea caldă și delicată. Mama ei deschise puțin ochii, apoi îi închise la loc. Lui Mei i se păru că văzu pe chipul ei un zâmbet fugar.

Noaptea era tăcută, așa cum era și durerea din sufletul ei. Se întreba dacă dragostea poate dăinui fără dreptate.

— Îmi cer iertare, mama, șopti ea.

De dincolo de ferestrele întunecate, Mei auzi primele strigăte ale păsării-dimineții. În curând, avea să se crape de ziuă, iar dimineața se va revărsa asupra lor ca valurile mării asupra unui țărm virgin. Soarele va răsări la orizont. Și va aduce cu sine un crâmpei de paradis.

EPILOG

În vara anului 1999, un sigiliu de jad din timpul dinastiei Han a fost vândut unui colecționar anonim din New York. Suma plătită nu a fost niciodată dezvăluită.

MULȚUMIRI

Vreau să-mi exprim recunoștința profundă față de Toby Eady, agentul și prietenul meu, pentru viziunea, încrederea, înțelepciunea și amabilitatea sa.

Îi sunt, de asemenea, recunoscătoare Laetitiei Rutherford pentru geniul ei, datorită căruia această carte a văzut lumina tiparului.

Vreau să le mulțumesc lui Humphrey Price, Michal Shavit și Ali Lavau pentru sfaturile și ajutorul pe care mi le-au acordat în editarea operei mele.

În final, vreau să le mulțumesc și să le dăruiesc toată dragostea mea surorii, tatălui și prietenilor mei, dar și orașului meu drag – Beijing.

virtual-project.eu

virtual-project.eu
Diane Wei Liang
OCHIUL
DE JAD

Notes

[←1]

Persoană care și-a părăsit satul natal pentru a-și căuta de lucru în marile orașe din China. (n.tr.).

[←2]

Străduță îngustă din China. (n.tr.).

[←3]

Termenul de Zonă economică specială a fost asociat cu dezvoltarea Chinei în perioada anilor 1970-1980 și presupune scutirea unei anumite regiuni de la plata diverselor taxe și impozite. (n.tr.).

[←4]

Guanxi este un cuvânt chinez intraductibil, o combinație între *guan* – care înseamnă aproape și *xi* care înseamnă a fi. Cea mai bună aproximare a lui ar fi relație specială. Guanxi este un concept străvechi, cu rădăcini în idealurile confucianiste de creare a unor legături bazate pe încredere și pe obligații reciproce, care a ajuns să joace un rol central în viața chinezilor, în special în politică și în afaceri. Pentru a se descurca cât mai bine în viață, chinezii își creează o adevărată rețea de relații personale în afara familiei, care va fi de foarte mare ajutor în caz de nevoie.

[←5]

Unitate de măsură tradițională echivalentă cu 500 de metri. (n. red.).

[←6]

Șanț cu apă construit în jurul unei cetăți. (n. tr.).

[←7]

Program de restructurare inițiat de Mao la sfârșitul anilor ’50. (n. tr.).

[←8]

Vas chinezesc cu pânze. (n. tr.).

[←9]

Fruct tropical originar din China. (n. tr.).

[←10]

Programul inițiat de Mao avea drept scop eradicarea opiniilor antirevoluționare prin trimiterea tinerilor la muncă în munți sau la fermele de la țară. (n. tr.).